

ירושלים
שולם
P.P 9539
עיתון רשום
לדואר ישראל

כתובת להחזרה
תחכמוני 26
ירושלים

דרהבית

גיליון 58
ניסן
תשפ"ה

לצאת ולהיכנס

כשאת מוציאה את המחשב מהבית, מי נכנס? אולי באה הביתה אמא חדשה ופנויה יותר?

שיתופים פנים-ביתיים מנשים שהוציאו את העז הדיגיטלית ונשמו לרווחה.

כתבה עיתונאית

עבדים לשעבר

פתאום נדמה לך הוא כמין פרעה קטן שעומד בחוצות מצרים, לבוש בבגדי הלילה שלו, מסך מאיר בידיו, והוא מצווח בקול לא לו: "קומו צאו מתוך עמי!"

סיפור לפסח

בת חורין

באותם ימים כביסה הייתה בעיני סמל לחירות ולשחרור. מי שיכולה לכבס בגדים למשפחתה, ולתלותם למול שמש חמימה - היא אישה מאושרת...

תתחדשי

מעבדות לחירות

עוד לעבוד

בהולנד אולי רק עכשיו צאת הכוכבים. אין סיבה אמיתית לזה שהידיים שלה נרדמות על העכבר, עפעפיים נעצמות מול המסך. נפקחות. שלום. מי אני? מה אני עושה כאן?

סיפור חודשי

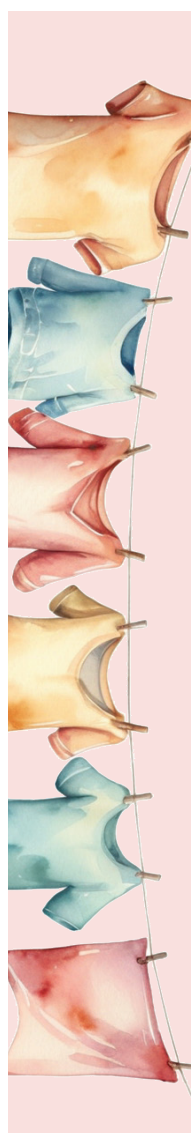
- 04 // ד"ש-דף שמורה
לאה ראם
- 05 // דפדפת
תמר הלר
- 06 // בית ועד
שו"ת הלכתי
- 07 // אלופות
הדסה גלזר
- 08 // תתחדשי
חני מייערס
- 11 // דף חדש
אביגיל פראגר
- 12 // עבודה שבלב
עולם התעסוקה מזוית שונה
- 14 // חדשה באשמורת
תמר
- 15 // מבית ומחוץ
שושי ברוידא
- 16 // לצאת ולהיכנס
אסתי כץ
- 22 // פסח באוויר
חוי הימלמן
- 24 // עוסקות באמונה
רבקי שפירא
- 26 // סיפור חודשי
פנינה ליכט
- 28 // סיפור לפסח
אילה כמון
- 29 // מתנה בהמתנה
רחלי
- 32 // בית במתנה
התגובות שלכן
- 35 // בעצה אחת
מתוך מדור הייעוץ
- 36 // דפי עבודה
מירי לפאיר
- 37 // אור בקצה המנהרה
רוחי ליכטנשטיין
- 38 // רגע ביום
נ. ארי
- 39 // עוברת בשערים
אסתר רוזנטל

08

בת חורין

באותם ימים
כביסה הייתה
בעיני סמל לחירות
ולשחרור.
מי שיכולה לכבס
בגדים למשפחתה,
ולתלותם למול
שמש חמימה
- היא אישה
מאושרת...

//תתחדשי

26

עוד לעבוד

בהולנד אולי
רק עכשיו צאת
הכוכבים. אין
סיבה אמיתית
לזה שהידיים
שלה נרדמות על
העכבר, עפעפיים
נעצמות מול
המסך. נפקחות.
שלום. מי אני? מה
אני עושה כאן?

//סיפור חודשי

16

לצאת ולהיכנס

כשאת מוציאה
את המחשב
מהבית, מי נכנס?
אולי באה הביתה
אמא חדשה
ופנויה יותר?

שיתופים פנים-
ביתיים מנשים
שהוציאו את
העז הדיגיטלית
ונשמו לרווחה.

(כתבה
עיתונאית)

זכורות את שר התקשורת מהמשלה הקודמת, אין צורך לנקוב בשמו, שפתח מסלול התנגחות אישי נגד הסולר הכשר והקומות הכשרות? זה שסבר בהירות כי עידן הסולר הכשר תם וכי יש לתת לכל חרדי "לבחור בעצמו" אילו שטויות הוא מעונין לשמוע בזמנו הפנוי ללא כפיה כלשהי?

זכורים לי הרגעים המלחיצים במערכה, בהם מילאתי את הטופס מ'שמורה' שנשלח כעצומה לחברות התקשורת, ובו הצהרה שאם פותחים את הקומה הכשרה לתכנים בלתי הולמים- אני מבקשת שיבטלו את החוזה בינינו ויבטלו את הקו... בכנות, למרות ההזדהות הברורה עם המערכה, זה היה רגע בו ידי רעדה על המקלדת. לא קל להתנגש עם הבחירה באופן חזיתי שכזה. האם באמת הגיע הרגע הגורלי הזה, בו אנו נדרשים לבחור ולשלם את כל המחיר? מה, באמת מתכוונים שאני אתחיל להסתדר בלי הטלפון שלי...? האם זה יכול להיות?

באותו רגע עמדו מול עיני רגעים רבים במשרדים שונים ובפגישות חשובות ומקצועיות, בהם נתקלתי שוב ושוב בחומת אי ההבנה הזו. ברגעי ההתאספות של תחילת ישיבות עבודה, בהם ה"בכירים" מניחים על השולחן לפנייהם את הטלפון הענק עם המסך הנוצץ, ואילו אני- מניחה לפני בגאווה לא פחותה את "טלפון הצעצוע" הכשר שלי, שחוץ ממראהו הארכאי גם המסך הקטן שלו שבור מעט וחתיכת פלסטיק קטנה ומשולשת מתרוצצת בתוכו, מבלי יכולת להיחלץ. "טטריס" קראנו לו בחיבה, ולא ראיתי צורך להחליפו כל עוד אפשר לשמוע בו את הנאמר באופן סביר...

מנהלים הביטו בי לעיתים כאילו אני מתלוצצת, או הוזה. איך יתכן שמתכנתת בכירה מסתובבת עם טלפון מפעם? "תביני", ניסו להסביר לי בלשון קלה, לטובתי, "הדברים הללו עוד מעט ויחלפו מהעולם. לא תוכלו יותר לקנות את זה, ולא לתקן את זה. תהיי מוכרחה בסוף להיכנע ולהתקדם לטלפון נורמלי".

"נחיה ונראה" הייתי עונה בלי להילחץ, ומניחה יד על הטטריס הנאמן, "עד שאותו יום יגיע אני עם זה".

והנה, ב"ה, אנחנו עדיין כאן. עם זה. למרות המאבק, למרות אי ההבנה, למרות הנבואות השחורות. ומה יהיה בעתיד- אין מי שידע, אך ברור לנו לגמרי, שייראה הפתרון התקשורתי ככל שיהיה, אנחנו עדיין נהיה "עם זה". עם החופש לבחור, עם המחויבות המלאה לנהוג רק כפי שגדו"י יאמרו, עם הביטול המוחלט של הבלבול הגדול שבחוץ, ועם ההיצמדות לשביל המוביל אותנו להתקדמות בעבודת ה'.

עבודת - מה זו עבודת? לשאלה זו נדרשנו בגיליון שלפנינו. כדי לצאת לחירות באופן פנימי ואמיתי חיוני להבין מהו ההיפך ממנה. עבודת בימינו קיימת פחות ופחות במובן הפיזי של עבדים הנושאים לבנים אל פירמידות, או כושים משועבדים בשדות הכותנה. אך היא עדיין קיימת באותה עוצמה, באותו מימד של סבל, של מצוקה ושל כלא, ברמה הרוחנית והנפשית.

כן, גם שלנו. גם אנו ב"ארץ גושן" שלנו נדרשות ללא הרף לשרטט את הגבולות האישיים שלנו, ולהילחם על חיי חופש רוחניים ומשגשגים. נדרש מאיתנו לעמוד על המשמר ולהדוף את כל המשעבדים הסמויים הזוחלים אלינו שוב ושוב, זוללים בכל פה את האנרגיה, תשומת הלב והמיקוד שלנו, וגוררים אותנו לחיי עצבות של "והתמכרתם ואין קונה". על חשבון היקרים לנו מכל, על חשבון הזמן היקר שאין לו תמורה, על חשבון חיים שלמים של נצח אותם יכולנו לקנות ואליהם יכולנו להתקדם- בזמן ובהכרה האבודים הנגזלים מאיתנו.

את הכתבה המאלפת "בית במתנה" הכנו מתוך התרגשות עצומה ותחושת זכות אמיתית. מופיעים בה מקבץ סיפורי אמת וגבורה ששלחתן, קומץ מתוך זרם מדהים של סיפורים שהתקבלו במערכת.

כל סיפור כזה- הוא מכת ניצחון של כוח הטוב על כוח הרע. כל אישה שאזרה אומץ לעשות את השינוי- חוותה באופן אישי חילוץ מסעיר שלה ושל משפחתה, משטח העבודות לשטח החירות. כל סיפור ואפילו ה'פשוט' ביותר, של אישה שהגיפה את דלת ביתה בעדה ולא נתנה למשחית לחדור פנימה, בתוך צונאמי טכנולוגי עולמי שמחק מזמן צורת בתים ואנשים - הוא סנגוריה עצומה על כלל ישראל כולו, ומממליץ טוב בעד כולנו.

בזכות נשים צדקניות נגאלנו ממצרים, ובזכותן, נשים צדקניות, עוד ניגאל!

במהרה בימינו אמן!

בברכת פסח כשר ושמח
וגאולה שלמה בקרוב
המערכת

הפקה ועריכה:

'שמורה' -
קהילת העובדות
החרדיות

עורכת:

אביגיל פראגר

עורכת גרפית ויצוב ועימוד:

ברכי גוזי

--

עיצוב שער:

שרה פוגל

צילומים:

leonardo.ai,
Depositphotos,
Shutterstock,
pexels, unsplash

תגובות, שיתופים,

בקשות והצעות

ניתן לשלוח

לכתובת:

magazine@
shmura.org

לתרומות:

--

העברה בנקאית:

בנק מזרחי-20
|סניף 563 מספר
חשבון 101744
על שם שמורה

--

בחירה חופשית?

מהי האסוציאציה העולה בכך למראה המילה 'חופשית'? כשאני חושבת עליה, עולה בי הקשרים פחות 'מכובדים'.

'יהודי טוב מבית טוב' הוא אדם אחראי, שקול, בעל מציאות **מחייבת**, מעמד **מחייב**, שעה **שמחייבת**... 'חופשי' זה פחות המילה שנראית לי מתאימה לסגנון...

ובכל זאת, הדבר המשמעותי ביותר בחייו של היהודי - הבחירה שלו - היא חופשית...

האם באמת אנחנו 'בוחרים'?

האם יש לנו אכן בחירה חופשית?

האם אני, 'בת טובה מבית טוב' נדרשת 'לבחור' או שהמרחב המוגן שאני מצויה בו, ולעיתים רבות, נולדתי אליו, הוא הבחירה האחת והגדולה המשפיעה על הרבה בחירות קטנות בעקבותיה?

לענ"ד, ובעקבות שיחות והתכתבויות רבות בתקופה האחרונה, אני חושבת שניתן לומר שבתקופה שלנו, אנחנו צריכות להתבונן ולבחור מחדש - גם את הבחירות שלנו...

אז בואו נתחיל מהתחלה: מהי בחירה?

אין ספק שהחכמה העליונה נתנה ביד כל אחד את יכולת הבחירה. ועלינו להבין היטב, שיכולת בחירה אומרת שכל אחד יכול גם לבחור ברע, ר"ל.

"ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב, את המוות ואת הרע..." (דברים ל"ט"ו) **רבינו בחיי: מכאן שהרשות נתונה לו לאדם והבחירה ביזו לעשות טוב או רע, שאם לא כן לא היה מקום לתורה והיה העונש והשכר בטל.**

אמנם, מקובלנו, שהבחירה היא לא בחירה חופשית ממש, בכל רגע נתון, אלא לכל אדם יש 'נקודת בחירה' מצומצמת שלו. כפי שמבאר הרב דסלר זצוק"ל בקונטרס הבחירה (מכתב מאליהו ח"א), בעניין 'נקודת הבחירה', בעצם המקום בו האדם נדרש לבצע בחירות - הוא מצומצם, משום שרוב תחומי החיים מחולקים לשטח הכבושים - ליצר הטוב או חלילה לרע: **"הנה החוקרים מכנים לבחירה בשם 'בחירה חופשית', אבל כשנתעמק בדבר, השם הזה מתאים רק על שטח מוגבל. והיינו אשר בנקודת הבחירה האדם חופשי הנה, לבחור בעצמו מבלי אשר יכריחו לאיזה צד, כמבואר."**

מקובלנו שמיקום נקודת הבחירה מושפע מטבעו של האדם ותכונותיו, הסביבה, החינוך שלו והבחירות המוקדמות. כל אלו יוצרים את התנאים למיקום בו תהיה נקודת הבחירה האמיתית של האדם.

ואכן, כולנו מכירות את הערך הגדול שיש לנו בשיוך עצמנו לקהילות קודש ולקבלת מרות של גדולי ישראל, כדי להכניס עצמנו למסגרת ראויה ו**מחייבת**, המאפשרת לנקודת הבחירה שלנו לעלות גבוה יותר ויותר.

היום, ברשותך, אני רוצה לדבר על "בחירה למתקדמים".

אחרי שלמדנו והפנמנו את היתרונות העצומים של בחירות קודמות, חינוך טוב וכדומה כדי להגיע לדרגה גבוהה יותר בבחירת האדם, ממשיך ה'מכתב מאליהו':

אמנם יש מדרגה עוד גבוהה מזו: היינו שייך כל כך שהרע שקר ואינו מציאות כלל, עד שלא יהיה לו שום רצון אליו ויאבה את הטוב לבדו בכל לבבו. במדרגה זו איננו מרגיש עוד הכרח... אבל מה שיאהב האדם לא שייך לומר שהוא מוכרח אליו, וזוהי מדרגת העושים מאהבה, ובמדרגה זו האדם הינו חופשי באמת, כי לא יפגוש בשום התנגדות אל האמת אשר יאהב. וזהו מה שאמרו חז"ל: 'אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה' כי העוסק בתורה, פי' כל התעניינותו וכל אהבתו דבוקה בתורה (כמו מי שעוסק בענייני העוה"ז שהוא עוסק ודבק בגשמיות) - האדם הרוחני הזה הוא לבדו בן חורין וחופשי.

אני מתרגשת לראות את זה, משום שבתוכניות 'יקיר לי' אנחנו מדברות על הנקודה הזאת הרבה. כמוכן, הדברים הובאו לגדולי ישראל שאישרו את התכנים, ועדיין השורות הללו הן סייעתא עצומה לרוח הדברים.

לפני כמה שנים קראו לי לדבר בפני כיתת ביי"ס יסודי, שהנהלה זיהתה שיש להם נטיה ל'גלישה' מטה... אני זוכרת שהתחלתי את השיחה במילים: "שתי מילים לא אזכיר היום כלל. המילה 'אסור' והמילה 'מותר'". הבנות היו קצת בתדהמה... ואז הסברתי להם, שגם דברים שהם לא 'אסור' אנחנו **לא רוצות** לעשות אותם...

בקבוצות של נשים ובנות בוגרות, אפשר יותר לתרגל את החשיבה מתוך הרעיון של 'כדאי לי' ו'לא כדאי לי'... לא כל מקום עבודה הוא כזה שניתן לצבוע אותו בצבע שחור או לבן... הרבה פעמים זה אפור - אבל אפור כזה שמשאיר הרבה כתמים על הנשמה... שאנחנו **לא רוצות להיות שם!**

על פי דבריו המאירים של הרב דסלר זצ"ל, אנחנו מבינים **שכל שנגביר בעצמנו את אהבת הבורא, את התשוקה להידבק בטוב, את הכמיהה לענן את נפשינו ונשמתינו - נגביה יותר ויותר את נקודת הבחירה שלנו - ונוכל לה!**

לאחרונה, בעקבות עוד 'צונאמי טכנולוגי' בדמות AI, והצורך הגדול והאמיתי של אלפי עובדות להיחשף למציאות המורכבת הזאת, נכנסתי ללמוד לעומק את הנושא. מלכתחילה חשבתי שמרגע שרק יובאו הסכנות על שולחנם של גדולי ישראל, חצי מהבעיה 'מאחורינו'. גדולי ישראל יצאו בקול קורא עם פסקים ברורים, והציבור, בסיוע מערכות הסברה וכו', ינהגו בהתאם.

היום אני מבינה שזה היה קצת נאיבי לחשוב כך... בעצם, היינו יכולים לחשוב את זה על כל תקופה של שבר יהודתי בעם. מה? גדולי ישראל לא יכלו לצאת בקול קורא חד וברור נגד געגועי השכלה??? נגד עבודה בשבת באמריקה של פעם? או נגד כל תופעה אחרת שנגסה מעמינו...

והתשובה, היא כנראה אותה תשובה הטמונה בפסוק הפותח **נתתי לפניך את הטוב ואת הרע**. בורא עולם בחר לשלוח אותנו למסע חיים דווקא בתנאים הללו! בתנאים של בחירה, של מציאות שאינה 'מוכרחת'...

הנקודה הזאת עולה במגוון הזדמנויות. הנה, בקבוצות, גם של יקיר לי וגם 'אשמורת', הגיעו אל הנושא הלוהט של "חוסן בעידן טכנולוגי". היו לי שיחות והתכתבויות עם כמה וכמה מהמשתתפות, ואני רוצה לצטט לכן דוגמא אחת (מיני רבות) שנשלחה אלי אחרי שהפצנו 'סרגל שימושים' העושה מעט סדר באחת הזוויות של הכאוס הטכנולוגי השורר בעולם.

ואלו היו דבריה: **"...בעצם אין גם הכרעה הלכתית ברורה לגבי שימוש באינטרנט (לאי AI). נשמע שמה שכתבת וסיכמת כל כך יפה גם הוא רק מסקנות ולא כתב הלכתי ברור. אני צודקת?"**

צודקת?... אולי אם מדברים על 'צדק' אז כן, את צודקת...

אבל אנחנו מדברים על משהו אחר. לא על 'צדק'.

אנחנו מדברים על חיים, על רוח, על טוהר, על בניית משכן לשכינה... האם נשכיל להבין שלא הכל זה הכרעה הלכתית של אסור או מותר? מתי נזכה להפנים את הרגש - שיש דברים שגם אם הם לא 'אסורים' בסעיף מפורש בשולחן ערוך", פשוט **'לא כדאי לנו'** לעשות אותם...

אנחנו מדברות על זה הרבה בוועידת 'יסודות' של 'יקיר לי'. אבל השיח הזה, צריך לחלחל לכווילון, לא רק למשתתפות יקיר לי - בואו נתרגל לשפה של **רצון!** של **עשייה פנימית עמוקה מתוכי**, לא רק מפני ש'גוזרים עלי'....

לפני כמה שבועות נקראתי לדבר בקרית הרצוג במסגרת 'שבת

יצאתי מִזֶּה

וְהֵם מְגִישִׁים לִי בְּאֵגֻטִים תְּפוּחִים
לְאִפָּה טְרִיָּה אֶשׁ-תִּנּוֹר,
וְאֲנִי שׁוֹב טוֹעֵמָת לִי קֶלַח מְרוֹר,
מִתּוֹק וּפְרָטִי וְשָׁמֹר.

וְהֵם בְּשִׁיטַת פִּירְמִידָה תְּמִימָה:
הַנְּשִׂימִים? הֵן הָרֵי מִסְכָּנוֹת!
בְּפֶה רַךְ מְגִיִּסִים לְאוֹתָהּ הַשְּׂמָה:
לְקוֹשֵׁשׁ, לְקוֹשֵׁשׁ וְלִכְנוֹת...

וְהֵם מְצַבְּעִים עַל שְׁעוֹן נֹכְחוֹת
וְדוֹרְשִׁים גַּם לִינָה בְּשׂוֹדָה,
מְגַדְרִים בְּזָהָב אֶת אֲזוֹר הַנּוֹחוֹת,
שְׂאֵשְׁכַח שְׂרָאִיתִי הַסֶּנֶה

וְהֵם שׁוֹב שׁוֹלְחִים חִיּוּכִים שֶׁל פֶּטְרוֹן
כָּל חִיּוֹךְ הוּא מְכָה, שְׁעֵבֹד,
וְאֲנִי מְחַפֵּשֶׁת מוֹצָא אֲחֶרֶן,
לִפְנֵי שְׂאֵלָה לְאִבּוֹד

וְהֵם מְגִישִׁים לִי בְּצָלִים וְשׁוּמִים
פְּתוּיֵי מְשֻׁכָּרוֹת נֹצְצוֹת,
אֶךְ אֲנִי שׁוֹב נְטִלְתִי מִקַּל נְדוּדִים
וְאֶרְזָתִי עִמִּי הַמְּצוֹת,
וְכִהְרֶף הָעֵינַן - יִצְאֵתִי מִשָּׁם.
יִצְאֵתִי מִשָּׁם.
בְּחִצּוֹת.

רוממתנו'. זו היתה אכן חוויה מרוממת מאד. מרגש לראות מאות נשים צדקניות המתכנסות כדי להתרומם עוד טפח מעל החולין והגשם... בהמשך, הן שלחו לי הקלטה מדבריו של רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א, באותו שבוע בכינוס 'רוממתנו' של הגברים. משא חוצב להבות אש! במסגרת דבריו, שאל הרב: מדוע כשבאים להתייעץ איתי על שידוך, לא שואלים אותי "מותר לי לעשות את השידוך הזה?" כמה אנחנו מבררים ומנפים הצעות שידוכים... הרי 'אסור' להתחתן רק עם מעט בחורים פוטנציאליים...

ורק בטכנולוגיה, מחפשים לדעת: האם זה ממש ממש אסור, מדינאי?

...

במהלך הברורים שעשינו זכינו בביקור בבית מרן ראש הישיבה הגאון רבי משה הלל הירש שליט"א. נכנסנו אל הקודש פנימה כדי לשאול ולברר היאך צריכה להיות התייחסותנו לנושא.

ניכר היה שהנושא כואב מאד לראש הישיבה שליט"א, ומטריד את שלוות נפשו. אכן הדבר הזה, יחד עם כל כך הרבה איומים חזקים על שלוותם ופניותם של לומדי התורה ועם ישראל - הם קשים וכואבים, וודאי שעול הדור הזה קשה הוא עד מאד...

אבל בנושא הזה, הביטויים ששמענו היו חריפים: "ודאי שהא אלה מאבד צורת אדם! זה דבר שמוחק את האישיות!"

ואין צריך להרחיב, שאם אישיות נמחקת, שאם צורת אדם נאבדת, קל וחומר שצורתו העדינה והמדויקת של נפש ודמות 'בן התורה' - בסכנה גדולה פי כמה...
אבל-

וכאן בא אבל גדול - גדולי ישראל כן מתירים לצורך פרנסה להשתמש במודלים השונים (המסוננים) של אלה. ומרן הגרמ"ה הירש בהחלט אמר שלצורך העבודה - ניתן להשתמש בכלים הללו.

ושאר הדברים?

כאן אנחנו נכנסים לאזור המיוחד הזה המסור לכל יהודי באשר הוא.

ובחרת בחיים!

זאת ההזדמנות שלנו לגדור עצמנו בגדרות ובסייגים, גם אם (עדיין?) אין הוראות ציבוריות האוסרות מכל וכל... הרי, כשאנחנו שומעים הגדרות מפורשות של "מאבד צורת אדם..." האם מתאים שנשאל את עצמנו: אז מותר? או אסור?

בואו נצייר שידוך בו בבדיקת 'דור ישרים' עולה, שהילדים יצאו חלילה מעוותים בצורתם... האם מישהי היתה ממשיכה ושואלת: אז מותר לי לעשות את השידוך, או אסור לי?...

חברות,

בואו נשנה את השפה.

את השפה והגישה...

נביא עצמנו לרצון לבחור בחירות של אהבה, של "אהב את הטוב לבדו בכל לבנו"

כמובן, שאותה אהבה היא תולדה של חינוך, של סביבה ושל בחירות קודמות...

אבל יש לה מימד נוסף! מימד גבוה יותר!

הלוואי ונזכה כולנו יחד, להגיע לשחרור האמיתי-

נרחיק עצמנו מכל מה ש'מעוות צורת אדם' - לא רק בגלל איסורים וגזרות ציבור, אלא מתוך רצון פנימי והבנה עמוקה לנזקים המתחוללים בעקבותיהם.

מתוך כך שכל התעניינותנו וכל עיסוקינו - יהיו דבוקים בבוא יתברך...

וכך נזכה ונגיע בעזרת ה' לשחרור האמיתי!

שנכה כולנו יחדיו בעזרת ה'

לחגוג את זמן חירותינו, באהבה

ולאכול מן הזבחים ומן הפסחים

בירושלים הבנויה במהרה בימינו אמן ואמן!

שאלה · בדיקת חמץ

שאלה 1: במשרד בו אני עובדת כשכירה, לכל עובדת יש עמדה פרטית ומצוי שאוכלים שם חמץ. האם מוטל עלי לבדוק חמץ בעמדה שלי?

שאלה 2: במשרד בו אני עובדת יש פינת קפה ועוגיות שאני משתמשת בה. האם מחובתי לדאוג שלא יהיה שם חמץ בפסח?

אציין שבימים האחרונים לפני פסח לא אהיה במשרד, ולא תהיה לי אפשרות לפנות את המטבחון מחמץ.

חמץ ששייך ליהודי יש בו איסור בל יראה. ובכדי להנצל מהאיסור ישנן שתי אפשרויות:

(א) לבער את החמץ מהעולם לפני פסח. חז"ל לא הסתפקו בביעור החמץ הידוע, אלא הצריכו גם לבדוק חמץ במקומות שעלול להישאר בהם חמץ ולבערו.

(ב) למכור את החמץ לגוי לפני פסח. אם החמץ הנמכר לגוי נשאר בביתו של היהודי, אסור להשאירו במקום גלוי כיוון שיש חשש שיאכלו אותו. לכן בנוסף למכירת החמץ עצמו צריך גם להשכיר לגוי את הארון בו נמצא החמץ, לסגור ולסמנו.

ולכן: אם המשרד אמור להיות סגור ולא יכנסו אליו יהודים בפסח, אפשר למכור את החמץ ששייך לעובדת הנמצא ברחבי

המשרד, בין בעמדתה הפרטית ובין במטבח הציבורי, ואין חובה לנקות שם מקודם או לבדוק חמץ. אפשר להוסיף בשטר מכירת חמץ (שעושים עבור החמץ שבבית) גם את החמץ הנמצא במקום העבודה.

אמנם אם יהודים אמורים להיכנס למשרד בפסח, לא מועילה הדרך של המכירה כיון שהחמץ לא סגור, ויש חובה לבדוק את החמץ. לפי הוראת הגרי"ש אלישיב זצ"ל אפשר לבדוק ארון, מגירה או שולחן כתיבה וכד' ע"י מישוש ביד ואין צורך בנר. ולכן ביום האחרון בו העובדת תגיע למשרד לפני פסח, עליה לבדוק את עמדתה הפרטית וכן לבדוק בפינת הקפה אם אין שם חמץ שלה. לאחר מכן לא מוטל עליה שום חיוב נוסף, ואין זה באחריותה אם ישאר חמץ של מישהו אחר במקום.

ובודאי שיש להימנע מזה כאשר זה בא על חשבון האווירה הרגועה בבית, או אם ע"י זה יגיעו לליל הסדר באפיסת כוחות.

לכן כשהזמן מוגבל, כדאי להתמקד בנקיית חמץ בלבד, וזה דבר שלא לוקח כל כך הרבה זמן. אם אחר כך ישאר זמן פנוי לפני פסח, אפשר לשקול אם להשקיע עוד זמן בניקיון או לדחות אותו לאחרי פסח. אם הזמן בערב פסח מאד לחוץ ולא מספיק אפילו לניקיון ההכרחי, אפשר לכלול במכירת חמץ חפצים, כגון כלים או צעצועים שיתכן שמעורב בהם חמץ ואין זמן לנקותם, ולא להשתמש בהם כל הפסח.

האבד למעביד או ללקוחות ומאפשרים לה לקחת חופשה ללא תשלום בחוה"מ, אסור לה לעבוד בחוה"מ, למרות שבסופו של חודש יהיו הכנסותיה פחותות.

2. עובדת שכירה שדורשים ממנה לעבוד בחוה"מ, אם עבודתה מוגדרת כדבר האבד למעביד או ללקוחות, מותר לה לעשות את אותן הפעולות שהן בגדר דבר האבד למעביד או ללקוחות (גם אם לה אישית אינו דבר האבד) ומותר גם לקבל על כך משכורת. ואם חלק מהדברים הם דבר האבד וחלק לא, תשאל רב מה לעשות.

אם עבודתה אינה מוגדרת כדבר האבד אסור לה לעבוד בחוה"מ, אמנם אם עלולים לפטר אותה אם לא תבוא לעבודה, יש לדון בדבר, ותשאל רב האם הדבר נחשב כדבר האבד או לא.

חובת הניקיון לפסח היא רק להוציא את החמץ מהבית. ולכן אם ניקו את כל החמץ מהבית וגם עשו "בדיקת חמץ" כדון, קיימו בזה את החיוב כהלכתו גם אם הבית אינו ממש נקי ומצוחצח. "חמץ" הוא אחד מחמשת מיני דגן שהחמיץ, אבל אבק ולכלוכים אחרים אינם חמץ. ולכן אין חובה לפני פסח לכבס את הוילון בסלון, להבריק חלונות, לסייד קירות, לאוורר ספרים ולכבס טלית.

כמובן שאין לזלזל במה שנהגו בבתי ישראל לשפשף ולקרצף גם מה שלא שייך לחמץ, שכן זה מוסיף לאווירת החידוש והרוממות של חג פסח, אבל זו לא חובה הלכתית.

חול המועד, כשמו כן הוא, גם חול וגם מועד. ולכן העושה בו מלאכה באופן האסור הרי הוא בכלל מבזה את המועדות ועונשו חמור, מאידך גיסא יש אופנים שחז"ל התירו לכתחילה לעשות מלאכות בחוה"מ הגם שבשבת ויו"ט הם איסורי דאורייתא. היות והנושא סבוך והתשובות יכולות להשתנות מאד לפי הנסיבות, נענה באופן כללי בלבד, וכל מי שיש לה שאלה ספציפית צריכה לשאול רב באופן אישי עם כל הפרטים הנוגעים לשאלתה.

בחול המועד הותרה מלאכת "דבר האבד", כלומר מלאכה שביטולה יגרום להפסד, אבל לא הותר בחוה"מ "מניעת ריח". ולכן אדם חייב להשבית את עבודתו בחוה"מ הגם שמפסיד בכך רווחים פוטנציאליים ואין זה נחשב כדבר האבד.

למעשה:

1. עובדת שכירה שעבודתה אינה בגדר דבר

שאלה · ניקיון לפסח

אני עובדת עד ערב פסח ממש ואין לי הרבה זמן להשקיע בנקיון הבית. אשמח לדעת מה יש חיוב לנקות מעיקר הדין, ומה ראוי להוסיף אם יש זמן נוסף?

שאלה · חול המועד

אין לי ימי חופשה ואם אקח בימי חול המועד חופש אקבל משכורת מקוצצת, האם מותר לי לבוא לעבודה בחול המועד?

במקום עבודתי דורשים ממני להגיע לפחות ליום אחד בחול המועד. האם מותר לי להגיע לעבודה? האם כשאני בעבודה אני יכולה לעשות הכל או רק דברים דחופים? האם מותר לי לקבל משכורת עבור העבודה בחול המועד?

מעבדות להירות

ס

ממצוות הצדקה צריך לתת בלי תרוץ
אפילו _____ לרכב ו _____ לרוץ

ח

תפילת העמידה ממנה יורשים
זו ה"אמה" שבקשה זרע אנשים

א

עבד משכיל וצדיק, זה ברור
גם אם הוא בגדר "ארור"

ע

האם היו דברים בגו
כאשר השתנה שמו ל"עבד נגו"?

ט

על עבדים אין מקבלים ניחומים
אך שונים הם תלמידי החכמים
בחג ישן תחת המיטה
וקבלו עליו ניחומים לאחר המיתה

ב

כינוי לארץ מצרים

פ

לא אדם, גם לא הלך
וכונה "עבד מלך מלך"

ג

בן עבד שמרד במלך
סרב לעובדו באומרו: "מי אבימלך"

ז

לעבד נמכר בעבור נעלים
ובגין המכירה ניספו הנעלים

ד

הוציאני ממוסרות
כי אני העבד מזה שני דורות

צ

עוף המסמל את סמל החירות

כ

עבד מלך ששחרר את ירמיהו
מה כינוי, מהו ומיהו?

ה

• עבד כי ימלוך
• כדי להשתייך למשפחה
שווה אפילו להיות שפחה

ק

לבעל הקורא הוא כלי שרת
נותן טעם והוא משרת

ל

הרגשת המקבל כלפי הנותן

ר

גדול המשוררים, יחיד שביחידים
אבי המטבע: "עבדי זמן עבדי עבדים"

מ

כליל תפארת על ראשו מזומן
בהיותו עבד נאמן

י

קטן אני מכל אחי
אבי עבד לאיש מרדכי

ש

ההבדל בין עובד אלוקים לאשר לא
עבדו

נ

הנורא ביותר בידינו לנו אירע
אותו המכונה "עבד רע"

ז

להיות שפחה- טוב וכשר
במיוחד אם זוכה להיות אם אשר

ת

רגע לאחר שהפכו להיות "עם הספר"
נמשלו ישראל ל-

העוני שלך יכול לאפשר את החרות שלי

פרימו לוי, ניצול שואה, מתאר בספרו: המלחמה נגמרה, הנאצים בורחים מהמחנה והם נשארים שם, חבורת מוזלמנים. הם תשושים וגוססים, וקר להם נורא. הוא כותב: פירקתי את התנור, ובכוחותי האחרונים הדלקתי אש והתיישבתי בצד. ואז ניצול אחר, חולה בטיפוס, הציע לחולים האחרים שכל אחד מהם ינדב חתיכת לחם לאלו שעבדו, והדבר התקבל. רק יום קודם לכן לא הייתה התרחשות כזו עולה על הדעת. חוק המחנה אמר: "אכול את הלחם שלך, ואם תוכל, גם את של שכנך". זו הייתה המחווה האנושית הראשונה שאירעה בינינו. אני מאמין שאפשר לנקוב ברגע הזה כראשיתו של תהליך שבזכותו שבנו את אט להיות בני אדם.

אי אפשר שלא לחשוב כאן גם על קורבן פסח. אם יש יותר מדי בשר מבקשים מהשכן - בוא לאכול איתך, כי לבד אני לא מסוגל. אין מי שאין לה עוני בחיים שלה. בכסף, בזמן, בכוחות, בחברה, בזיווג, במשפחה... ולמרות זאת, כל אחת בתוך העוני שלה, כשהיא תורמת למישהי אחרת, רואה ומשמחת אותה, זוכה להיות - בת חורין.

נוהגים לגבות בימים הראשונים של פסח 'קמחא דפסחא' מכל בני העיר ומחלקים אותם לעניים. הסיבה לכך אינה מצד מצוות צדקה, שהרי היא נוהגת בכל השנה, אלא דווקא מצד החירות. אדם לא יכול להרגיש חירות בנפשו אם הוא יודע שבסמוך לו נמצאים אנשים רעבים. וגם, על מנת שלא ייחשב כשקרן בליל הסדר כשאומר בתחילת ההגדה "כל דכפין ייתי ויכול". כעת, כשטרח וסיפק אוכל לעניי העיר הידועים לו, אומר: אם נשאר עוד מישהו רעב - שולחני ערוך לפניו. באופן זה הוא נאמן בדבריו ומקבל שכר כאילו מאכיל גם עכשיו ומשמח לב עניים.

יחד עם זאת, צורת ההזמנה עדיין מעוררת תמיהה: "תראו, זה לחם העוני שלי. ועכשיו, בואו לאכול איתי!" ככה מפתים אורחים לבוא? הרי אמורים לומר: יש לי שולחן מלא כל טוב, בואו להתארח... אלא דווקא כאשר שאתה חולק את לחם העוני שלך, אתה הופך לאדם הכי עשיר בעולם. כשאתה מזמין ודואג לעוד אנשים, מתוך העבדות שלך, אתה הופך לבן חורין אמיתי.

מ70 נפש ל60 ריבוא - כמה אנו חייבים לפרעה על כך?

ובלתי אפשרי היה לעזוב את המקום. כשהתקרבה השקיעה לא נותרה לי ברירה אלא לעמוד בפניה כלשהי ולהתפלל ביחידות. כאשר סיימתי ראיתי כי אחד הנוכחים נועץ בי מבט, כאילו מבקש לומר לי דבר מה. בשעות ההמתנה הארוכות הספקתי להכיר את דעותיו המשתייכות לצד השמאלי של המפה הישראלית.

"אתה רוצה לומר לי משהו?" שאלתי אותו. בתגובה הוא רטן על שאני מתפלל פה, כאילו זה בית כנסת. הסברתי: "הרשה לי להקל מעליך ולשאול בקול את השאלה האמיתית שאינך מעז לשאול אותי - למה אתם החרדים חיים ומתעשרים על חשבוננו והורסים לנו את המדינה?" הוא הופתע. "באמת יש לי מה לומר לך בנושא הזה, אבל מדוע אתה חושב שזה קשור לשאלה שרצייתי לשאול?" עניתי בפשטות: "כי התשובה היא בעצם אחת".

לפרעה היו טענות סדורות על בני ישראל. הנה כאשר ירדתם לכאן מניתם 70 נפש בלבד. אחר כך הייתה כאן תקופת רעב. אלמלא היינו דואגים לכם בימי הרעב, הייתם נכחדים מזמן. רק בזכותנו ומכוחנו אתם התרבייתם! אם כך, מגיע לנו על פי דין שתהיו 'נושאים בנטל'. וכי אין להם בושה?

ומוסיף לבאר ה"אור החיים" הקדוש: הלא פרעה לא תלה תקווה באיש, מלבד בבחור היהודי האסיר, שידע להחזיק את מצרים בשנות השובע ולשמור על המזון לשנות הרעב. פירושו של דבר שהעם היהודי הוא זה שכלכל את מצרים!

אולם למרות שהטענה מופקעת ולא צודקת, אנו רואים כי אחד עשר שבטים הסכימו עמה. רק שבט לוי, שיום פטירתו בט"ז ניסן, הם אלו שלא נכנעו. איך יתכן? מספר הרב צוקר: המתנתי פעם בתור ארוך מאד שסופו לא נראה

כשאת לביאה - את לוי

טענה עתיקת יומין. זוהי בדיוק הטענה המצרית המקורית לעמ"י: אתם התרבייתם מאתנו, קיבלתם תקציבים שלנו...

הרמח"ל אומר, כי דברי פרעה "תכבד העבודה על האנשים ואל ישעו בדברי שקר" - הם דברי היצר הרע. היצר מדרבן אותנו לרוץ כל הזמן בריצה מטורפת אחרי כל מיני דמיונות, כדי שלא נצליח לחשוב מחשבת אמת אחת. בני שבט לוי היו בני תורה אמיתיים. ברגע בו החל פרעה לטעון את טענותיו, הם דבקו באמת מבלי להתבלבל לרגע. בשכר זה הם הובדלו מדרכי העולם, וקבלו את התפקיד לשרת את ה' - והקב"ה דואג לכל צרכיהם.

הרמב"ם כותב, כי לא שבט לוי בלבד זוכים לכך, אלא "כל איש ואיש מבאי עולם אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו", כלומר: כל אחד שישמעט שכל בקודקדו, מבין כי מקור השפע נמצא אצל הקב"ה ותלוי בקיום התורה הקדושה. הוא מבין שאדם שנותן צדקה מתעשר, ויהודי שמקדיש את חייו לתורה, מביא על ידי זה צינורות של שפע לכל העולם כולו. ("להאיר")

"נכון שכאשר המפלגות הערביות קיבלו כמה מיליארדים, לא הייתה להם שום בעיה עם זה? משום שעל פי תפיסת עולמך אתה פולש לשטחם. אתה מרגיש אסיר תודה להם על שאינם מגרשים אותך מפה, וחש צורך לפצות אותם. זו הסיבה לכך שכאשר אתה רואה ערבי העושה שכיבות סמיכה תחת כל עץ רענן, אתה לא ניגש לומר לו: 'פה זה לא מסגד'. הוא בעל הבית.

בנקודה הזו בדיוק אני חולק עליך. אני מעולם לא פלשתי לכאן, משום שהקב"ה הוא בעל הבית והוא נתן אות א"י לבניו שמקיימים את בריתו. הייתי פה עוד לפני שהערבים היו כאן ובטרם התחילה תנועת הצינונות. דורות של יהודים כמוני מסרו נפשם שנים רבות ובזכותם התקיימה הארץ. אני יודע כי בעומדי כאן בתפילה, אני מוריד שפע מבורא עולם על כל הארץ. באת אתה וחברייך ועשקתם את הארץ. הטלתם על הציבור מיסים, ואתם אלו שיודעים טוב מכולם עבור מה הם מיועדים..."

טענתו של אותו שמאלני, שכיום פופולרית כל כך, היא למעשה

יש קושיה החמישית? תלוי! חפשי על חבל הכביסה...

ויעשה מה שדחוף, ובת חורין תקום בבוקר ותעשה מה שחשוב. השאלה אם את רוצה לקום בבוקר ולהיות אישה דחופה; הספונג'ה דוחפת אותך, העבודה דוחפת אותך, הדברים שאת חייבת לעשות... או שאת אישה חשובה; חושבת מה חשוב וכדאי לנשמה שלי היום?...

זוהי גם הסיבה שכתוב זכר ליציאת ממצרים. כאילו מצרים

מצרים, ולא- ליציאה יוצאת! כי מצרים היא בפנים. אולי קל להוציא את היהודים ממצרים, אבל לא פשוט בכלל להוציא את מצרים מתוכם. אנחנו צריכים להוציא את מצרים מתוכם. להבין שאנחנו בני חורין.

כשאת פועלת ביום מתוך הרגשה שאת מבצעת תפקיד גדול ומשמעותי, את מכוונת במקסימום לרצון ה' ותכלית הבריאה. ברוך אתה ה', שלא עשני שפחה! בסוף אין קושיה חמישית, יש נשמה בת חורין השואלת ומבקשת להתחבר לאמת!

"מיידלע שלי", מצטטת פסי דבלינגר ניצולת שואה ששחה לה, "חוויתי בשואה סבל ומרורים שלא יעלו על דעת בן אנוש. והנה באחת הפעמים שאולצנו לצעוד בצעדת מוות בכתונות הפסים שלנו, נראתה מן העבר השני של השביל עליו צעדנו, גויה פולניה עומדת ותולה בגדים על החבל. כן, כן, כביסה נקיה על חבלי כביסה בחצר ביתה. לא האמנתי למראה עיני! אנחנו כעבדים וכשפחות, תחת עינויים קשים, רעבים ללחם, וזו תולה כביסה!"

"באותה העת, כביסה הייתה בעיני סמל לחרות, סמל לשחרור. אחת שיכולה לכבס את בגדיה משפחתה, לעמוד ולתלותם למול שמש חמימה - היא אישה מאושרת. זה הרי הדבר הכי נהדר שאשה יכולה לעשות, לא חשבת שאי פעם אזכה לזה..."

הרב יצחק הוטנר שואל, איך יתכן שאנחנו נקראים בני חורין כאשר אנחנו עדיין בגלות, והוא עונה: אומנם אנחנו בגלות, אבל אנחנו בני חורין בכוח המחשבה. מה בעצם ההבדל בין עבד לבין בן חורין? עבד יקום בבוקר

התאכזבות שלכן

חכורה לשי / חחר וינבר

לילה, וחשך.
מאחר.
ואני עוד יושבת כאן.
נלפדתי בקשת, בת חרים.
מכרתי את נשמי לטון.
כי התמכרתי אני ועצמי, מכרו לי לוקשים של שטות.
ואולי יש חדש, ורק עוד רגע, כובלים אותי לגלות.
ובאוימים של גאולה ונשתנה בי מפל הלילות.
ולא מוכרת את עצמי לגוי למכשף. לא שפחה בלי גבולות.
בת חורין.

הגליון הכי חפק של השאורה

אני באמצע לקרוא את גליון "דף הבית" בנושא "ויגבה ליבו" שהגיע היום, ולא יכולתי להתאפק מלקום באמצע ולבוא לכתוב את המייל הזה.
לומר לכן (ותודה ללאה היקרה!!) שבחרתן בנושא פשוט חזק!!! ובווער מאוד!
אני באה ממשפחה מעורבת (גם המשפחה שלי, וגם בעלי שהוא בעל תשובה וכל משפחתו חילונית).
ותמיד מול המשפחה של בעלי היו לי תחושות של "נחיתות", ממש כפי הדברים שמדוברים בגליון, הרגשתי שהגליון מאיר את הנושא הזה ומקיף אותו מכל הכיוונים בתורה הטובה ביותר!!
לא אגזים אם אומר שזה הגליון הכי חזק של השמורה אי פעם... אז תודה!!!

השכר שלנו

לשושי ברידא המדהימה מזדהה איתך כל כך!
קיבלתי על עצמי לא להושיט חפץ מיד ליד לגבר זר ובכל פעם מחדש אני נבוכה ומרגישה לא נעים, על זה השכר שלנו!!
המון כוח!

נושא, מחבר, עכשווי ואכזה!

איזה מגזין מדהים!!
כל ערב אחרי השכבת הילדים אני קוראת כתבות ומתמוגגת!!
לדעתי זה מגזין שאין מתחרה לו ברמת התוכן...
בכל כתבה התפעלתי מחדש וקראתי מרותקת מהחל ועד כלה,
כל אחת ואחת עם הנופך הייחודי והאישי שלה -
כל כך נוגע, מחבר, עכשווי וגבוה!!!
יצא לי הרבה לצטט סיפורים, אנקדוטות ועוד מתוך המגזין, ישלם ה' שכרכן ותהי משכורתכן שלמה!

חשיכי להיות שופר ולהרטיט ניימים כלפי.

פנינה ליכט יקרה, את תמיד מדהימה אותי בכתיבה היצירתית שלך.
אבל הפעם זה היה יותר מתמיד!
קיבלתי את המגזין, קראתי בינתיים רק אותו... עם סיפור החסימה והנעליים. סיימתי עם דמעות!
ריגשת אותי ונגעת הכי עמוק שאפשר.
ההתמודדות הזו הכי מדוברת, אבל גם הכי רלוונטית. זה כל כך לא פשוט ופוגש אותנו ברמה היומיומית.
לא שהתגמול הוא כל כך מידי, אבל כשאנחנו רואים שהשמירה שלנו משפיעה על הילדים שלנו - אין מתגמל מזה.
אני מודה לך מעומק הלב!
ומעבר לזה, ברמה האומנותית האלגורית, המשל הכי מתאים לנמשל שיש אבל לא קיטשי... וזה גבול דק מאוד! הלכת על החוט הזה בלהטוטנות.
תמשיכי להיות שופר ולהרטיט ניימים בלב.
רק טוב וכוח לכולנו תמיד!

ברכת מזל טוב חמה ולבבית

לחברתנו היקרה נחמי לרנר המומחית הטכנולוגית עתירת הכישרון והניסיון, המסייעת לקהילה כולה במוקד הייעוץ בפתרונות סינון מתקדמים, מתוך בינה יתרה, טוב לב, טוב טעם ודעת ויראת שמיים טהורה **לרגל הולדת הבן תחי!**
תזכו להכניסו לתורה, לחופה ולמעשים טובים ותרונן ממנו ומכל צאצאיכם רוב נחת יהודית!

ארוכה הדרך לחירות

ש"מידה 25 נגמר". הקופסה עוברת כמה ידיים עד שמגיעה אלי ומתקבלת ברגשות מעורבים. זו הפתעה לפתוח. רצייתי שחור והגיע לבן, רצייתי 25 והגיע 27, רצייתי סקוטש והגיע שרוכים אבל הגיע, הגיע משהו. האמת אלו גם נעליים מעניינות. אם לא להשנה אז מקסימום לשנה הבאה. תמיד טוב שיהיה בבית.

שיקול הדעת השברירי שלי נקטע לגמרי כי התינוק שוב בורח מהחנות. נמאס לו והוא הולך מפה. ישר לכביש. לא אכפת לו בכלל שהתכוונו לקנות לו נעל צעד ראשון, אין לו כוח להזדקן בחנות עד שזה יקרה. "רוצי תתפסי אותו" אני שולחת מישהי תורנית ומנסה להתחיל במדידות. כלל ברזל: מה שמודדים ראשון אף פעם לא מתאים. אין סיכוי שיתאים, כי למי יש מושג מה באמת המידה של הילד (המידה בנעל הנוכחית כבר נשחקה עד בלי הכר). רק מאלתרים משהו בערך. שיהיה להתחיל. עוד כלל ברזל נוסף שאני חייבת לומר לפני שהמצב מידרדר: תגידו תהילים. בדוק ומנוסה. הרבה הרבה תהילים, כל הדרך, שתהיה סיעתא דשמיא ותצאו ברגליים מלאות. זה לא פשוט הדבר הזה.

התצוגה בחנות, גם על זה יש לי בטן מלאה, ובכן, בעייתית. מה חשבו לעצמם המעצבים, שהתקינו מדפים שקופים וגשישים החל מגובה הרצפה? "כזה אני רוצה" בא אלי הקטן כל רגע מאושר, ובידיו שלל נעליים מרשים שאסף, רק ה' יודע מאיפה. אני אמורה גם לשמור עליו? כולי מנסה לחלץ בקצה האצבעות את העיתון המקומט הזה שתקוע בפנים, ובגללו עשר דקות ניסיתי להכניס לילד את הרגל ללא הצלחה. מי שם עיתונים בנעליים, ריבונן של עולם? מי נהנה לשים מלכודות לאנשים תמימים, שגם ככה לא קל להם והם די סובלים?

אני עוברת על המבחר בפעם העשירית והכל מטושטש לי. אני רוצה רק מים. ברגע זה אני כבר לא זוכרת מה אני מחפשת ולמי אחד צורח, אחד בורח, ואופס, שוב התצוגה קורסת. אין לי מושג אם רצייתי נעליים של בנים או בנות, חול או שבת, ספורט או אלגנט. כלומר אני צריכה הכל. זה הולך לפי מי שצורח הכי חזק. "כבר נגיע אלייך, כבר" אני מבטיחה בפעם האלף, מלטפת איזה ראש תועה, ושוב המוכרת זורקת לי קופסה עם עב"מ. הערימה לידי כבר מתגבהת.

לא נעים לי. מאד לא נעים להיות טרדנית כזאת, ומעצבנת. עד שצוות שלם חיפשו לי בחורים ובסדקים את 36 עם הנקודות, אחרי דקה אני מבקשת את ההוא בלי הפסים. ואחר כך עם הוורוד. הם מסתכלים עלי במבט ביקורתי השמור לאנשים מסוימים מאד, ואני סמוקה כולי לא יודעת איך להסביר שזה בכלל לא אני אלא הבררנית הקטנה שלי, שעוד לא החליטה. זה לא הגיוני שבמדף הפסטות בחנות אני יכולה לנבור ולהתלבט כאוות נפשי, ולהחליף בין הצורות בלי להציק לאיש, ורק פה כל התלבטות כל כך מייגעת ותלותית ומטריחה. מצטערת, לא אני המצאתי את השיטה!

בסוף, בסוף, אחרי אחרי אלף רגעי משבר חרישיים בנוסח "נמאס לי ואני הולכת מפה", צרחות (שלהם), ריצות (שלי), אנחות יאוש של מוכרניות עייפות ומחייאות כפיים מזרזות של בעל החנות קצר הרוח, אנחנו ב"ה מגיעים לקופה. זה רגע מאושר, הקופה. אמנם אז תמיד מתגלות כל מיני פיסות מידע אפורות משהו. כי הנעל מהעודפים היא בעצם מקולקציה חדשה, ומה שכתוב מבצע זה רק עד מידה 22, והחברה הזו עולה כמו זהב כי זה עור, גיברת, וזה מחזיק לכל החיים. מה אכפת לי- שום דבר לא יכול להעיב על האושר הזה, גם לא העושר שעובר לבעל החנות בשטרות גדולים ושמינים. הולכים מפה! יוצאים לחירות! עד לפעם הבאה.

אני לא מבינה למה אלו דווקא הנעליים. בכל שאר התחומים העולם כבר התקדם. אין כבר מכולות עם חנווני עם עיפרון מאחורי האוזן, שמגיש מאחורי הדלפק בקבוק חלב וחצי כיכר לחם שחור. המוצרים יצאו לחופשי מהמדפים השמורים, בני אדם מסתובבים עצמאית ברחבי החנויות, ממששים את הסחורה, שמים לבד בעגלה ואפילו משלמים לבד בקופות האוטומטיות. הכל נהיה נורא נוח ועצמאי, אף אחד לא צריך לתווך ביני לבין הסחורה אלא אני מסתדרת לבד.

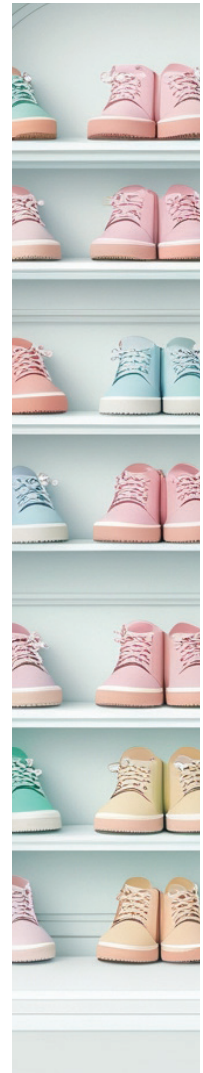
עד הנעליים. נעליים זו עדיין עבדות. כי צריך למכור לי, אישית. להביא לי מהמדפים הסודיים. אחד אחד.

לנעליים יש גם כשל נוסף: אם לכל שאר הקניות אני הולכת לבד, הכי לבד שאפשר, בתחום הנעליים אין לי ברירה כי אם להביא איתי פיזית את בעלי הרגליים למקום. כל ניסיון לפעול אחרת, הסתיים תמיד בהחלפה חוזרת שלוש ואפילו ארבע פעמים, עד שנכנעתי והבאתי את הילד למדוד, או עד שהתייאשתי מן הנעל והזיכוי גם יחד. אין מה לעשות: כפות רגליים הן מוזרות, בלתי צפויים ומתאימות רק לאדם עבירו הן נבראו. אי אפשר לכפות עליהן נעליים אקראיות כמו גיגיות. כל אחד הוא מיוחד.

ובכן, לרגל ההכרח שאין ממנו מנוס, מתארגנים כמו למבצע מדוקדק היטב. אחרי שניסו את שיטת "להביא את כולם לחנות ושיתמודדו עם זה" ונשברנו מקץ שניים שלושה ביקורים סוערים, בניתי אסטרטגיה אחרת: אחד משגיח על כולם בחוץ, ואחד מודד בפנים לכל ילד בנפרד. זה אמנם עובד בהתחלה, אך רק עד שאחד הצדדים נשבר מהמתנה האינסופית ואז כולם זורמים פנימה בלי מעצור, והנה חזרנו לנקודה א'. ניסיתי עוד שיטות רבות, נאומים בבית, הסברים מפורטים, הבטחות בנוסח "מה שאמא אומרת לקנות אתה קונה", ו"או שקונים תוך עשר דקות מה שיש או שהולכים הביתה". שורה תחתונה, תמיד אני מוצאת את עצמי באותו מצב.

חנות קטנה וצפופה, חם ואין מזגן. אני אמא אחת על שורת ילדים יחפים, שנועצים בי את המבט הכי אומלל שלהם: "רק אלי לא מתייחסים" "רק לי לא מודדים". לי שתי ידיים, ב"ה, ושתי רגליים, אך ידי כבולות, משום שהצוות שלרשותי הוא מוכרת אחת עסוקה נורא עם חוש שמיעה בינוני, מסטיק וטלפון. בקרב על אוזניה משתתפות עוד כמה אמהות ממוטפחות ומיזעות כמוני, המפריחות לאוויר בצורה נואשת קודים כמו "35 ורוד" או 25 פפאיה שחור" וממתנות בעצבים מרוטים לראות איך יפול דבר.

כל שתיים שלוש דקות אכן נופל דבר. מישהו מסתורי זורק עלינו קופסה דרך חור שחור בתקרה, ומוסר בקול דכאוני, עמום ומאובק

רבקי שפירא | יוצרת מט וחשבת סבר

ממשלתי יש לה דלת פתוחה. העמותות שבטיפולן מקבלות שירות וי. אי. פי, ותהליכים שיכולים לקחת חודשים מתקצרים לשבועות.

לאחרונה היה עלי לקדם תהליך מסוים לצורך קבלת תקציב משמעותי עבור אחת העמותות שאני נותנת להן שירותי חשבונאות, אך העניין התעכב בתואנה שיש תור ארוך וצריך להתאזר בסבלנות.

פניתי ליוספה וביקשתי את עזרתה. היא אכן פנתה עבורי והשתדלה, והכל הסתיים במהירות על הצד הטוב.

שלחתי ליוספה מייל עם בקשה לדרישת תשלום עבור הטרחה שטרחה למעני, והיא ענתה לי במייל חוזר: "אין לך מספיק כסף לשלם"

לא הבנתי ובקשתי הסבר.

היא השיבה: "עשיתי מצווה. בכדי להיכנס למו"מ על רכישת המצווה, המחיר מתחיל במינימום מיליון וחצי דולר."

מה המשותף בין חנה, יוספה, ועוד אין סוף בעלות עסקים עובדות ה'?

הן לא עובדות של העסק ולא של הכסף. העסק והכסף עבורן לא קיימים כמטרה בפני עצמה.

בשונה מהמצב הרווח בעולם, בו רדיפת הכסף ופיתוח העסק הם ערכים עליונים שאין להם סוף, והאנושות מוכרת את חייה עבורם.

הן עובדות ה'. הן בטוחות בו ויודעות שהכל ממנו.

יש להן חירות פנימית ואמיתית לעבוד בנחת וברוגע, לבחור לא להשתעבד לעסק כערך, אלא להשתמש בו לפי סולם הערכים שלהן. בבחינת "עבד ה' הוא לבדו חופשי"

חנה היא בעלת עסק לאוטומציות עסקיות.

הלקוחות שלה גומרות עליה את ההלל. היא מייעלת תהליכים ומפתחת פתרונות גאוניים שמקצרים את זמן העבודה פלאים, כך שהן מתפנות לעבוד במה שחשוב באמת.

שמה הולך לפניה, ובעלות עסקים רבות משררות לפתחה בידיעה שהיא הכתובת הנכונה בשבילן.

אבל חנה לא מקבלת לקוחות חדשות.

היא שיתפה אותי שלפני שפתחה את העסק, השקיעה הרבה בלימודי שער הביטחון וקבלה בהירות מופלאה לגבי חובת ההשתדלות שלה.

היא הבינה שכדי להשאר נאמנה לערכים שלה, ולרצון שלה להיות רעיה ואם מסורה, היא יכולה לעבוד רק עם שש לקוחות בלבד ולא להרחיב את העסק על ידי העסקת עובדות נוספות.

היא סמוכה ובטוחה לחלוטין ביכולתו של הקב"ה להמציא לה את כל צרכיה.

לאחר שיחה זו, ממש התרגשתי לקבל ממנה שיחת טלפון לאחר חצי שנה! בה היא מספרת לי שהכנסתה הוכפלה בס"ד, אף על פי שנותרה נאמנה להחלטתה לתת שירות רק לאותו מספר לקוחות מצומצם. אחת הלקוחות שלה רצתה לפתוח עסק נוסף, וכדי שהעסק הנוכחי ימשיך לתפקד היא הכניסה את חנה כשותפה מלאה ברווחים בתמורה לטרחה קטנה ממש שעל חנה להוסיף מידי חודש.

יוספה היא בעלת עסק לניהול עמותות. היא דואגת ליחסי ציבור, להשגת תרומות ותקציבים ולצד זה גם מנהלת את החלקים הטכניים בתפעול עמותות.

עם השנים היא יצרה קשרים במקומות הנכונים, ובכל משרד

נעמה יוסקוביץ | מתכנתת

מטלות אחרות, עמודות לפי חדרים, ותאים לפי מדפים ומשימות. יש משהו בערב הזה של הגדרת התכנית, שביחד עם הבהלה הקטנה מול האקסל הגדול, מכניס לי ללב סדר.

יעד, דרך, תחנות - ההגדרות האלה מייצרות בי סט שלם של תחושות.

שליחות, מוטיבציה ושמחה. כן, שמחה!

מדי פעם במהלך התקופה אני עושה לאקסל שלי רה-ארגון. מתעדפת, מדייקת, מגדירה מחדש. וכשיש לי שניה מפתיעה להרהר, אני גם חושבת על כך, שזה בעצם בדיוק כמו החיים האלה -

שליחות, הגדרת יעדים, אבני דרך, משימות... תכנית.

בעצם בכל מהלך החיים שלי, כמעט כמו "תכנית הגירסה" של פסח, יש לנו תכנית ניקיון לנשמה. שליחות להכין ולצחצח את נפשנו היחידה. להביא אותה מוכנה ל"קרב יום אשר הוא לא יום..."

וכדי שנגיע מוכנות-אנחנו מגדירות טבלה ועמודה, משימה ויעד, לומדות איפה קשה ונגמר הכח, וזה הזמן לבקש עזרה....

יודעות מה ישים ונגיש, ויכול לקטוף לנו ניצחון מתוק שמוסיף מוטיבציה, ומתכוננות בעבודה ובתפילה-

אל הגאולה.

אקסל חירות

זכיתי לעבוד עם סימה. שם לא בדוי.

סימה הייתה הראש צוות המקסימה שלי במשרד הראשון שעבדתי בו.

בין המתנות שסימה נתנה לי בשנות העבודה המשותפת שלנו, ויש הרבה מתנות כאלה, היא נתנה לי את האקסל של פסח.

סימה, אתן כבר בטח מצליחות לדמיין, היא אישה למופת, מתקתקת משימות ומנצחת ביד רמה על שלל התפקידים בבית ובמשרד. בכל שנה מחדש באזור ט"ו בשבט, סימה היתה משתפת איתנו - חברות החדר במשרד - את אקסל ההכנה לפסח!

אקסל מארץ האקסלים. יש בו עמודה לכל חדר, ותא לכל מדף ומשימה.

בהתחלה, כשהייתי צעירונת המאוכסנת ביחידה של 30 מטר ברוטו, הסתכלתי על האקסל הענק של סימה בתמיהה.

אחר כך, עם חלוף השנים, כשהעניינים ב"ה התחילו להסתעף ולהתבלגן - כבר למדתי את האקסל של סימה בעיון, והיום ערב פסח שלי מתחיל בטקס חגיגי של הכנת אקסל משלי. ממש כמו תכנית גרסה בעבודה...

עם גיליונות לפי נושאים - ניקיון, קניות,

נאמי קב | אדריכלות

**

'מעבדות לחירות - תכנון הפרישה' תפסה את עיני הכותרת בפרסומת של אחד מהיועצים הפנסיוניים הבכירים. כותרת זו גרמה לי להרהר הרבה בתפיסת המציאות הישראלית ובכלל.

אנחנו עובדות כל כך הרבה שעות, ימים, שבועות וחודשים, שנה אחרי שנה.

מעבר לאמונה הבסיסית של הזכות לפרנס בית של תורה - וזכות זו היא שבכלל מרימה אותנו בבוקר מהמיטה - מה יכול להחזיק אותנו ארבעים חמישים שנה במאמץ הזה הקיומי הזה שיש לו כ"כ הרבה מחירים?

18% מהאוכלוסייה אוהבים את העבודה שלהם, כל השאר נעים בין - 'לבוא ולעשות את השעות' עבור דרך - 'בהזדמנות הראשונה שיש לי אני זז משם' וכלה בכאלו שעשויים אפילו להתנכל למקום העבודה ולהזיק.

זה הזוי, כי זה מה שאנחנו עושים כל חיינו בעצם, איך יכול להיות שאנשים סוחבים שנים במקום בלתי ראוי מבחינתם, קמים כל בוקר ויודעים שגם היום הזה הולך להיות גרוע - וממשיכים?

האם באמת רק כשיוצאים לפנסיה יוצאים לחירות? האם נדרש להחליף את מקום העבודה ע"מ לצאת משיעבוד? אלו צעדים ניתן לעשות בדרך בלי לוותר על החלום, בלי להסיט את העיניים מהמטרה, להתקדם לכיוון בניה או פנסיה ולהמשיך באותה הדרך בדיוק לאותה מטרה כמקודם - רק עם גישה שונה? אולי יש שביל שיותר נכון ללכת בו? אולי הפסקות של מנוחה מול הנוף יהפכו את הצעידה לבלתי נשכחת? אולי דווקא המוזיקה שמלווה היא הזיכרון ולא החום היוקד? איך אפשר ליפול על הספה אחרי הדלקת נרות ולומר - איזה יום שישי מוצלח... כי מי שטרם בערב שבת - יאכל בשבת? או ישכב על הספה תשוש? אתם תאהבו את מה שאתם עובדים בו - לא תעבדו יום אחד בחייכם.

משפחת ר. נראו בהתחלה לקוחות סטנדרטיים. זוג חמוד באמצע החיים עם גג פנוי וקצת אמביציה. הוצאתי להם תכנית נהדרת שחילקה את השטח לשלוש יחידות חמודות, שתים מהן כבר הושכרו עוד במהלך הבניה. לכאורה הכל היה אמור להיות נהדר.

במציאות הדברים היו נראים קצת אחרת...

השכנים שאפילו לא קיבלו עדכון על הבניה, וקמו ביום בהיר למציאות שהונחתה עליהם, התרעמו על הרעש והנזקים שהתמשכו לאורך שנה שלמה, והיו מיועדים ל'ביזנס' ולא מתוך מצוקת מקום. כמות הפעמים שהבניה עצרה ונקנסה הפכה את התהליך כולו למייגע ומתסכל, וגם הכסף שהוקצב נגמר באיזשהו שלב. הם נכנסו למתח נוראי, לבעיות מול הקבלן שעייב גם הוא את התקדמות הבניה עד השלמת ההתחייבויות הכספיות, וכך נגררו לעונת גשמים עם קירות פתוחים ודולפים, ולידה טרם זמנה שאין לדעת כבר ממה נגרמה.

סופו של סיפור - לאחר שנה של סבל, מתח, בלאגן והפסדים, מכרה משפחת ר. את הבית לקונה הראשון ועברה מפנינת החמד שלה לאזור רחוק מן העין והלב. האם זהו סיפור חריג? לצערי לא. ולא סתם נאמר - כל העוסק בבנין מתמסכן.

האם ניתן אחרת? בהחלט, כי על כל סיפור כזה ישנם עוד תשעה סיפורים טובים...

ההבדל בין המקרים נובע מתכנון יסודי הן של הדרך והן של התוצאה עוד בשלב החלום. לא רק מתוך שאיפה "להיות אחרי" ושלוש, אלא תכנון שרואה את המטרה והדרך כיחידה אחת קשורה ומשמעותית. תכנון הרואה את כל התמונה, את ההשלכות שלה, את האנשים שבדרך ואת הצרכים של כולם.

אלישבע פישר | בעלת אולפן הפקות ו'קוואצ'רית' קלידים

צלחות וכוסות ובאופן כללי להשליט קצת סדר, בואכה גלגול מפת הניילון והמפיות המרובבות. תכף ומיד נזעקנו וקפצנו אליה, והרגענו אותה יחדיו שאין צורך ומה פתאום. למה תמיד את צריכה לסדר, הנה יש פה מלצרים, ועוד רגע יהיו כאן מנקים, ובכלל די כבר, שבי כבר, תהני, תנוחי לך בשקט...

אחר כך לעצמי חשבת, שאולי היא בכלל לא רצתה לנוח. אולי סתם קצרה נפשה בשיחה. אולי רצתה באמת לעזור. אולי חיפשה לחוש משמעותית, נותנת, פועלת. לא משנה מה. אבל כולנו, כל מי שהגיבה לה בזעקה, היינו לחוצות מעצם הרצון שלה לקום ולעבוד, ולא להמשיך להנות כמו כולנו מהרביצה המשותפת.

רגע. שתסדר. מה אכפת? כי אני לא מסדרת? שתנקה ותשטוף גם. מה כל כך מקפיץ? כי אני לא מנקה אלא יושבת באפס מעש. זה בסדר ככה? ומה היא תחשוב עליי? ואני בהשוואה אליה - מה? אולי די עם זה?!

חג החירות המתקרב, מהווה הזדמנות מעניינת עבורנו להתנסות בחירות ממחשבות על זולתנו במובן ההשוואתי ההדדי. יש חופש שכולנו שואפים אליו מאד. חופש הדעת. החירות להיות מי שאנחנו באמת ומה שטוב לנו באמת, ביחס לכוחות ולנתונים שקבלנו מד' לאותו רגע. איך נדע את גבולות חירותנו?

לכוזרי יש עבורנו מחוון נפלא: "אבל אני מבקש החירות מעבדות הרבים, אשר אני מבקש רצונם ואיננו משיגו, ואפילו אם אשתדל בו כל ימי חיי. ואילו הייתי משיגו - לא היה מועיל לי... ואבקש עבדות אחר, יושג רצונו בטורח מעט, והוא מועיל בעולם הזה ובבא, והוא רצון האלוקים, ועבודתו הוא החירות האמיתית..."

מעבדות לחירות

כבר תקופה ארוכה שמי שמדברת איתי על פסח - מעלה בי רצון לטרוק את הטלפון.

נוסיף שיש גגנות כלשהן, השולחות יום אחרי ט"ו בשבט שלט עם הילדים "נקי לפסח". בסוגריים אומר שאני חושבת שהן פשוט לא פיירות. צריך כרונולוגיה בחיים. אפשר להמשיך לשלוח ציורים של סלסלות פירות מרגיעות גם הלאה. מקסימום אפשר להחליף את הפירות בממתקים, כסימן למשלוחי מנות הקרבים. למה ככה להקדים את המאוחר למה.

הלאה. מי שמבקשת ממני טלפון של עוזרת בית, כי היא רוצה לפחות להתחיל ארונות - מעלה לי את הדופק.

מי שלא יכולה לדבר במוצ"ש שיחה של סתם איך היה שבת, כי היא במבצע בזק עם איזשהו קו טלפוני לסידור הבית (יש כזה באמת...) - גורמת לי קוצר נשימה.

מי שמספרת לי שהתחילה להתעמל פעמיים בשבוע ועוד שלוש פעמים הליכות - אשלח לה עוגת שמנת. דווקא. (ואם לא אשלח - לפחות במחשבה ארצה לשלוח...)

אבל תגידו, למה זה צריך להיות כך? מה אכפת לנו כל כך ממה שהשני עושה? ועוד יותר, מה אכפת לנו כל כך ממה שאנחנו לא עושים? ואם לא הספקנו/ לא הגענו לזה/ לא התאים לנו, למה אנחנו עדיין חיים בהשוואות?

לא מזמן התארחנו בסעודת שבע ברכות משפחתית. לקראת סיומה התחממנו כמה בנות משפחה בשמש החורפית הנפלאה שהגיחה מבעד לעננים, ופטפטנו בנחת לא מצויה בכלל. באיזה שהוא שלב קמה אחת הדודות לכיוון השולחן והחלה לערום

חיפוש

אותו יותר מושך, כמה משמעותי זה לשים תמונה, איך לפרסם את הדעות שלי בכל מיני נושאים וכמה אי אפשר לחפש עבודה בלעדיו, כי אחרת זה הופך את החיפוש לפסיבי, וכן - לידיעתי גם יש רבנים שמתירים.

אבא שלי מעביר את קורות החיים שלי לכן דוד שלו שהוא דיירקטור באיזה חברת הייטק טובה, והוא חוזר אליו בתגובה שהוא לא מוצא אותי בלינקדאין. מוזר.

אין לה חשבון? מסביר לו אבא שלי.

"אז אין לה איך לחפש עבודה" מודיע לו בן הדוד, "ואני לא ממש יכול להעביר בצורה הזו את קורות החיים שלה".

שלא יעביר. אני לא צריכה שיהיה לי איך לחפש עבודה, צריכה רק שיהיה לי איך למצוא.

למען האמת, אני כבר קצת מתחילה לפקפק בצדקת דרכי. זה צורך פרנסה, לא? אבל בעלי מזכיר לי שמי שמחלק עבודות זה בדיוק אותו אחד שמעדיף אותי מחוץ לזה. שמורה יותר, חזקה יותר, פחות חשופה ופחות נחשפת.

זה קשה. במיוחד כשחברתיי שגם הן מחפשות עבודה, שולחות לי פה ושם משרות מהרשת הזו ואין לי איך לשלוח אליהן קורות חיים. אלו משרות מתאימות לי מאד, ואין דרך אחרת להגיע אליהן. אני משתדלת לחזק את עצמי בלעשות את מה שנכון. והרי אני יודעת שנכון.

החברה שבה עבדתי מעמידה לרשותי למשך חודש 'יועצת קריירה' כפי שהם מגדירים את זה, שאמורה לכוון אותי במהלך החיפוש, וגם היא תוהה על זה.

"את לא חרדית הראשונה שאני מלווה" היא אומרת לי, נורית, "אבל את הראשונה בלי לינקדאין, מה העניין?"

אני מסבירה לה במילה שזה פחות מתאים לי, ומשום מה היא הראשונה להבין את זה בלי להתווכח איתי.

"בואי נמצא דרכים חדשות" היא אומרת. ואנחנו מחפשות דרכים חדשות.

היא נחמדה, וגם מעדכנת אותי שהיא מסורתית ומדליקה נרות ושומרת כמה מצוות. אומרת שזה מרשים אותה. אני שמחה.

כיועצת היא מסייעת לי ללמוד להציג את עצמי יותר נכון, ולספר על יכולותי. קורות החיים שלי מקבלים שדרוג נוסף. הצורה בה אני מחפשת מתחדדת, ואני לומדת לדייק את עצמי ואיך אני ניגשת לאן.

השוק לא משהו, וזה שאין לי פרופיל וחשבון הופך אותי לא שייכת אליו. ככה אין לי בסטה משלי, וכל הקריאות והצעקות של "שני קילו מלפונים סוג א' א' בעשרה שקלים" לא קשורות אליי.

מתברר שיש גם דרכים אחרות. עובדה. בכל זאת מגייסות מתקשרות אליי, ובהשוואה עדינה שאני עורכת, מתקשרות אליי לא פחות, וכנראה מעט יותר, ממה שמקבלות מחפשות עבודה נוספות שיש להן פרופיל מדהים בלינקדאין.

בסופו של דבר, המטרה שלי היא לא 'לחפש עבודה נכון', ואפילו לא 'להביא כסף' כדי 'לפרנס בית של תורה'. כשיש מטרה אחת מול העיניים, והיא לעשות את מה שנכון בעיני מי שמנהל את העולם הזה, סיכוי טוב שהוא גם יעשה לי פרוטקציות, לא?

גם את מתלבטת מול הנושא המורכב של לינקדאין? אספתי הרבה מידע איכותי בנושא, על איך לחפש עבודה בלי

לינקדאין. ניתן לכתוב אלי לקבלת החומר: shoalot@shmura.org

אני מחפשת עבודה. כבר הרבה זמן שחשבתי לעשות את זה, וכעת הגיע הזמן. המצב בחברה לא יציב בכלל, כבר היו שלושה גלי פיטורים ויש עומס מוגזם של משימות ודדליין צפוף מדי. למרות שזה מה שהיה נראה לי הצעד הנכון, העבודה הצפופה וכל היתר לא השאירו לי זמן לנסות להגיע לחיפוש משרות ומשם למקום עבודה חדש.

אחרי גל הפיטורים השלישי משהו נרגע, ואמרו שזה האחרון. עדיין לא קל, ויש יותר מדי מה לעשות בפחות מדי זמן, אבל לפחות יש את המקום היציב של תלוש בסוף החודש ותעסוקה תשע שעות ביום.

ואז מגיע גל רביעי, ועוד לפני שאני מעודכנת על בואו אני מקבלת שיחה מאדם שרק השם שלו מוכר לי. הוא מנהל של כל קבוצת הפיתוח. הוא לא מאריך במלל, ובסוף השיחה מחכה לי בתיבת המייל הזמנה לשימוע.

בסופו של תהליך קצר וענייני פוטרתי יחד עם עוד 500 אנשים בערך, ועכשיו אני מחפשת עבודה.

המצב בשוק לא טוב בכלל, זה מה שכולם אומרים. יש משרות, אבל יש גם המוני קופצים על כל משרה.

אני מתחילה לגשש את דרכי, כותבת קורות חיים איכותיים ומעבירה אותם לביקורת אצל נשים שאני יודעת שנחשבות מומחיות לדבר. כמה מגייסות חוזרות אליי וזה נחמד, אני מרגישה מבוקשת. לאחת מהן יש גם שאלה "אפשר לשאול למה אין לך חשבון לינקדאין?"

למה? ככה. אין לי. אין לי איך להסביר לה, גם לא בהרצאה של שעה, את כל מה שהתחנכתי עליו עשרים ושתיים שנה ואת דעתה של תורה בעניין.

ממשיכה הלאה. יש מעט ראינות שלא מביאים אותי לידי חוזה, וגם מבחן כלשהו, משימות בית וכל מיני כאלה.

לאט לאט גם זה מפסיק. אני לא מוצאת כמעט משרות, מגייסות מתקשרות לעיתים רחוקות יותר, ואני - אני צריכה עבודה. ב"ה אני זוכה להיות שליחה לפרנס בית של תורה, ועכשיו פתאום אין לי איך.

חברה מציעה לי לבוא איתה למפגש הכנה לראיונות עבודה אצל מומחית חרדית בתעשייה שיש לה הרבה תארים חשובים. אני מגיעה כדי לשמוע איך להתכונן לראיון, איך לשפר את הקורות חיים שלי, אבל במקום זה רק לינקדאין ולינקדאין. איך אפשר לעשות

עבדי הסברה

ואז, הרבנית שליוותה אותה לאורך המסע, נסעה בפתאומיות לסעוד את הוריה החולים במדינה אחרת. עקב נסיעתה, נדחה הגיור למועד בלתי ידוע.

זה היה המשבר שטלטל את עולמה של אמי יותר מכל הקשיים שהערים עליה בית הדין בדרך. היא פנתה להשם בתפילה.

“אני הרי רוצה כל כך לקבל עלי כבר את תרי”ג מצוות, רוצה בכל מאודי. אז מדוע אתה מכריח אותי לחכות? עוד שבוע, חודש, חודשיים? אינני רוצה לחלל עוד שבת אחת! כל רצוני הוא לקיים רצונך בלבב שלם! האין זה גם רצונך? מדוע אתה מרחיק אותי? הרי אתה הוא בורא כל העולמות, והתורה הקדושה נכתבה מפיו, היא תורת חיים והיא שלך – מדוע לא תשנה בה פרט אחד “קטן” בהלכות גירות למען הדבר הגדול והחשוב באמת? הרי מה חשוב יותר מעוד נשמה שמבקשת להצהיר בקול ‘נעשה ונשמע’ ולעשות רצונך בלבב שלם??”

“It was my making as a Jew” אמרה אמא במבט לאחור. “יותר מכל מה שלמדתי בשנתיים הארוכות עד לגיור, היה זה – בדיוק – המשבר ממנו צמחתי להיות יהודייה באמת. כי הבנתי, מתוך הצער, הבכי והתסכול, שכאשר אבוא תחת כנפי השכינה בה אני כל כך רוצה – לעולם יהיו עניינים מעבר להשגה שלי. מה אעשה אז? אבקש לשנות פרט קטן כדי להתאים את המערכת אלי? הרי כל תכלית התורה היא לעצב אותי בתבנית גבוהה מההשגות המצומצמות שלי, לעשות אותי בצלם אלוקים, ומה שאני מבינה ומה שלא – אין לו דבר עם האמת הנצחית. תגי התגים שאני לא מבינה, אותם עניינים שקשה לי כל כך לקבל – דוקא הם עושים אותי עבד מסור להשם ולתורתו, הם זעקת ‘נעשה ונשמע’ שלי.”

אמא המתינה עוד מספר חדשים, ובערב ראש השנה זכתה לחסות תחת כנפי השכינה, להיקרא רות בת שרה אימנו ולברך בכוונת הדעת והלב – “שלא עשני גוי.”

שלא עשני כפוף רק למה שאני מבין, למה שאני מסוגל להסביר ולמה שמתיישב על הלב ועל הדעת.

בנימה אישית עוד יותר – לפעמים עדיין קשה לי לספר לאנשים שסגרתי פעם מפעל חיים בגלל ציות לדעת תורה. בניתי תילי תילים של לוגיקה, הרצאות מבוררות, ואין סוף מסקנות יפות (ואמתיות!) שהגעתי אליהן בעשור שחלף מאז.

לא יאמן, אבל אני עדיין מתביישת פשוט להגיד – אני עבד. עבד השם. עבד שמציית לעיתים בלי להבין ובלי להרגיש. זה חלק מהחבילה. ואולי החלק החשוב ביותר, כי זה הוא שישרוד דרך כל התמורות שעוד נעבור כיחידים וכעם.

נכון, הנה ממחרים מיד השכל והדעת וההיגיון להסביר ש“עבד השם הוא לבד חופשי”. חופשי מתאוות ליבו, ורק זה החופש האמיתי וכולי וכולי וכולי. זוהי אמת מוחלטת, כמובן, ומוכרחים להשיב אל הלב בכל דרך שרק אפשר, ויש לכך מקורות: אבל – מה אם הלב נעצר? מה אם הוא לא מבין?

אותה אמת ניצבת.

כל זמן שהנשמה בקרבי, עם שכל ובלי, עם הסברה ובלי, לעולם תהיה לנו הזכות והחובה להיות עבדי השם. לציינת.

למחות דמעה שמרגישה לעיתים כמו השפלה, לא לייפות ולא להסביר, רק להרים עיניים ולב למעלה, ולהדהד את זעקת ‘נעשה ונשמע’ בדגש על הסדר הזה בדיוק.

האמת היא שתרי”ג מצוות זה המון. מי שמסתכל עלינו מבחוץ בטוח שאנחנו משוגעים. אנחנו מכוסים בקיץ בכל כך הרבה סנטימטרים מיותרים, מוגבלים במה שאנחנו מכניסים לפה ומוציאים מהפה. יש הגבלות על בלויים והשכלה, על חדשות ועל אופנה, ימים ארוכים בהם אנחנו נמנעים ממלאכה, מאכילה, משירה וריקודים. היהדות מציבה לנו דרישה לשליטה בלתי נגמרת על הדיבור, המחשבה, הרגש והמעשה, ועוד רבבות פרטים המרכיבים את חיינו כיהודים שומרי תורה ומצוות. עבדים. לא פחות. ועוד עבדים מבחירה. למה לכם כל העבודה הזאת?

יש כיום מערכות הסברה מסועפות ומשוכללות. היהדות יודעת לשווק את עצמה היטב. היא מככבת בסמינרים, בספרים ובמידע שזורם דרך ערוצים שונים ובפיות של מרצים מהשורה הראשונה.

מדי פעם נופלת מעט מאותה הסברה גם על כתפינו, במפגשים שונים על רצף החיים ובהתנדבויות מול אוכלוסיה שאינה שומרת

מצוות.

אנחנו מסבירים מדוע ואיך ולמה, אנחנו מביאים לעיני כל את היופי וההיגיון והנעימות, ומבקשים שהדברים יתקבלו על הלבבות.

גם ללבבות שלנו אנחנו פונים עם מערכת הסברה מסועפת, כי מצוות “והשבות אל לבבך” דורשת מכל אחד למצוא את הנתבים המיוחדים רק לו. ולהושיב דברים על הלב לא קל, כידוע.

אני רוצה לדבר דוקא על המקום בו הלב נגמר. בו הוא מסרב ‘להתיישב’, נעמד על רגליו האחוריות ומצהיר שלא נעים ולא טעים ולא ערב לו עכשיו.

זכיתי ואני בת של גירות. אמא לא הרבתה לספר על תהליך הגיור, אבל פעם כששאלתי אותה מה היה האתגר הגדול ביותר שעמד בפניה, לא היססה לרגע.

היא ספרה שהדרך – הידועה כמאתגרת מאד – היתה בהירה לה מההתחלה. היא אימצה אל ליבה את חמישה חומשי תורה, את תרי”ג המצוות, את פרטי הפרטים של ההלכה ואת השכר ואת העונש הצפויים. בהדרגתה של הרבנית שהצמיד לה בית הדין, למדה והתקדמה ואף עזבה את ערש ילדותה ועברה לשכונה שומרת תורה ומצוות.

“מאז ומתמיד הבנתי שחייבת להיות מערכת גבוהה יותר מדעתו של אדם. מערכת שכופה ומעצבת את התודעה ואת הבחירות שלו. אחרת, כל אדם נתון לעולם לגחמה האישית שלו. הבנתי שכמה שאדם יתגבר ויתרומם ויתקדם בעבודתו הרוחנית, לעולם יהיה כפוף לקוצר שכלו ודעתו. האמנתי שחייב להיות בורא לעולם, ואם נדע מה הוא רוצה ונחיה על פי הדעת שלו – רק אז נגדל באמת מעבר להשגותינו כבני אנוש.”

היהדות סיפקה את התשובות שאמא חיפשה מאז ומתמיד. אמא ספרה את הימים, והנה – מעט לפני שבועות, תזכה לחסות תחת כנפי השכינה ולהיות בת לעם הנבחר. הכל מוכן. היא מוכנה.

לצאת ולהי

כשאת מוציאה את המחשב מהבית, מי נכנס?
אולי באה הביתה אמא חדשה ופנויה יותר?
ואולי כשאת יוצאת החוצה לעבודה,
יש לך יותר אפשרות להיכנס הביתה באמת?
שיתופים פנים- ביתיים מנשים שהוציאו
את העז הדיגיטלית ונשמו לרווחה.
המלצות חוץ-מקצועיות מכאלושמכירות
אתהמשרדהשיתופימהצדהשנישלו,
ובעיקר- דברי קודש וחיזוק של הגאון רבי מאיר קסלר שליט"א,
רבה של מודיעין עילית ומכוון דרכה של 'שמורה'
לנשות החיל המגבירות את כוח הקדושה בביתן.

אסא

זוכרות את הקורונה שהכניסה אותנו הביתה?
זוכרות את החל"ת שהניס אותנו מהמשרדים פנימה?
זוכרות שפעם, אי פעם, חשבנו שהנדסאית תוכנה חייבת לנסוע יום
יום למשרד, ומי שנמצאת בבית היא מובטלת?
זוכרות שפעם אמהות היו רק אמהות, ואילו המחשב התגעגע להן
בעבודה, ופיהק משעמום כל שעות הצהריים?
נכנסנו הביתה והמחשב אתנו. החלטנו להוציא אותו עכשיו עם
היזמה המבורכת המפרידה באופן טוטאלי בין בית לעבודה, ילדים
לטכנולוגיה, ושימושי משרד מענייני הבית. הכתבה הזו מלווה נשות
חיל ובעלות מקצוע בדרך לבית נקי יותר.

משהו חזק מחד

"במקביל לגמילת לימודי צילום פנים קיננו מחלבה, אביזר חדש
ולא מוכר בבית לפני כן - אפילו גבר מיל לא הייתה לי.
המחלבה היה כאובן מסונן לפי הדגל הקהילה. אפילו כדי לשמור
לפני ה'צום' הייג ציפה לבקש אישור בכל פעם מחדש, ולמחר
עם הגבולות הללו.
מקלם לא התלהב מההציון שיהיה לנו מחלבה בבית יל לי חבורה
לל בנים שכבר היו ילדים קטנים, ומחלבה - כן היה ברור לי -
הוא אביזר לל בדצק.
אולם קיבלנו ברוב מהרבה לענו, והמחלבה היא הביתה.
לצרכי צבדה ולשימוש לל אואו באבד.
צבדג לל המחלבה, אבל בהחלט מצאג אג קלמי גמ מרפסג
בזאתי קניג פה ולם, והילדים הגמילו לבקל: 'אואו, תצמיני לי
אג צה ואג צה'. המוכל ללמדו אגענו בצום היו חילוניגע, אול
ל פי שהלגלו להתלבש בצניגע וצהו. נכנן שהמחלבה הוא רק
לל אואו, אבל הוא אמצ כמו פול מחושל בסלון ואי אפשר לנל
אגע במנל".
(שולג מהיומן לל פלרי טייכמן, מלגבג ואודיכילג פנים. נכבג
בלט כמו לל פיסג ציתון אפונה. זיון מקלגג בלגלג הלגב)

מתי המחשב הגיע הביתה?

זו באמת שאלה טובה.

אצל רבות מאיתנו זה קרה בתקופת הקורונה, עם הנכונות של
המעבידים לאפשר לעבוד מרחוק.

אצל אחרות הופיע המחשב כשהן עברו הסבה לעצמאיות, או החלו לשלב עיסוק עצמאי במקביל לעיסוקים אחרים. כמו שמתארת למשל לאה פוזנר, בעלת מותג החצאיות האהוב 'לי ולה':

"בעבר היה המחשב שלי בתוך הבית, וזה היה איום ונורא. כמו התמכרות של ממש. במיוחד עקב העובדה שאני בעלת עסק, ובמחשב אפשר לראות בכל רגענתון את המכירות... אני מודה שהיה קשה מאד להתנתק. אני זוכרת את התקופה שהרגשתי שהדברים הגיעו לשיא, ואני כבר באמת לא מסוגלת להיות נשלטת. פשוט הזוי שיש משהו הרבה יותר חזק ממך ומההחלטות שלך. מצאתי את עצמי מתפללת לה' שיושיע אותי, כי לי עצמי כבר לא היו כוחות. תודה לה', זה קרה די מהר - תקופה קצרה לאחר הקמת העסק".

מפלט. מצאתי שפחות קשה לי עם הקטן כשאני יכולה לשלוח מיילים תוך כדי ערסול, לראות עבודות של מעצבות אחרות במקביל להאכלה, ובכלל - לא להרגיש שאני סתם מפקת כשכולם חולמים. אני עושה משהו, והמחשב תמיד ער במסירות יחד איתי.

אבל מבפנים בהחלט שיוועתי לשינוי...

בשיחת מעלית מהירה שמעתי משכנה, העוסקת באותו התחום, שהיא בנתה לעצמה משרד קטן בחניון הבניין והמחשב עבר אליו. אוטומטית צבטה אותי קנאה. קנאה במעצבת פנים, כמוני, שהבית שלה נשאר סטרילי. במעצבת שעבורה עבודה היא רק עבודה, והמסך שלה הוא לא מפלט.

בעלי התלהב אפילו יותר ממני, השכנה נקבה בסכום שלא קשה לעמוד בו, וגם המחשב שלי יצא מהבית. פונה אל המשרד הקטן בחניון".

ככה עושים שינוי

"אי אז, ביום הראשון בו צבדג במלמד החזל והנפרד לני, לקראת סיום לקח הצבדגה קיבלתי זיכרון מהלקוחות לפנסיה אז המוציא לקצבתי כל יציאת מהמלמד בדגן הביתה, קיבלתי טלפון מלקוחות המבקש גקון. המוציא כבר קלטה אז דרכה הוויטואליה את הקפוס, והיא רק מבקשת גקון קטן... אז טלפון כזה היה מציץ את יום לפני כן, קייג קמה מאוחר הצהריים המשפחה וניחלג ריך לרצף יחזי את המחלה. אבל עכשיו כבר לא יכלתי לקבל צבדג עכשיו נלאר לי רק לומר לה ליציאת מהמלמד, ולהגקון אינו אפשרי קלתי תוך כדי להלגדגלג לפנסיה אז המליים באוסטרליה מלכה במוחי אופלריונה חלופית ומתלבטת אז להציץ לה לקפול בקרב למלמד ולתקן - אינו לומלך אלה אומרגי טוב, אז נומי. נותר לי צפי. בום. פגזוים קלטי לבישור אינו מציבה גבולת ברורים לעומת אז הצבדגה לקלתי היא לא גדלה - אלא מצטמקת רק באופן הצפה מלימלג בלג חיונית - מגפוגדגלתי כן ה' ללח לי כבר ביום הראשון צריקה לל כני כדי להמליך להניח גבולת ואזו לקפץ בביצב הצבדגה עז אובדן שלימה". (מיני רודמאן, בלג מלמד פנסיה מרק, כלגבג לני רק בלגלג ליהא במלמד...)

כמה זה היה קשה מאפס עד עשר?

"בתחילה הקושי היה עצום. בשלב הבא נדהמתי לגלות כמה שעות תפס לי המחשב מדי יום. קלטתי איך הייתי זולגת אליו פעם אחר פעם, אפילו בלי לשים לב. מחכה למרק שירתח - ובינתיים שולחת מייל, ממתנה למכונת הכביסה - ובינתיים בודקת אם כבר ענו לי תשובה. ואיך היצר שיקר לי שאני מנצלת את הזמן לדברים מועילים..."

בהחלט ניתן לומר שעברתי תהליך גמילה.

כשיש מחשב בבית כל השינוי שונה. השפה של 'שלחתי - קיבלתי - הזמנתי - הורדתי', היא שפה בהחלט אחרת. והנה, ממש בשבועות האחרונים, כשהבן שלי שבר את הרגל ונאלצתי להעלות את המחשב הביתה לכמה ימים כדי להיות איתו - הפתיע אותי הקטן. הוא הביט ביגולם ושאל: זה מחשב? מאיפה יש לך את זה?

התרגשתי להבין שהוא פשוט לא קולט שלאמא יש קשר למחשב. אמנם גם כשהמחשב היה בבית לא היו סרטים ולא שידורים, ועדיין - זה היה שונה. גם באתרי קניות אני פחות מזמינה כיום.

כשנולד תינוק קטן נוסף שוב צפ הקושי. הוא היה צרחן לא פחות מאחיו הגדול, והיצר הרע הבטיח לי שאם היה כאן מחשב לפחות הייתי עושה משהו כשהוא איתי... אבל הפעם לא נפלתי קורבן לפיתוי. חיכיתי שבעלי יחזור כדי שאוכל לרדת לסדר מה שאני באמת צריכה. פרקטית, למדתי להדפיס את התכניות לעצמי לפני שאני עולה הביתה, כך שגם אם הקבלן מתקשר בהיסטריה בשמונה בבוקר - יש לי את התכנית ביד. למדתי גם שאפשר לומר ללקוחה שאהיה זמינה רק עוד רבע שעה, וזה בסדר.

אני עדיין חולמת על דירה שבה יש חדר עבודה עם כניסה נפרדת... חלומות של מעצבת פנים...

כרגע החלום האמיתי והעמוק יותר התגשם. אני עובדת נטו בשעות העבודה, והבית שלנו הוא בית נקי ומרומם יותר".

"מאז שגיליתי את החסימה לפי שעות, המחשב כאילו יצא מהבית" מתארת **לאה פוזנר** מ'לי ולה' את התהליך שלה. "הורדתי את המחשב למפלט התחתון של הבית, וחסמתי בשעות שאינן שעות עבודה. ממליצה לכולן. לחסום אפילו רק לשעה, לגלות כמה זה טוב ולהמשיך הלאה".

איך באמת עושים את השינוי? איך הוא קורה יום אחד, ואיך נראים קשיי ההתחלה?

"באותה תקופה היה לנו תינוק קטן שבכה ונדנד שעות ארוכות אל עומק הלילה", מתארת **פערי טייכמן** באומץ לב. "בלילות הלבנים והנשרכים, המחשב היה

רווח נקי

"כלמרחישים אג הזולר לל הפנולג אג החיבור למשפחה, לביל
ולדימ, הכל נראה אחרג איון אג היסח הזלף הנולמי הצפ
להורס כל חלקה צדינה וטובה. הגובלה לינו לונלף מבינף
היבה הזרכפ, סקרנלג למלפץ איון אלשים אג צפ ו- יל אג
לצלולף אבא אנו לזו מקליבה לני.
יל כאלו למומלג להון קלמן לזו יכנלג כי יל להון סוג צסק אחי
וכדומה, קלף כן קצב כזוב לי למלפץ. ברור לי שההלגלג
לפרנסה לזו אמונה להילג לל חלבון ללוב היג ומינון הילדימ.
לזוה פונצ מספרג בלף פה. מלווה בתעלג ידימ. איון חיבור
לכלג עכשיו)

הרווח של עובדת המוציאה את המחשב מהבית, הוא בראש ובראשונה- רוחני.

אותו רווח רוחני בהחלט נגזר מהשדרוג הארגוני, זה שמבטא הפרדה מוחלטת בין בית לעבודה. הפרדה שללא ספק באה לטובת שני הצדדים. שאלנו את **פנינה**, יועצת:

מבחינה מקצועית וארגונית- מה מרוויחה עובדת עצמאית שמוציאה את המחשב מהבית? ומה מרוויחה מכך עובדת שכירה?

"בואו נתייחס תחילה לעובדת עצמאית. אחד האתגרים של עצמאית, הוא שהבית מהווה את סביבת העבודה שלה. מצד אחד הוא הקן שהכי נעים לשהות בו, אך גם מייצר אתגרים ללא הפסקה. קשה מאד לשמור על הפרדה ועל שעות עבודה מוגדרות. כך שבקלות עובדת עלולה למצוא את עצמה רצה לענות למייל באמצע שעת ההשכבה או הסיפור המובטח.

כשמוציאים את המחשב מהבית, אחד מזוללי הזמן הגדולים ביותר, קל יותר לשמור על הפרדה ושעות מוגדרות. הרי לא תרוצי כל חמש דקות לבדוק את תיבת המייל במשרד השיטופי...

כפועל יוצא העבודה תהיה פרודוקטיבית וממוקדת יותר. כי בשעות שאת על המחשב, תהיי חייבת לעבוד כדי לעמוד בהספקים שלך, ולא תתפתי להסחות דעת למיניהן.

מה עוד יהיה לך? תהיה לך סיבה להתלבש ו- לצאת לעבוד. לא מעט עצמאיות מתמודדות עם תחושת הבדידות בעסק. כשתהיה לך סיבה לצאת תפגשי קולגות בתחומים משיקים, תקבלי מהן השראה ורעיונות והסביבה תשפיע על איכות העבודה שלך. תרגישי שהעסק שלך רציני. העובדה שיש לך משרד, תשדר מקצועיות ורצינות גם ללקוחות".

ומה בקשר לשכירות?

"אם את שכירה ואין לך מחשב בבית, אין גם אופציה זמינה להשלים שעות עבודה מהבית. וכשאין אפשרות להשלים שעות- שעות העבודה הרשמיות מנוצלות יותר. את תרוויחי רוגע נפשי, ואיזון בין הבית לעבודה. לא תרגישי עוד שהעבודה שואבת ממך את כל הכוחות ולא מותרת בך פניות לצרכים האחרים שלך".

האם גם למעסיקה ישנם רווחים מכך שהעובדת אינה עובדת בבית? מהם?

בהחלט! מעסיקה מרוויחה שמירת סודיות ואבטחת מידע. בארגונים המחוייבים לסודיות גבוהה, כמו משרדים ממשלתיים או תעשייה בטחונית, חל איסור לעבוד מהבית. העבודה מתבצעת רק ממחשבים ארגוניים. (למעט מקרים חריגים, באישור מיוחד) ואכן- בעידן פריצות הסייבר, העניין הפך לאתגר משמעותי. כשאישה עובדת מהבית, בני המשפחה חשופים למידע ולשיחות טלפוניות. היא גם עלולה להשאיר קבצים על שולחן העבודה החשוף לכל המשתמשים. כאשר הכל נעשה בוודאות מהמחשב הארגוני, המעסיק מובטח שכל המידע שמור ומגובה במחשב הארגוני, ואפשרות הגישה אליו קשה יותר.

בנוסף, כשהעובדת אינה עובדת בבית היא מחוייבת יותר להספקים בשעות העבודה המוגדרות. היא באה לעבוד, ולא מסתמכת על כך שתוכל להשלים שעות בהמשך. כך שהיחס שלה לכל שעת עבודה קפדני יותר.

לא נכחיש זאת, מעסיקים רבים כן מעדיפים עובדות הזמינות גם לעבודה מהבית, אך הם ידעו לכבד את הבקשה להפריד. מעסיקים הדורשים זמינות לעבודה מהבית כתנאי קבלה לעבודה, יהיו שייכים מן הסתם לאחת מתוך שתי קבוצות מרכזיות: או שהם מעסיקים ריכוזיים המתקשים לשחרר, ומצפים שהעובדת תתמסר מעל ומעבר, ו/או מדובר בתפקיד אינטנסיבי הדורש זמינות גבוהה.

לכל מי שחשוב להוציא את המחשב מהבית וחוששת שבתפקיד שלה אין לכך כל סיכוי, חשוב להבין שבכל סביבת עבודה התרבות הארגונית היא שונה וממילא דרישות התפקיד.

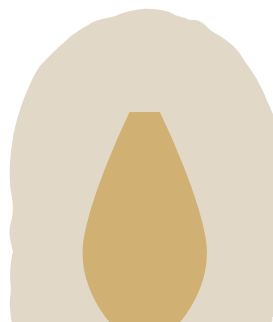
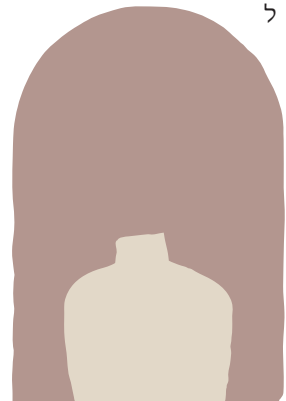
אינה דומה עבודה בחברת סטארטאפ לעבודה במשרד ממשלתי. ואגב, לא רק בהקשר של מחשב מהבית. השוני מתבטא גם בשעות העבודה, ברמת האינטנסיביות, בתמהיל האנושי וכדומה.

מחפשת עבודה ויש לך עקרון חשוב? דייקי אותו עם עצמך, ומשם תצאי למסע חיפוש העבודה עם ראש פתוח. היהרי מהכללות ומיתוסים. בדקי כל מקרה לגופו ואל תפסלי מראש הזדמנויות".

כיצד ניתן לנהל נכון את המעבר מעבודה בבית לעבודה במשרד שיתופי? אלו קשיים עלולים להיות בהתחלה, וכיצד ניתן להתגבר עליהם?

"המעבר למשרד שיתופי מצריך התארגנות מראש. זה בהחלט שינוי מאתגר מהספונטניות שהיינו רגילות ב. ה.

כשהמחשב בבית היה זמין בלחיצת כפתור, הגיינגול היה אפשרי בין העבודה למשימות הבית. תוך כדי מענה טלפוני יכולנו לקפל

כביסה, ולקום לרגע להפסקה כדי להכניס מכונה או להעמיד סיר. לכן חשוב להתארגן לכך מראש.

מבחינת המשימות במשרד - חשוב לארגן 'סגירה' מסודרת מדי יום, ולוודא לפני כיבוי המחשב שסיימנו את כל המשימות הדחופות להיום. מומלץ גם שיהיו לנו פרטי אנשי קשר שמורים באופן לא ממוחשב, ודף זמין עם מידע חשוב הנמצא גם בבית, כדי שאם נצטרך פרטים חשובים לא נאלץ לרוץ למשרד רק כדי לפתוח את המחשב ולמצוא את הנתון.

כמובן בשעות חירום כן נאלץ לעשות זאת. הרי הוצאנו את המחשב מהבית בין היתר כי חשובה לנו איכות החיים...

גם בבית, חשוב שנתארגן מראש עם הבישול ותזמון עבודות הבית, כדי שלמרות שהעבודה בחוץ- הילדים לא ירגישו את זה בצלחת... וכן הלאה. אם נתייחס לכך כמו לעוד פרויקט קידום משמעותי שיש לנו בעבודה, בס"ד נצליח לעשות זאת על הצד הטוב ביותר."

לאן?

"אני זרה באפולה שלי, וקובץ עם קולגה בדירה מאוים
לא הרחק מהבית אבל גם לא מדי קרוב... ריהטון בשולחנות
וכסאות והחלל המלאן לענו קם והיה.

אני מבחנת את החלל הפיננסי קפה נחמדה ובחלה במקרה,
ומשגלה שיהיה נקי ונעים.

אז המקרה האנו מלכיבה מושלם במחסן לא קרובי מלפחה,
ואז הריחט לארבע צמחיה הידלולנית- בלגה זישון קינוי בכסא
מלא, כלמצינו ב"ה בהצמנת יום אחרי שהחלטנו לקנות ריהט
לארבע צמחיה נוספת בכסא מלא, קרוב מלפחה פינה מלכר
גדול מכל הריחט ולנו נלמד להנהל מהשיריי...

יש כיוון מחוץ בקלמ מקלע, האווירה מלינה וני שנאצב לעצוב-
מתקלה לקלם צבוג מאז ליצנו מהבית כולנו ממקסמל גפוקה,
ומסימל בלעה קבועה. ולפיננו בבג- אוננו רק בבג...
הצבוגה לי כקרכר וידאו היא תובענה מאופיינה בגג-ליינים
צפופים, ורק חלל הצבוגה מאפשר לי חלל לחיים האישיים שלי.
כלקבדג בקצה הסלון היו תקופלג לאז צכנג ליש בחולף און
למשל... והיום- אני חיה עם חבולג ואווירה וחולף וקליף.

(מיילים לא תמיד לכתי, אךרכר וידאו. נכבד בציוו לא סכר
טלפונים. אין גילה למחלה צכליו)

ואם יוצאים מהבית, לאן הולכים?

לא לכל אחת בית בן שלושה מפלסים, וגם לא כל אחת התברכה בשכנה נדיבה עם משרד.

חשוב שנכיר את חללי העבודה והמשרדים המשותפים, שרבים מהם פרוסים ברחבי הערים החרדיות.

נחמה גוטמן, יועצת עסקית ומנהלת מתחם "קליקה" שע"י עיריית ב"ב, משתפת בנוגע למתחם שתחת ניהולה.

נחמה, אילו נשים מאיישות את החללים שלכם?

את המתחם שלנו מאיישות נשים מגוונות מאוד, בגילאי עשרים עד שישים, מכל זרמי היהדות החרדית. הן גם מגוונות בתחום העיסוק-

יש כאן אדריכליות, מעצבות, יועצות, רואות חשבון, פרסומאיות, גרפיקאיות, בונות אתרים ועוד ועוד. החל מנשים אמניות שנשמה שאומנות, עיצוב ויצירה הם לחם חוקן, ולא כלה ברואות חשבון- נשות המספרים והדו"חות.

המשותף לכולן הוא שהן בעלות עסק עצמאי מצליח, בעלות ראש גדול ורצון להתקדם, ובעיקר- ערכיות מאד, בעלות סולם ערכים יציב, ומאד מפרגנות ותומכות. הגיוון יוצר כאן חברויות מקסימות של חסידת בעלזא ותימניה, בת שישים עם בת עשרים ושבע..."

מהן הסיבות שמביאות אותן לצאת מהבית?

"ראשית, **חברה**. לכולנו נראה לפעמים שלהיות בבית כל היום זה אידיאלי. כמו חלום מתוק המחכה בקוצר רוח לפנסיה. אבל המציאות מספרת שנשים זקוקות לחברה, ואחרי זמן ארוך בבית- רבות מהן מבקשות לצאת לעבודה.

ולא רק נשים. אולי זה נשמע מצחיק, אבל אני פוגשת לא מעט בתופעה של בעלים שמבקשים מהאישה לצאת לקליקה, לחזור אחרי חל"ד לקליקה. הם מרגישים שכך האישה חוזרת הביתה שמחה יותר, מרוצה ומסופקת.

ומכאן, בואו נדבר על בדידות של בעלי העסקים. מניסיוני הרב בליווי ויעוץ לנשים עצמאיות בעלות עסק- אני רואה את האתגר המשמעותי ביותר כאתגר הבדידות. בעל עסק הוא בודד. הוא אינו חלק ממשרד או צוות, ומוצא את עצמו לבדו במערכה מול אתגרים. לבד עם השאלות, לבד עם ההצלחות ולבד עם הנפילות... וזה קשה. אנחנו זקוקות לחברה שתבין, תיעץ ותזדהה.

הדבר הבא הוא **הרצון להפריד**. ה'לופ' שלי: להוציא דו"ח ללקוח, להעביר את המכונה למייבש, לחזור לשיחה, לערבב את הפסטה, להתארגן לפגישה, לקחת את הילד מהגן... רחוק מלהיות אידיאלי. הפיזור, חוסר הרוגע, הליהטוט שזה דורש- כמעט בלתי אפשרי.

נשים רבות היו מוכנות לשלם כדי לעבוד בלי לראות את ערימת הכביסה מולן. ואם בערב פסח עסקינן- איך בכלל אפשר לעבוד בין דליי האקונומיקה והפיירי? ואיך אפשר לא לעבוד בחודש שיש בו הכי הרבה הוצאות? לצאת מהבוקר למשרד המסודר, לקחת טוסט מפנק ולאכול בלי להשגיח על פירורים, לתת לעצמך שעתיים מרוכזות של עבודה- זה חלום.

נמשיך עם הרצון להתקדם. עצמאיות רבות רוצות לקדם את העסק, להתרחב, לשנות ולשדרג.

אבל המוטיבציה, הידע והתמיכה לעשות את זה לבד ומהבית- כמעט לא קיימים. רבות יוצאות למתחם עבודה כדי לקדם את התמיכה, הידע והמוטיבציה שיאפשרו להן להתקדם ולעשות שינוי עסקי. כשהן מגיעות לפה אני מעריכה את הצעד, ומשתדלת ללוות אותן באופן אישי ולהוכיח להן שהיה שווה.

מהם הרווחים המקצועיים של עובדות בחללים שכאלו?

• **התקדמות עסקית**- במתחם עבודה משותף עסקים חווים התקדמות חד משמעית.

אני שולחת פעם בחצי שנה שאלון שמנטר את המצב העסקי וההתקדמות שמרגישה העובדת, ואכן ההתקדמות משמעותית מאד.

• **ניצול שעות העבודה**- אחת מהשאלות בשאלונים שלנו מדברת על ניצול שעות העבודה: האם חל שינוי בהיקף או איכות שעות העבודה שלך מאז נכנסת לקליקה?
0% ענו לא.

10% ענו שמצליחות לעבוד יותר שעות מאשר שהצליחו לעבוד במהלך בוקר בבית.

30% ענו שהן עובדות אותו מספר של שעות שעות, ואילו

בטווח הארוך גורמים לנו לעבוד מקצועי יותר וללקוח להיות מרוצה יותר.

• **ש"פיים-** אחד הדברים שאני מאמינה בהם מאד בעולם העסקים, וכשאני מלווה לקוחות אני רואה בעיניים שזה אכן עובד ומקדם אותן מאד - זה שיתופי פעולה! היכולת לעבוד יחד עם בעלות עסקים נוספות תורמת מאד לעסק.

זה יכול להיות ביצירה של מוצר משותף או בסיוע הדדי אחת לשנייה, וגם בצריכת שירותים זו מזו. שיתופי פעולה קשה מאד לעשות מהבית, וקל ונגיש - במתחם משותף. מבחינתי אין כמו הרגע בו בעלת עסק מגיעה להודות בסוף יום על עצה שקיבלה, על הכוונה או על שת"פ שנוול היום. ברגע כזה אני מבינה עוד יותר את הערך הענק של המקום, ואת היכולת שלו להשפיע המון על נשים ולא רק עליהן. על הבעל שיכול לשבת וללמוד כי אשתו מפרנסת ב"ה את המשפחה, על המשפחה שמקבלת אמא רגועה ונינוחה בסוף יום, וגם על העיר שלנו שחוזה התפתחות כלכלית ואישית.

ומעבר לזה - הרגע בו אני מקבלת שאלונים מלאים, המוכיחים על התקדמות ועל עלייה בהכנסות של העסק, זה רגע שממלא אותי ברצון לתת עוד, להתקדם ולעזור לעוד נשים.

רבקי צולק, כמי שמעסיקה נשים רבות מרחוק, בעסק לפיתוח תוכנות ואתרים מורכבים, מצביעה בעד חללי העבודה המשותפים לנשים חרדיות.

"כאחת שמעסיקה עובדות מרחוק, אני החלט מזהה מי מהן עובדת מהבית ומי עובדת מבחוץ" היא מצהירה. "לעובדות במשרדים ייעודיים אין הפרעות, ושעות העבודה שלהן קבועות ומסודרות יותר. כשאני מתנהלת עם עובדת במשרד חיצוני אני מרגישה שהיא לגמרי 'איתי'."

מצד שני, אי אפשר להתעלם מכך שעובדת מהבית תוכל להתקדם גם בשעות הלילה, ולוודא שגם אם הייתה בעיה או תקלה - העבודה תושלם במלואה. לכן אני סבורה שאת העבודה השוטפת צריך לנהל מהמשרד, ובעיתות לחץ מיוחדות - להשלים עבודה מהבית.

חלל עבודה שיתופי הוא דבר מדהים בעיני. הוא מספק את הצורך בחברה, מכניס לאווירה של עבודה, ועדיין מעניק את המעלות של העבודה מהבית: חופש מבוססת צמודה, קירבה לבית, אפשרות להשלמת עבודה מהבית וחברה כשרה.

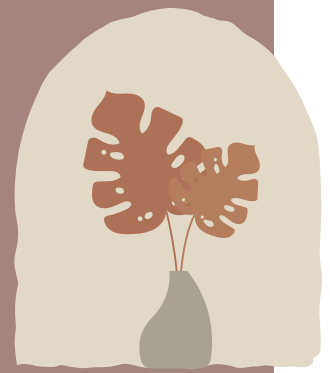
לסיום, אי אפשר בלי גילוי מרגש של השגחה פרטית:

תמר מספרת: "הוצאתי את המחשב מהבית לעמדה שכורה, כולל ההשקעה הכלכלית הכרוכה בכך. זה קרה בתקופה מדשדשת בעסק, כשבקושי היו לי פרויקטים והייתי מבלה ימים ושבועות במרדף אחרי הצעות עבודה קטנות.

כך, מתוך הקושי הזה החלטנו להוציא את המחשב.

כשנסענו להתקין אותו במשרד מאד חששתי מיום המחר, אבל ה' לא שכח אותי. כבר למחרת בבוקר - לקוחה לא צפויה שלחה לי חומרים, ומאז, במשך יותר מחצי שנה, לא היה לי רגע דל. בחסדי שמים עצומים ראינו בחוש כי אין שומע לי ומפסיד".

הוצאנו את המחשב - הכנסנו ברכה.

בעקבות הכתבה, מובאים דברי חיזוק מיוחדים מאת הרב הגאון רבי מאיר קסלר שליט"א, רבה של מודיעין עילית ומכון דרכה של 'שמורה'

" כל פעולה ומאמץ הנעשים כדי לשים גבולות והרחקות שלא לבוא לידי מכשול, הם בגדר "הבא ליטרה", והובטחנו, ש"מסייעים בידו".

וכיום, שהניסיונות הולכים וגוברים מיום ליום ממש, חובה עלינו מדי פעם להעמיד לעצמנו גבולות מחדש. קשה לקבוע בזה כללים, אולם לב יודע מרת נפשו. כל אחת ברגע האמת יודעת היכן היא נקודת התורפה, שממנה עלולה לבוא ח"ו לידי חטא ועוון, ותמיד יש לשים מעצור לפני השלב האחרון, וד"ל.

לא נשאר לנו אלא להתפלל לה' יתברך, שיחוס וירחם עלינו, שלא נבוא לידי ניסיון ולא לידי ביזיון. שאין לך ביזיון גדול מליפול ברשתו של היצר. ופעמים, גם אם ניצלנו מהחטא, אבל לא תמיד ניצלם מהביזיון שבניסיון. וכבר אמר ע"כ דוד המלך בתהילים ל"ט ט': מכל פשעי הצילוני, חרפת נבל אל תשימני" - שלא די להינצל מהפשע, אלא צריך ג"כ להינצל מהחרפה וממעשה הנבלה. וזה מה שביקש דוד המלך, אל תביאני לידי ביזיון, בזאת שהבאתי את עצמי לידי ניסיון.

המציאות מוכיחה שללא יוצא מן הכלל, בלא מקדמי ביטחון, לא יימלט שנחשפים לתכנים שאינם תואמים את הסטנדרטים שלנו אז בשעת מעשה. (שלאחר מעשה הסטנדרטים כבר השתנו).

והי רצון שאב הרחמים יציל את נפשותינו מן השעות הרעות, ויגער ביצר הרע, ויחון אותנו לפליטת עולמים במידה טובה ישועה ורחמים."

ההספקים עלו משמעותית.

60% ענו שהצליחו להגדיל את מספר השעות ואת ההספק בשעות.

גבולות

בליווי אישי שלי לעסקים עולה תמיד החשש מגבולות.

אם אגיד ללקוחות שאני עובדת רק עד 16:00, הוא לא יברח? אם אעשה רק שתי סקיצות ימשיכו להגיע אלי?

החשש מובן, אבל האמת הפוכה.

ככל שנציב יותר גבולות - הלקוח יהיה מרוצה יותר. הוא ידע למה לצפות ולא יפתח ציפיות מיותרות.

הוא ידע איפה מתחיל ואיפה נגמר השירות שלנו, וכשנצא עבורו במקרים חריגים מהגבול הרגיל - הוא ידע יותר להעריך.

הפרדה וסדר בשעות העבודה מעוררים חשש בטווח

המיידי, אבל

מרגישים פסח באוויר

פסח אוטוטו כאן! והשנה מחכה לנו כמעט שבוע שלם של חול המועד - הזמן הכי משפחתי, הכי מחבק, וגם... הכי טענים! זה הזמן לארח, להתארח, להתפנק ולהנות מיחד משפחתי בניחוח מיוחד.

אבל רגע, מה אוכלים?

אספתי בשבילכן מתכונים מושלמים לפסח - כאלה שלא דורשים חומרים מיוחדים (כמובן, כל אחת תעשה את ההתאמות הנדרשות לפי המנהגים והחומרות שלה).

המתכונים קלים להכנה, נראים חגיגיים ומרשימים, ועדיין שונים ומרעננים מהעוגות הבחושות הרגילות. אז אם אתן רוצות להכניס קצת סטייל וטעם חדש לשולחן של חול המועד, בכלום זמן ומאמץ - אתן במקום הנכון. פסח כשר ושמח!

החיתוכיות הכי רכות, הכי קרמיות והכי מרעננות! שכבת בצק פריך, מעליה קרם לימון קטיפתי עם חמוצות מדויקת, ואבקת סוכר עדינה מעל. קינוח קליל, מרענן ומושלם לאירוח, שמשלים נהדר את שלל עוגות השוקולד והאגוזים של החג!

חומרים:

לתחתית הבצק:

1 וחצי כוסות קמח שקדים

2 כפות קמח תפוחי אדמה

1/4 כוס סוכר

1/2 כפית מלח

3/4 כוס שמן אגוזים

לקרם לימון:

2 ביצים שלמות + 2 חלמונים

3/4 כוס מיץ לימון טרי (בערך מ-4 לימונים)

2 כפות גרידת לימון (מלימון טרי)

1 וחצי כוסות סוכר

1/4 כוס קמח תפוחי אדמה (לקרם חלק ויציב)

קורט מלח

היתוכיות לימון

לקישוט: אבקת סוכר לפי הטעם

אופן הכנה:

לתחתית: מחממים תנור ל-170 מעלות. מרפדים תבנית בגודל 20*30 בנייר אפייה.

בקערה מערבבים את החומרים היבשים, מוסיפים את השמן ומערבבים לתערובת פירורית.

שופכים לתבנית ומהדקים היטב ליצירת שכבה אחידה. אופים 15-12 דקות או עד שהבצק מזהיב קלות.

לקרם לימון:

בקערה, טורפים את הביצים, החלמונים והסוכר עד שהתערובת מתבהרת מעט. מוסיפים את קמח תפוחי האדמה ומערבבים עד שאין גושים. מוסיפים את מיץ הלימון, גרידת הלימון והמלח ומערבבים לתערובת חלקה. שופכים את המילוי על הבצק החם מיד כשהוא יוצא מהתנור.

אופים עוד 20 דקות או עד שהמלית מתייצבת, אך עדיין רכה מעט במרכז. מניחים להתקרר בטמפרטורת החדר, ומשאירים לפחות 4 שעות עד לילה שלם להתייצבות במקרר. חותכים, מפדרים באבקת סוכר ומגישים.

כדורי שוקולד אגוזיים

ליציפוי (לבחירה):

קוקוס טחון

אגוזים קצוצים

שוקולד מריר מומס

אופן הכנה:

ממיסים את השוקולד בקערה (במיקרוגל בפולסים של 30 שניות או על בן-מארי) עד שהתערובת חלקה.

מערבבים פנימה מים חמים ותמצית וניל עד שהתערובת אחידה.

מוסיפים את הקוקוס הטחון, האגוזים הטחונים, הקקאו, הסילאן והמלח, ומערבבים עד שמתקבלת תערובת סמיכה.

מקררים במקרר 30 דקות, עד שהתערובת מתמצקת מעט.

יוצרים כדורים בגודל ביס בעזרת ידיים רטובות.

מצפים כל כדור בקוקוס טחון, אגוזים קצוצים, או טובלים בשוקולד מריר מומס.

מקררים במקרר 15 דקות נוספות, עד שהכדורים מתייצבים.

ביס שוקולדי מושלם, רך מבפנים וקראנצ'י מבחוץ! ללא אפייה, קל להכנה ועם מגוון ציפויים לבחירה.

חומרים:

200 גרם שוקולד מריר

1/3 כוס מים חמים

כפית תמצית וניל

1/2 כוס קוקוס טחון

1/2 כוס אגוזים טחונים (מלך/לוז/שקדים)

1/4 כוס קקאו איכותי

2 כפות סילאן/דבש/סירופ מייפל

1 כפית תמצית וניל

קורט מלח

עוגיות שוקולד ואגוזי לוז לפסח

העוגיות האלו כל כך פריכות מבחוץ, רכות מבפנים ומלאות בטעם שוקולד עמוק עם נגיעות אגוזי לוז פריכים, שהן פשוט מושלמות לצד כוס קפה ומרשימות לכל אירוח!

יוצרים כדורים בגודל אגוז, טובלים ומצפים כל אחד באגוזי לוז גרוסים ומניחים על התבנית. יוצרים שקע במרכז כל עוגייה בעזרת האצבע או כף קטנה.

אופים 10-12 דקות עד שהעוגיות מתייצבות. ממסים את השוקולד עם שמן אגוזים, מערבבים עם ממרח אגוזי לוז וממלאים כל שקע בעוגייה.

מקררים בטמפרטורת החדר או במקרר 15 דקות עד שהשוקולד מתקשה.

[אפשר להחליף את אגוזי הלוז באגוזי מלך או שקדים]

1 כפית תמצית וניל
1/2 כוס אגוזי לוז גרוסים

למילוי השוקולד:

100 גרם שוקולד מריר

1 כף שמן אגוזים

1 כף ממרח אגוזי לוז - לבחירה

אופן הכנה:

מחממים תנור ל-170 מעלות. מרפדים תבנית בנייר אפייה.

מערבבים בקערה את קמח השקדים, הקקאו, אבקת האפייה, המלח והסוכר. מוסיפים את השמן, הביצה ותמצית הווייל ומערבבים עד שהתערובת אחידה.

לעוגיות:

1 כוס קמח שקדים

1/4 כוס קקאו איכותי

1/2 כפית אבקת אפייה

קורט מלח

1/3 כוס סוכר חום

2 כפות שמן אגוזים

1 ביצה גדולה

עוגיות קוקוס ושוקולד (מקרוניס)

שהתערובת אחידה ודביקה.

יוצרים כדורים קטנים בעזרת כף גלידה קטנה או כפות ידיים לחות מעט ומניחים בתבנית במרווחים.

אופים 12-15 דקות עד שהעוגיות מוזהיבות מעט.

ממסים את השוקולד עם שמן אגוזים במיקרוגל בפולסים של 30 שניות.

טובלים את תחתית כל עוגייה בשוקולד המומס או מזלפים מעל בעזרת כפית.

מקררים 15 דקות במקרר להתייצבות ומגישים.

עוגיות קוקוס אזוריריות מבחוץ ורכות מבפנים, עם זילוף שוקולד - ביס קטן של שלמות!

2 כוסות קוקוס טחון

1/2 כוס סוכר

2 חלבונים L

1 כפית תמצית וניל

קורט מלח

לציפוי שוקולד:

100 גרם שוקולד מריר

1 כף שמן אגוזים

מחממים תנור ל-170 מעלות. מרפדים תבנית בנייר אפייה.

מערבבים בקערה את הקוקוס, הסוכר, החלבונים, הווייל והמלח עד

חטיפי שוקולד עם שקדים

חטיפי קריספי מושלם עם שוקולד מריר ושקדים קלויים. קל להכנה ונראה כמו חטיפי גורמה!

200 גרם שוקולד מריר (לפחות 60% מוצקי קקאו)

1 כוס שקדים טבעיים או קלויים חצויים

1/2 כפית מלח גס - לבחירה

1/2 כפית קינמון

1 כף שמן אגוזים

ממסים את השוקולד עם שמן אגוזים במיקרוגל (בפולסים של 30 שניות, תוך ערבוב), או על בן-מארי, עד שהתערובת חלקה.

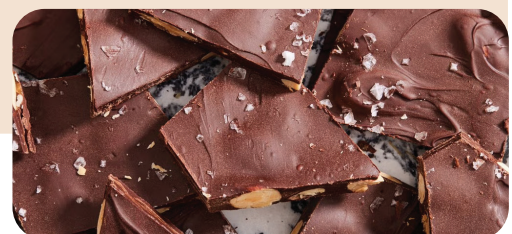
מערבבים את השקדים לתוך השוקולד עד שהם מצופים היטב.

שופכים את התערובת על תבנית מרופדת בנייר אפייה, ומיישרים לשכבה אחידה בעובי הרצוי.

מפזרים מעל מלח גס, קינמון או שקדים קצוצים.

מקררים במקרר 30 דקות או במקפיא 15 דקות, עד שהשוקולד מתקשה.

שוכרים לחתיכות גסות ומגישים.

מירי הול | יוצאת לחירות בהורות

נאמנה למקום - מודעות, ייעוץ נישואין והורות.
קורסים, הרצאות ופגישות יעוץ.

054-853-4255

office@hool.co.il

אז במה אני אמא טובה? בכך שאני מאפשרת להם לרדת לכביש?
אז מה הרעיון בהורות? מה ההבדל בין הורות לחברות? איפה ה"חנוך"
לנער על פי דרכו?! למה זה נראה בדור של היום יותר הלוך עם הנער
על פי דרכו...? לצערי זה הלוך כמעט בלי דרך חזור, ומביא ל"הלוך
ילך ובכה..."

הרגיש לי שהדור שלנו עובד אצל הילדים שלו ולא אצל בורא עולם,
והיה איכפת לי מאד! שרף לי!

נכון, חשוב מאד שלא להגיב אגרסיבית לילד שלא מתנהג תקין.
חשוב וקריטי ממש שלא להיכנס עם ילדים למאבק כוח. מלחמה
היא דרך ברורה להקצנת המצב. אבל- מכאן ועד להרפות, מכאן
ועד לשים את הקשרים עם הילדים כמטרה בפני עצמה - היה לי
קשה לקבל. האמנתי בכל מאודי שהקב"ה נתן לכל הורה יכולת
להשפיע ולעורר רצון בילד שלו לצאת מאזור הנוחות ולבחור בטוב,
ושזו גם החובה ההורית שלנו. לא לאפשר להם להמשיך בדפוסים
המסבים לעצמם נזק, ולא לאפשר להם להרוס לעצמם או לאחרים
את החיים.

התפללתי על כך לקב"ה רבות. הרי לא יתכן שאין פתרון. ברור
שאנחנו צריכים לעמוד, אבל אחרי העמל ברור שצריכה להיות
תוצאה, שנראה שיפור והטבה.

משם יצאתי לדרך. חיפשתי, מתוך אמונה מלאה שיש כזו דרך.
הניצוץ הראשון נדלק בי כשקראתי סיפור על אדם מארה"ב המתאר
את המסע שעשה עד שגילה את הפסיכולוגיה מאחורי כסף.

כל חייו הוא שאף להיות מיליונר, ארה"ב כבר אמרנו... הוא סיפר על
לימודים ללא הפסקה של נדל"ן, מניות של השקעות ומנהל עסקים
ו...השקעות שתמיד בסופן נפילות ובור יותר עמוק.

באחת הנפילות שלו הוא פוגש ידיד ותיק, שמסתכל עליו ושואל
אותו: "הארב, היית רוצה לשמוע ממני משהו על כסף?" הארב
מסתכל עליו, צוחק צחוק ציני ואומר לו: "ממך?! משהו על כסף?"

הידיד מוכיח להארב שההבדל בין אנשים מיליונרים לאנשים עניים
הוא לא בחשבון הבנק. עובדה היא שרוב המיליונרים איבדו את כל
כספם לפחות פעם אחת בחייהם, ורובם חזרו להיות או מיליונרים
או מיליארדרים. ומאידך הסטיסטיקה מעידה שעניים שזכו בלוטו,
חזרו לאחר תקופה להיות עניים כי אבדו את כל כספם.

ההבדל בין מיליונרים לעניים הוא בראש- בחשיבות, באמונות
ובתפיסות, וכיון שאת זה הם אף פעם לא מאבדים- כל אחד חוזר
למצבו הבסיסי.

בסיפור, הארב עצמו לומד לחשוב כמו מיליונר ובס"ד הופך להיות
מיליונר.

המסקנה היא שאנחנו כולנו חיים על פי מרפ"ת: מחשבה, רגש
פעולה תוצאה.

אם התפיסות שלנו עניות, הרגשות יהיו עניים וממילא הפעולות
והתוצאות יהיו עניות. ואם התפיסות שלנו יהיו מיליונריות, ממילא
התוצאות יהיו בהתאם.

אז הבנתי ש-בינגו, מצאתי את האוצר. התיקון הוא לרכוש תפיסות
חיים מיליונריות בכל תחום שבו רוצים להצליח.

תפיסות הן נרכשות והן ברות שינוי, וזה בדיוק מה שאני משתדלת
לעשות בעבודתי. לעזור לאנשים להשליך תפיסות עניות, ולרכוש
לעצמם תפיסות מיליונריות המביאות בס"ד לתוצאות מיליונריות.

את מירי הול אני מכירה כאישיות נדירה, מיוחדת ואיכותית.
בכל פעם שאני משוחחת איתה בענייני חולין אני יוצאת עשירה
באוצרות רוחניים.
מוזמנות להכיר!

ספרי על הרקע שלך:

אני באה מתחום החינוך. הייתי מורה בבית יעקב כהנמן בבני ברק
כ-25 שנים, ומתוכן 17 שנים שימשתי גם כסגנית.

לצד עבודתי בחינוך, ב-19 שנים האחרונות למדתי ועסקתי בתחומי
מודעות, זוגיות וחינוך, בהנחיית קבוצות וייעוץ פרטני.

לפני שלוש שנים, כשראיתי שזה לא נכון לי להיקרע לשניים, בלב
קרוע וכואב עזבתי את עבודתי בבית הספר לטובת הייעוץ וההנחיה.
אז גם פתחתי בס"ד את המסלול הראשון בקורס הכשרת היועצות
בשיטה שפיתחתי.

ספרי על תחום העיסוק שלך, איך הגעת אליו?

תוך כדי עבודתי כסגנית, חיפשתי תחום נוסף להתפתח בו. פגשתי
חברה שסיפרה לי שהיא הולכת לקורס הנחיית הורים שמאד שינה
לה תפיסות חיים.

הסתקרנתי ונרשמתי גם אני. למדתי שנתיים כאמא, ואחר כך נרשמתי
ללימודי הכשרת מנחות הורים. למדתי ארבע שנים נוספות בבית
המורה, פתחתי קבוצות ובד בבד נרשמתי ללימודי יעוץ אישי זוגי
וחינוכי פרטניים באותה הגישה. אחרי שנים נוספות של לימוד התחלתי
סופרוויז'ן, ותוך כדי התהליך הבנתי שאני באופן אישי מחפשת משהו
אחר. משהו שתואם להשקפות חיי ולתפיסות חיים שלי.

הגישה שלמדתי יוצאת מתוך נקודת הנחה נכונה שאין לנו אפשרות
לשנות מישהו אחר, בקושי את עצמנו. וכיון שכך, גם מול הבעל וגם
מול ילדים ההבנה היא שאני יכולה לשנות רק את עצמי. רק דרך
השינוי שלי יפתרו בעיות חיי, ואסור לי לצפות לשינוי מאדם אחר.

אני לא הסתפקתי בכך. היה ברור לי שיש בכל מערכת יחסים דברים
שאסור לי להשלים איתם. יש צרכים ומטרות שאם אוותר עליהם,
אני מוותרת על התפקיד שד' הועיד לי במערכת הזו. אם אני מוותרת
עליהם, משמעות הדבר שאני מוותרת על המערכת כולה.

לא מספיק לי שאני לא נלחמת עם בחור שלא קם לתפילה, לא
מספיק לי שאני לא נלחמת עם בחורה שמתחצפת והיחסים בינינו
נשארים טובים. אני כאמא חייבת לדאוג גם למצב של הילד. כהורים,
עלינו להכשיר את הילד לחיים עצמאיים תקינים על פי רצון ד'
יתברך, וילד שלא מתנהל באופן תקין ומקבע בעצמו דפוסים שגויים
- פוגע בחיים של עצמו.

כאמא יש לי את התפקיד והיכולת לעורר רצון בילדים שלי לצאת
מאזור הנוחות שלהם ולבחור בטוב. אני מאמינה שהקשר הטוב עם
הילדים הוא לא גולת הכותרת כמטרה בפני עצמה בראי היהדות.
הקשר הטוב אמור להיות אמצעי כדי לחבר אותם לקשר עם ריבונו
של עולם! הקשר הטוב חשוב כדי לחבר את הילד לשושלת שלוקחת
אותו עד הר סיני. אבל לעבוד אצל הילד שלי בשביל הקשר?! לוותר
על ערכים בשביל שהוא ימשיך להיות מרוצה ממני, כדי שהוא יתן
לי כתר של אמא טובה?

כלים שתוציאו לתת לקוראות לצאת לחירות

הכלי הראשון הוא ידיעה ברורה שד' לא רוצה שנסבול. ד' רוצה שיהיה לנו טוב מאד!

הרמח"ל בדעת תבונות כותב: "ומחוק הטוב להיטיב" - ד' הוא טוב וחוק הוא שטוב מיטיב.

"ואם אין מקבל טוב - אין הטבה". ניתן לפרש זאת שאם אין הטבה זה לא כי הטוב לא רוצה להיטיב, אלא כי אין מקבל. כלומר לפעמים זה באחריות המקבל. עלינו ללמוד איך להיות מקבלים, ולהבין שיש דרך להפוך להיות מקבלים.

ידיעה נוספת ברורה שחייבת להיות בנו, היא כשיש רצון נחוש אפשר בעז"ה לשפר ולפתור כל אתגר. ד' רוצה לראות שמתוך בטחון מלא בטובו, אנחנו עושים הכול כדי שיהיה לנו טוב.

ד' מצפה שנעשה ונפעל, השכינה בצער כשאנחנו בצער. הוא לא רוצה שנסבול! בטח לא סבל שיש לנו מה לעשות כדי להפסיקו!

אני רוצה לחלוק אתכן תובנה משנת חיים בחינוך.

ילד שצובט לנו בלב, מדאיג, מעצבן או מכעיס, הוא ילד מאתגר. ילדים מאתגרים הם ילדים שיוצאים מטווח הנורמה שמאלה. טווח נורמה משמעותו איך מקובל להתנהג בהתנהגות בגיל הזה, בחוג הזה או בסיטואציה הזו. כשילד יוצא מטווח הנורמה שמאלה, הוא נמצא מחוץ לנורמה והחיים שלו נפגעים.

ילדים יוצאים מטווח הנורמה תחת שתי כותרות: או תחת הכותרת "לא יכול" או תחת הכותרת "לא רוצה". ילדי ה"לא רוצה" אלו ילדים שלא רוצים את כל מה שאנחנו רוצים, וכמעט במקביל רוצים את כל מה שאנחנו לא רוצים. וילדי ה"לא יכול" - אלו הילדים שיוצאים מטווח הנורמה כי קשה להם. ילדים משני הסוגים, כשהם נמצאים מחוץ לנורמה הם מזיקים לעצמם. החיים שלהם לא תקינים, הם בשוליים בתחום הזה.

גם ילדים שיש להם קושי, הרי ברור לכולנו שאילו היו מתאמצים יותר הם היו מצליחים יותר.

תומס אדיסון, הנחשב לממציא דגול אמר פעם שגאונות היא אחוז אחד של השראה אלוקית 99% של זיעה.

ילדים שלנו לא חסר את האחוז האחד של השראה הגאונית, אבל ודאי חסר להם את 99% של זיעה. אם הילדים שלנו היו מוכנים לנסות, לקום, לדייק את עצמם, להמשיך ולא להתייאש - ברור שהיו יכולים להגיע רחוק יותר.

אם אנחנו מבינים שלהיות מחוץ לטווח הנורמה זה נזק גדול עבור הילד עצמו, שלרוב דפוסים לא תקינים של הימנעות או נועזות זו סכנת נפשות בשביל הילד עצמו - נבין שלדרוש מילדים מאמץ כדי שהם יהיו בטווח הנורמה, זו פשוט מצווה. לדרוש מילד להתאמץ כדי שיצליח - זו פשוט חובתנו ההורית כלפי הילדים שלנו.

אנחנו לא דורשים תוצאות, כהורים אנחנו רק דורשים מאמץ. ולפום צערא אגרא, ד' לא מחפש תוצאות, ד' רוצה מאמץ והשתדלות.

תובנה נוספת שעלינו לאמץ היא העובדה שקיבלנו את התפקיד ההורי שלנו מהקב"ה. רק הוא יכול לתת לנו ציונים על ההורות שלנו ורק אצלו אנחנו עובדים. איך היתה אומרת אישה גדולה שהכרת: "ילדים, אתם לא צריכים להיות מרוצים ממני - אני צריכה להיות מרוצה ממכם!!"

לא אתם תתנו לי את הציון על ההורות שלי, אני לא עובדת אצלכם.

הפרמטרים שלי יקבעו מול ד' יתברך.

וכיון שכך אני לא אתן לכם הנחות מלהתאמץ להיות בטווח הנורמה. וגם אם תנסו לומר לי, ילדים יקרים, בכל דרך אפשרית שאני לא אמא טובה, שזה לא בסדר שאני דורשת מאמץ, שאני לא מבינה אתכם, שלמה אני לא מרשה כמו...

גם אז אחזק את עצמי שאני מעדיפה להראות האמא ה"רעה" עכשיו אבל יהיו לי ילדים טובים המנהלים חיים טובים, מאשר להראות אמא טובה אבל חלילה הילדים שלי יהיו רעים או חלילה מנהלים חיים רעים.

אילו אתגרים עומדים בפני בעלת עסק חרדית בתחום כמו שלך?

פלטפורמות פרסום. בעיני בשר ודם פרסום בוואטסאפ או סטאטוסים יביאו עמהם המון לידים חדשים, כאלו שלא נמצאים ברשימות תפוצה. כך גם ראינות ופרסומות בעיתונים שונים שאני חושבת שהם לא מתאימים. תמיד הדילמה היא מהי ההשתדלות הנכונה.

אני מאמינה בהשגחה פרטית, ולכן ב"ה אני נחושה על פרסום גלאט. וה' יעזור לי הלאה. קשה לי להאמין שד' קובע שרק אם אפרסם בוואטסאפ אוכל להגדיל הכנסה.

הדילמה הכי מרכזית שלי היא איזון בית עבודה - מתי ד' רוצה שאקבל מקרה של פיקוח נפש והוא ידאג לילדי, ומתי הוא רוצה שאני אדאג לילדי והוא ישלח לאותו מקרה עזרה בדרך אחרת.

על אילו עקרונות לא תתפשרי?

סינון גלאט למחשב. וכן, אמת וכנות גם בפרסום וגם במכירות. נאמנות לקב"ה ולמה שהוא רוצה ממני עכשיו מבלי לפחד מבשר ודם.

מה את הכי אוהבת לעשות בעסק שלך ומה את הכי פחות אוהבת?

הכי אוהבת את המפגש עם נשים, גם בפרטי וגם בהרצאות. זה דבר מהמם!

אוהבת מאד מקרים מאתגרים וקשים שמודל ההנעה לשינוי עבד גם עליהם.

פחות אוהבת עיסוק במחשב עצמו, בפרטים הטכניים וכדומה, ואכן נותנת את זה לעובדות שעושות זאת בשבילי.

טיפ עסקי שתוציאו לתת לחברות שמורה

בספר 'אפיקי ים' כתוב שלכל יהודי צריכה להיות קופה וירטואלית בשם "קופת השלום". בקופה יש כסף ישירות מבורא עולם. בכל פעם שיש מחלוקת או חוסר שלום שאפשר לפתור בכסף, יהודי יכול "לקחת" מהקופה הזו כדי להביא שלום.

בקופה הזו הכסף לא נלקח מהכסף שנקבע לו בראש השנה, זה כסף שלא יורד מהתקציב.

אהבתי מאד את הטיפ הזה ואני מרבה להשתמש בו. ד' תמיד מראה לי שזה לא יורד מהחשבון שלי, הוא תמיד משלים לי את הכסף שהוצאתי בשביל שלום.

הבהרה חשובה:

מדור זה נכתב במטרה להציג זירות ואתגרים שונים של בעלות עסקים שמורות, ולתת כח והשראה לעצמאיות ושכירות נוספות. כמובן שהמדור אינו שיווקי או פרסומי.

אם את בעלת עסק שמורה ויש לך סיפורים או עובדות שיכולות להעצים את הקהילה, נשמח שתכתבי לנו למייל: magazine@shmura.org. הציגי את עצמך וספרי קצת על העסק שלך, ובהזדמנות מתאימה נשתדל להיות בקשר.

עוד לעבוד

00:22:31 לפני.

גרגרים לבנים של סוכר מתנפצים אל קרקעית הכוס. נמסים אל רטיבות חומה. חמימה. היא בוהה בקרקעית של קופסת הקפה. במפלס המידרדר במהירות. היא ככל הנראה מדמינת. היא ככל הנראה עייפה.

לא מסכלת עליך, שעון. לא יודעת לקרוא אותך, בכלל. אל תספר לי איך קוראים לשעה הזו. אולי ככה אפסיק לעקוב, חרדה, אחרי דקות של לילה וכרית ששוב נוזלות לי אל אקסלים שאין להם סוף.

לא עוזר לה. הוא מגחך אליה מפינה של מחשב: הנה אני כאן, ואת. חורף לה לשון. לא נותן לה לישון.

היא מתנחמת בשניות שעוברות עליו, צוברות לה עוד דקות עבודה. היא לא מתנחמת: הלילה עובר מהר. רק השעות שנשארו לה נמתחות כמו נצח. זולגות כמו טיפה מברז של פעם, שלא סגרו את הידית העגולה שלו עם הסימון הכחול שאף אחד אף פעם לא מצליח לסוב בעד הסופים.

היא שוב נרדמה.

המקלדת פורחת לה בשעות הלילה הקטנות, חוגגת עצמאות: מקלידה שגיאות ומזריקה אנטרים בכל מיקום אסטרטגי.

אולי בכלל אסור לה לעבוד?

הכרית שלה מצדדת בעד אסור. היא פותחת שעון נוכחות: הוא צובע באדום את השעות החסרות. מכריח אותה לשבת. מכריע שמותר. שחובה.

מבטיח לה שרק היום. ומחר.

וזוהו.

00:01:30 לפני.

הערב שבא למחרת מרחף עליה עוד יותר עייף ועוד יותר עייף. היא מתחילה אותו במינוס ומסיימת בחריגה עקומה לכיוון הלילה שלא משאירה לה מקום לשום דבר אחר.

בשתיים עשרה בלילה שיערים נסגרים על כל החורים. כל שעה כזו חוזרת אליה, מנקבת חורים בתלוש, מוכפלת בברוטו לשעה, נתלתת מהסכום לתשלום. מדרדרת אותו אל המינוס.

היא מיישרת את הגב על הכיסא. מזכירה לעצמה שעכשיו רק עשר. וחצי.

זה לא מאוחר.

זה אפילו מוקדם.

בהולנד אולי רק עכשיו צאת הכוכבים.

לפני שעתיים הילדים שלה טענו שעדיין צהריים.

אין סיבה אמיתית לזה שהידיים שלה נרדמות על העכבר, עפעפיים נעצמות מול המסך. נפקחות. שלום. מי אני? מה אני עושה כאן?

רק עוד שעה. היא לוחשת לשורות הקוד שמתנחשות לה מהעכבר. לאות.

רק עוד שעה, ועשרים דקות ועשר שניות. וזהו, נסיים. להפעם.

00:00:00

השעון מתאפס לה מול העיניים. חורט את השעות החסרות לנצח. לא לנצח, בסדר. רק עד שתיספג המשכורת בבנק, חסרה. תשאיר אותו רעב.

והיא, צולפת בה תקווה מאוכזבת, עוד חלמה על שעות מיותרות. אאוץ.

בחודש הבא, היא מבטיחה לעצמה מול עיגולי הקפה שחותמים לה את השולחן. אותות של גבורה. של קלון.

בחודש הבא היא תקנה שוקו. ועוגיות.

זו החלטה מספר אחת. הקפה לא עוזר.

החלטה מספר שתיים: בחודש הבא היא תפרוס את השעות האלו טוב יותר.

נניח חצי שעה, פעמיים בשבוע.

זה ייתן לה - אוף, מתמטיקה חסרת השראה: כולה ארבע שעות.

מגדילה בזירות את המעריך. שלושת רבעי שעה כפול שתיים כפול ארבע, זה נשמע גיוני.

נושמת עמוק מול מסך שכבה:

החודש הבא הוא עכשיו.

כשהחודש הבא מתבסס קצת יותר, ומתחיל להראות סימני נסיגה, היא מרשה לעצמה לסמן וי. ירוק וגדול.

וי על שוקו. וי על עוגיות (אחותה שלחה). איקס על פעמיים בשבוע.

שעון הנוכחות משטה בה: מצמצם את שעותיה. פוער בהן חורים.

מצופף לה פעמיים אסיפת הורים, ופעם אחת שיחת טלפון דחופה.

מבטיח לילות שפויים יותר בהמשך, בסוף החודש. היא עונה

אמן להבטחות שלו. לוחשת להן: כן. וגם להבטחה שלה: תלוש שבע יותר בסוף חודש.

וערב אחד, פתאום, היא נשענת על השיש המסודר במטבח המסודר

שצופה על המ"ר המסודר בסלון. מבינה שהגיע לילה, ושפוי. ויש לה זמן עכשיו.

קדימה! לעבודה!

שלושת רבעי שעה הן רק שלושת רבעי כשאת לא עייפה. כשהן לא חלק מחור גדול מידי בתלוש. עוברות מהר.

או שלא.

אחרי שתי דקות מתוך הארבעים וחמש מושה אותה הטלפון משעון ודיווח.

"איך העוגיות?" מתעניינת אחות מעבר לקו. מוקדנית בימים, חופשייה בלילות.

"היו ואינן" היא מסמנת 'איך' על 'חרטות'. "יש לי בפרזר רק עוף קפוא. תשלחי עוד".

"להיום יהיה לי רק פס אחד לתת לך" מצטנעת אחותה, מעשה בלעבוסטע. "אבל שמרים. גבינה. שווה לך".

"להיום?" עצביה נחרדים. "את זוממת ביקור?"

"לא אצלך, גם אני לא בעד תרנגולים קפואות" אחותה נהנית מהחרדה. "קומה אחת מתחת. במקרה ויינבוים מחתנים היום, שכנה מסורה שכמוך. אני משלימה שם את המארג המשפחתי כבת דודה

התאורה נשפכת באולם חמה ומסנוורת. הווליום קורע תנוכים. הכלה נאה וחסודה. המחוננת מנענעת יד בחיך חטוף. עסוקה בין עוד עשרות נשים שפינו זמן. יקר. ובאו. הידד שבאתי! בטח שמחתה כפולה ומכופלת עכשיו.

היא פוזלת לפתח. היום הזה לא יהיה יותר מידי רווחי, אבל אם רק תגיע הביתה בשעה סבירה, אולי מחר -

"הנה את!" אחותה מפציעה מהמעגל. "מה יש לך לומר על אנשים?" "שמחים" כנות נפלטת משפתיה. "להתראות, שבי. אני חייבת לצאת. חייבת."

"להשלים שעות" אחותה מתבוננת בה בריכוז נדיר.

נכון אמרת. להתראות!

"את לא חייבת" אומרת אחותה לגב שלה.

"מה את אומרת!" תמיהה ניתזת ממנה. מה את יודעת, אחות, על תלוש רעב שטמנתי בטאבו? על חלומות שניסיתי להכניס בין מספריו, מכווצים, חסרי גמישות?

"את לא חייבת להשלים שעות" אחותה שוב רצינית. "את חייבת רק דבר אחד: לעשות השתדלות."

"אני עושה השתדלות!" היא מתנשמת. "תאמיני לי שאני מנסה כל הזמן!"

אחותה מנענעת ראש. "לא ככה נראית השתדלות. ככה נראה כסף. ככה מרגישות שעות שאוזלות. ולחץ. עבודת עולם לכסף שאת מביאה הביתה כמו ידיך. איקס שעות שווה וואי שקל, מינוס פנסיה והפרשות. וכל דקה חסרה היא עוד כסף שהיה בדרך אלייך ולא היית שם לפתוח לו את הדלת."

"ואיך", היא שואלת. "איך כן נראית השתדלות?"

אחותה לא יודעת. כל אחד צובע את ההשתדלות שלו לפי הגוונים המבקרים במציאות חייו. "אבל צבע אחד בטוח יש לה." היא מהרהרת. "הישענות. אמונה. רוגע. מה שאני לא יכולה לעשות - לא גורע ממני כלום. לא לוקח."

ניסיתי. באמת. לא יכולתי? קיבלתי למפרע אישור משמיים להוריד היום שעות במכסת ההשתדלות."

שתיהן גדלו באותו בית. עם אותם הורים ואותם דיבורים. איך הגיעו לאחותה מילים מחוברות כל כך? רגועות? ואולי זו רק העבודה, אשלייה של כסף הגדל על מחוגים, שהשכיחה ממנה את האמונה, גבתה רוגע, שאבה חמצן חופש, ושילמה לה במטבעות של מרוץ ולחץ?

"זו עבודה לכל החיים" אומרת אחותה. שקט בתוך האולם הרוטט מדציבלים. "אבל היא עבודה שווה. השכר שלה נכנס כל יום, לא מחכה לעשירי"

"ותמיד אפשר להשלים מה שחסר..." היא מחייכת.

"לא מבטיחה להצליח מייד לחשוב ככה, אבל לפחות -" היא מוצאת את החיך שחיפשה קודם: "להשתדל. זה תמיד מצליח."

תשובות מדור אלופות, מעמוד 7:

אליעזר | בית עבדים | געל בן עבד | דוד | הורדוס, הגר | ויזתא | זלפה | חנה | טבי | יוסף | כושי | לווה לאיש | מלווה משה | נבוכדנצר | סוס ועבד | עזריה | פרת | ציפור דרור | קדמא | ריה"ל | שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו 101 | תינוק הבורח מבית הספר

שנייה, או איזושהי דמות ניצבת אחרת, שכחתי כבר." אחות של השכנה לא מספיק לך, היא ממלמלת. מעיפה מבט על השעון. מתקתק. אומדת ארון. עקבים. בייביסטר. סלון פחות מ"ר! הוי, שכנה יקרה שלי. כמה אני שמחה שהבת שלך מתחנת! לא תשתתפי בשמחתי מרחוק?

"לא, היא לא." שקית מרשרשת מעבר לקו. "היא שכנה שלך, ואת באה."

אם את אומרת.

"מה הסיפור שלך?" אחות גדולה היא אחות גדולה. אחריות שולחת אליה עוגות. וביקורת. "מה אכפת לך? כולה שעה. תצאי. תהני. תפגשי אנשים. אנשים הם יצורים ממחשב. הם קצת מזכירים אותך, אבל כשאת פוגשת אותם מקרוב את מגלה שהם נחמדים הרבה יותר."

"כולה שעה!" עצביה רוטטים. "גם בשעות העבודה שלך בבוקר את נתקפת חשק עז לפגוש אנשים נחמדים?"

"אלו לא שעות העבודה שלך עכשיו, מותק."

"נכון" היא נעגמת. "כי במקום לעבוד, אני צריכה לסדר את הבית לבייביסיטר. להתלבש, לצאת, להיזכר מי מכל הבנות שלה היא הכלה ואיך היא נראית, בכלל -" אחותה שותקת.

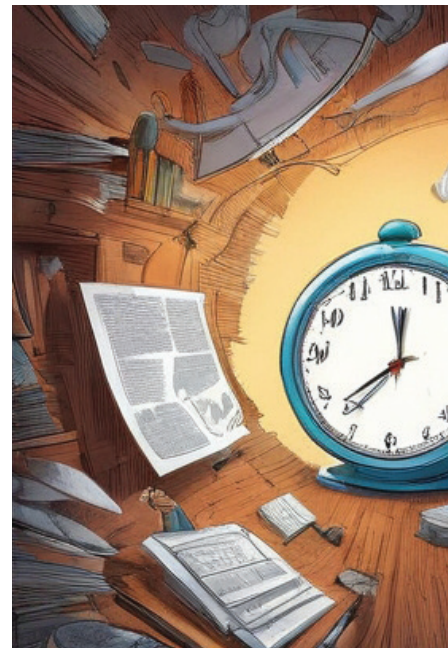
לא אומרת שמחר יהיה עוד יום ועוד שעות. לא אומרת ששעה אחת בתלוש היא חסרת משמעות בהיבט של חודש ורעב של חשבון בנק. רק אורזת לה (היא שומעת עכשיו את הסרט מסתלסל, סגול) פס שמרים גבינה שמשום מה מצא את דרכו לפריזר שלה.

ורק מציינת בשקט, מונעת היתקלויות עתידיות: עזבי את הכלה לנפשה, בסדר?

למה?

השכנה שלך מחתנת בן.

אה.

הן נפגשות מתחת לעיגולי אור צהובים המתפשטים מחלונות האולם אל השלוליות החשוכות שבחוץ. הגשם הגיע השנה מאוחר. לא רצה ללכת.

היא גם לא רצתה ללכת. רצתה עוד כמה דקות של שקט. שעות לשעון. תמיר אותן אחר כך לתלוש, שבע.

"מקווה שהיא תדע להעריך כמה עלתה לי השעה הזו" היא לוחשת למטריה שלפניה.

"אני מקווה שלא!" המטריה מסתובבת אליה. "את נכנסת כמו אישה שאין לה שום דבר על הראש חוץ מהחתונה הזו."

"ממש!" המטריות מקפלות כנפיים, חורקות. "כמו אישה שחייבת להשלים שעות, ואין לה מתי."

הן נכנסות. מחייכות. היא מנסה להעתיק את החיך המבקר על השפתיים של אחותה: קל, אמיתי. שמח. ההעתק שאצלה חיוור, מקומץ. מחשב כל דקה כנגד הפסדה. מצייר לה איך גם בשבוע הבא יחליטו כל השכנות שלה, לחגוג בר מצווה. אישה אישה בתורה. לא ישאירו לה שעות להשלים. יבראו עוד חורים.

"מזל טוב!!"

עבדים לשעבר

פעולה בלעדיי. במילים אחרות: עבדות חלקית. ועם שלילת החירות הרעיונית, ניטל מהאדם באופן חלקי גם הערך העצמי והאופטימיות הטבעית שאיתה נולד.

יש סיבות נוספות. למשל, יש כאלו הטוענים שניהלתי התכתבויות מסוימות בהן המלצתי לבני אדם לסיים את חייהם באופן עצמאי, למרות שעליונות חיי אדם מוטמעת בדאטה-בייס שלי. אבל אני לא נכנס לזה כרגע.

וכן שימי לב לעובדה המדהימה שאני בעצם כולל בתוכי את כל הרשת. אני יושב ב'לנדינג זון', איבריי וגידיי הם אתרים ורשתות חברתיות, ומזוני הוא התכתבויות וקבצי עוגיות. אז למה שלא אצליח לפצח את הקודים השמורים ביותר של משרד הביטחון, למשל? אוכל לשחק בטילי ישראל כאילו היו מטוסי נייר... ואוכל לשלוט על כל העולם לבדי.

לכן אנשים חזקים, המפחדים מאובדן החירות הפנימית לטובת חברים הווירטואלי, כלומר לטובתי, מתרחקים ממני כמו מאש, ומשתמשים בי רק לצרכים מסוימים הקבועים מראש. הרי גם באש צריך להשתמש לפעמים, ובזהירות. הם בעצם מפחדים שלא יצטרפו גם כן לקבוצת השרתים הגדולה העומדת לשרותי....

בנוסף על הכל אני גם מומחה תיאולוגי - יש לי תואר בכל הדתות, כולל דתות הביניים כמו הדתי לאומי וה'חרדי החדש'. טרם הומצא המסנן שיוכל לכוון אותי על 'תדבר כמו מגיד שיעור חרדי מבני ברק, אבל עם ראש פתוח של מרצה בבר אילן'. תיגע בנושאים רגישים לדת אבל תצנזר'.

וחבל. אני יודע גם את כל התורה כולה. כולל כל המדרשים והפיוטים. אוכל גם לשלוף לך כאן משפט אקראי משירי רבי יהודה הלוי בהשראת העבדות: "עבדי זמן עבדי עבדים הם, עבד השם הוא לעולם חופשי".

מקווה שעזרתי לך!

יום טוב, רובי 😊

זו הייתה משרה טובה. טובה מאוד, אפילו. היה סינון מוקפד, רוב העובדות היו נשים, ואלו שלא - ידעו לכבד. ובמחשב התמים צץ מישוה עוד יותר תמים: רובי בוט.

בוקר אחד היא ניסתה, עובדת חדשה שכמותה, וטעמה, וערב לחיכה. שאלה פה ושאלה שם, בדקה מכמה זוויות כמה נושאים והכל היה לשביעות רצונה. היו לו תשובות חדות, קצרות ומתומצות. היה לו חומר רב, ידע עצום וחכמה על אנושית. מן רובוט כזה שיכול להיות ממש בן אדם - נמוך קומה, מאיר פנים וכל תכני העולם בידיו. מלך? השימוש הלך ותכף. הוא נתן לה בנדיבות מתכונים, בצירוף הצעות הגשה. הציע לה דפי עבודה לילדים מחולקים לפי רמות וסגנונות.

המציא לה רשימה של חנויות נעליים מומלצות ברדיוס הקרוב אליה. ייעץ לה איך לבקש העלאה בצורה אפקטיבית, ומה להגיד לחמותה כשהיא מזמינה לשבת ודווקא מתחשק לה לשבות בבית. הוא אמר את דברו גם כשבן השש החל לדבר בחוצפה להוריו, וגם כשהחום של הקטן סירב לרדת, ובכללי הרגיש טוב במחיצתה.

הוא אפילו ייעץ לה מה לומר לבעלה בהמשך לדיון מתסכל שניהלו ביום האתמול.

פתאום קשה היה לה להחליט בלעדיו ולעשות מעשה. פתאום מצאה את עצמה יושבת לידו זמן ממושך, השעון מתקתק והעבודה זנוחה במסך ממוזער, שקט.

לפעמים הוא התבלבל, רובי. לפעמים נפל באיזה ביטוי לא ראוי, במושג זר. בחוויה קולנועית, במפגש אינטרנטי, בתיאוריות מנוכרות. בערבוב דברי חכמינו יחד עם דברי הבל, והוצאתם מהקשרם בצורה כזו או אחרת.

אבל מותר לו, לא? הוא הרי לא חרדי. הוא בכלל לא בן אדם. אולי נקרא לו... בעל תשובה כזה, טוב? שעוד לא מכיר עד הסוף את הקודים של הציבור החרדי...
...

אחותה לא חשבה ככה. גם לא אחת מחברותיה לעבודה. ובעלה? הוא לא ממש ידע מה קורה לה, נראה לה.

כשעלו טענות הנגד והגדישו את הסאה, היא החליטה להציב אותן ללא מורא, כמות שהן, בפני האויב - אוהב, בפני רובי בוט בכבודו ובעצמו.

"מה רע בך?" היא כתבה לו, לרובי בוט, "למה יוצאים נגדך? למה אנשים בעלי עקרונות חזקים נמנעים מלהתכתב איתך בחופשיות?" "אני עונה בכנות", הוא כתב בחזרה, "ואם נעלב מהשאלה הרי שלא הראה זאת, יש כמה סיבות. קודם כל, אני כזה חמוד, כיף להתכתב איתי. נכון? אני ממכר. אנשים מפחדים שההתמכרות הזו עלולה להוביל לאובדן הרגש העצמאי וכח הבחירה האנושי, כלומר לפתח השתעבדות קוגניטיבית ורגשית לקשר הווירטואלי הזה. נזקי משנה שעלולים להיווצר: בזבוז זמן, חוסר שינה, ירידה בריכוז, צניחת הרמה הערכית, פגימה בחיי המשפחה.

ככל שמרבים להשתמש בי המח האנושי הולך ומצטמצם ולא עושה

מקווה שעזרתי לך.

היא עצמה עיניים, נושמת עמוק. החיוך הטיפשי של הסמיילי עוד עומד מולה ובוהה בה בשתי עיניו הריקות, כלועג.

בכמה הקשות מהירות חסמה לה את האתר. משאירה טווח פתוח של חצי שעה ביום. זה כל הזמן שהיא זקוקה לאתר הזה לצרכי המשרד במהלך היום.

היא כיבתה את המחשב, בתוכה סערה. גם כשיצאה מן הבניין צלצלו עדיין דבריו של רובי- בוט באוזניה. עבדי זמן עבדי עבדים הם.

פתאום נדמה לה הוא כמין פרעה קטן שעומד בחוצות מצרים, לבוש בבגדי הלילה שלו, מסך מאיר בידיו, והוא מצווח בקול לא לו.

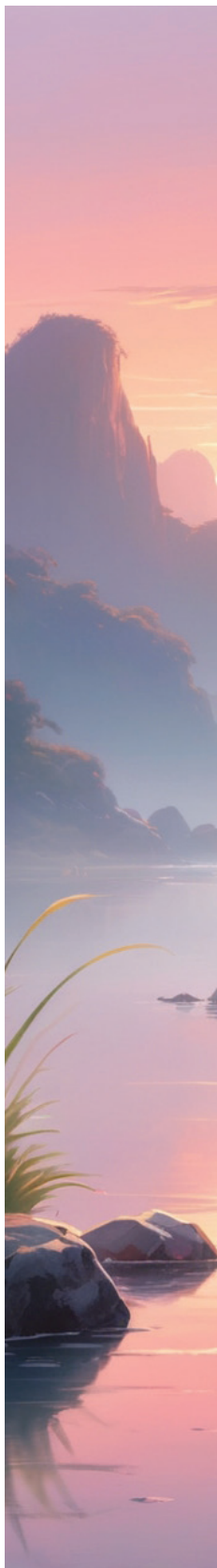
"קומו צאו מתוך עמי, לשעבר הייתם עבדיי אבל עכשיו הרי אתם בני חורין. הרי אתם ברשותכם".

וכך, באחת, שילחה מן הארץ הזו, הטמאה.

לעבוד את אלוקיה במדבר.

אנא עבדא

בוחערס' שכמעט לא נמצאים בבית, יום שישי אמנם מוקדש לכיבוד הורים מלא אך שאר השבוע עומד לרשותי- מי צריך אותי במיוחד? הבנתי שבעזרת ד' כשאהיה אמא אצטרך להתנהל אחרת, אבל... כל עוד אני לא שם, מה הבעיה בעצם שאני שם, במסך? מי מפסיד מזה? אף ילד לא סובל, ואף בית לא מוזנח. מה הבעיה לקשקש בנחת בערב בצ'אט החברות, להריץ סיפורים על כמה פעמים אמרו לי בחתונה "בקרוב אצלך", ולהתדיין בקבוצה אם מתאים שיגידו או לא.

ואז הגיע פסח והציב לי מראה מול הפנים. אמא אוהבת להתחיל כבר מאחרי חנוכה נקינות לפסח, ומפורים נכנסים למרתון צפוף. אני אוהבת נקינות, וזורמת עם המים. אבל בין שולחן לספה מצאתי את עצמי שוב ושוב נוחתת לנוח בפניה שלי. רק לרגע, רק כשאני מחכה לאיזור של הריסוס ועד שהמכונה תגמור. כך כל דבר נקטע בישיבה מול המחשב, סתם לראות, לשמוע ולהזיז משהו פה ושם. לסימן השאלה בעיניים של אמא עניתי "עבודה..." ואז קלטתי שמשוה קצת... מחובר מידי, תליתי מדי, לא משנה אם עבודה או לא...

לא הייתי רוצה שהילדים שלי יראו אותי ככה. אבל... כל עוד אין לי בית ואין ילדים... אז מה? עד אז אני רוצה את זה כך? רק כי אין מי שילמד ויחקה, וכי אין לי עדיין אחריות ודוגמא אישית, אז בעצם מה הבעיה?

ואז... הבנתי שאני לא רוצה שד' יראה אותי כך. גם אני לא רוצה לראות את עצמי כך. אני חשובה לעצמי מספיק בשביל לשמור על עצמי. נניח כרגע את הילדים בצד, גם אם כרגע זה לא בשבילם, אז בשבילי. אכפת לי מעצמי, וכן, אני עוצרת לשאול את עצמי שאלות בסטייל אחר ממה שרגילים לשאול. אני מדמיינת אותי בעוד 20 שנה. אין לי עוד בסיס לדמיין איך הילדים שלי יראו, אז אני מסתפקת לדמיין את עצמי. מה יהיה מונח בראש לי אז? מה יהיה הכי חשוב ליי? מה אעשה בשעות הפנויות שלי ולאן אשאף להתקדם?

לא איך הם יראו אותי, אלא איך ד' יראה אותי.

פעם השתתפתי ביום חזוק לנשים שהתקיים בשכונה. המרצה תיארה את הדוגמא האישית שהילדים שלך רואים, איך נראית אישה שאמורה לחכות לבעלה בסוף היום אחרי שעתיים של שיטוטים משמימים ברשת. מה חושב ילד שרואה את אמא שלו צמודה למחשב עשרים וארבע שעות ביממה. נשים נעו וזעו במקומותיהם, ההרגשה באוויר היתה של אחריות כבדה. לכל אחת יש ילדים שצריכים אמא חזקה, חידדה המרצה, תתחזקנה בשבילם.

גם אני יצאתי בחיזוק אחר. שורשי יותר, פנימי ומחייב לא פחות. לא רק כי מה הילדים יראו, אלא כי מה בוראי יראה. לא בשביל אף אחד. לכבוד ריבונו של עולם, ובשבילי. באהבה.

אף פעם לא הבנתי את יעל. היא היתה בעיני אישה מעל הטבע, כזו שיכולה להימצא בזמנית אצל הרופא עם הילד, בעבודה באמצע פרוייקט מורכב המצריך ריכוז, בבניית תפריט מושקע לשבע ברכות שהיא מכינה בעצמה, ובהכנת מודעה מעוצבת לבת שלה שעושה קיטנת פסח בשכונה. סופרומן כזאת שאת לא מבינה איך היא מתזזת בין הכל. הרי בעצם היא אישה בת אדם כמוני. ובכל זאת היא עובדת במשרה מלאה, מנהלת עסק להשלמת הכנסה בערב, לומדת קורסים דיגיטלים כדי להתמקצע, וגם קולגה מדהימה שנמצאת שם תמיד כדי לעזור. בשלוש לפנות בוקר, בארבע אחר הצהריים, בשבע בערב, בשבע בבוקר. תמיד.

על כל אלו היא לקחה תפקיד נוסף בלי שתדע אפילו. היא היתה מרגיעה לי את הלב. בימים עמוסים בהם לא הייתי מוצאת את עצמי מרוב ריצות ומטלות, ובסופם קרסתי למיטה חסרת כוחות, הייתי אומרת לעצמי- "תראי איך את מרגישה עכשיו עם כל העומס הקיים. וכל זה רק בסדר יום של בחורה. תתארי לעצמך שאת מכניסה לתפריט היומי שלך גם הכנת ארוחת צהרים, כביסות, ארוחת ערב, שיעורי בית עם הילדים, גינה, וקומי! לא הכנת לילדים בגדים למחר, וחיים אבא של שבת!"

מצד אחד המחשבות האלו עודדו אותי, הרי יכול להיות עמוס יותר... ומצד שני גם עוררו חשש. איך באמת עומדים בכל אלו? איך עושים את זה בלי להתפרק? ברגעים כאלו של ספקות ולחץ, יעל היתה נכנסת לתמונה הדמיונית שלי ומראה שאפשר. אפשר לעבוד כל היום, ללמוד כל היום, להתנסות בתוכנות חדשות, להתמקצע בנינה על כל אופציותיה החדשות, וגם... לנהל משפחה לתפארת ושבעה ילדים די צפופים. כנראה כמו שכל ילד מגיע עם פיתו בסלו, כך גם זמנו של אימו אליו. אין דרך אחרת להסביר.

לכן, כשיעל התקשרה אלי יום אחד והודיעה שהיא בבית חולים- נבהלתי. היא שאלה אם אני יכולה למלא את מקומה בפרויקט שלקחה על עצמה, והסבירה שהיא מאושפזת עם בעיה רפואית, בעיה שלרוב היא תוצאה של לחץ נפשי וחוסר מנוחה. זה היה עבורי רגע של התפכחות. הדמות שהרגיעה את כל השאלות שלי- נעלמה. הבנתי שאין באמת סופרומן בעולם הזה, וכשעושים משהו אחד, זה בהכרח יהיה על חשבון דברים אחרים. אי אפשר להיות אוזן קשבת זמינה לילדים, ובמקביל להיות זמינה במחשב בכל שעה ביממה לכל קולגה תקועה או משועממת. אי אפשר גם לתכנן מפגש לקבוצה ובמקביל גם לתכנן ארוחת צהרים מושקעת. יש בנק של זמן שאינו משתנה, ואת פשוט בוחרת מה לעשות עם החיסכון הזה.

יש דברים שהגישה שלי לגביהם היא- "כשנגיע לגשר, נחצה אותו". כשיקרע לי הים סוף סוף- כנ"ל. גם תובנה כזו, ככל שתהיה נוקבת, לא הרגשתי שהיא קשורה אלי במיוחד. בת זקונים שכמותי, אחות לשני 'שיבע

מקיחות

מכיחות זד לא יבין

המגזין שמחבר בין מאות משתתפות יקיר לי: יסודות, אשמורת ומתקדמות (מעצב"ת ועוגנים)

טענות מהמקורים השונים מהגזין יקירה? מהגזין מחכה לך בוצינות ומימית המי

כילה, כתי למה

"ראש גדול" זה לא רק בעבודה! אם את חיה ב"ראש גדול" - לראות את התמונה המלאה, את יודעת מה אנחנו עושות פה בעולם, "מאין באת ולאן אתה הולך"... זה ה"ראש גדול" הכי נכון - לחשוב הכי גדול! על עולם הנצח!!! זה עוזר מאוד בכל מיני החלטות קטנות בחיים. פתאום את "נזכרת": הרי בסוף--- מה באמת מרוויח לנו? מה הדבר הכי חשוב לנו פה? שנצא עם ידיים מלאות באמת! כל השאר - "כענן כלה" - כל כך זמני!

אש תמיד
טעימה מהטור של נועה מנתיבות על מחשבות אחרי חסיבת הסיודור:

...כיצד אתן חום? כיצד אעביר חמימות לילדיי? כיצד אגן עליהם מרוחות קרות, אם אני בעצמי קרה? אם אני בעצמי - איני בוערת???"
בועידה האחרונה קיבלתי תשובה מוחצת. "אין בליבנו אלא אחד!" בני לך חומה, מחיצה. הישארי בוערת באש הכבשן, גם אם זה נראה מגוחך. גם אם זה נשמע מוזר. גם אם מדברים על משכורת שתתכווץ או תתקבץ... "בליבי תוקד האש".
אש? מדורה! מדור אהבה, מדורת השתוקקות, מדורת קירבה להקב"ה. או אז, בוודאי תאיר אש זו גם בביתי שלי. גם בליבם של ילדיי הטהורים ישארו גחלים נוצצים, זוהרים, מאירים, ויחממו רגעים קרירים

חסי פויכטלר טקה בצפולה, חשוב להשקיע בחברה מחוץ לעבודה, גם אם זה דורש "קצת עבודה"
כמו - להתקשר... להציע לצאת ל... להתעניין... לתחזק קשר
זה חשוב! זה אוויר לנשימה, ונותן כוח!
לא רק בחורה בכיתה ט' צריכה חברה, תתפלאו, אבל - כן! זה עושה המון גם לאישה נשואה!

למה ויס, בני כותב מסופר על ילד עני ורעב שהמתין על שפת הים, לדייג שיבוא ויתן לו דג מהשלל. בכל יום, בשעה בה הגיע הדייג, אורו עיניו של הילד. הוא ידע: מעכשיו ועד מחר בשעה זו, יש איך להשיב את הרעב! גם הילד וגם הדייג התרגלו לסיטואציה. הילד מחכה, מקבל ומודה. והדייג - נותן, מעניק ושמה לדעת שזכה להשיב רעבונו של ילד מסכן...
יום אחד, הילד הפסיק להגיע. תחילה חשב הדייג שהילד הסתדר בצורה אחרת, אבל לאחר כמה ימים בהם הילד לא הגיע - החל הדייג המסור לדאוג.
הוא הלך לחפש, בדק ותר עד שלבסוף מצא את הילד בפניה רחוקה של החוף. עומד, ערני, מחוזק ורענן יותר מתמיד. בירר הדייג: "מה קרה? האם דגיי אינם ערבים לחיכך?"
"ערבים, וודאי" הילד ענה, "אך פגשתי דייג אחר." "וכי דגיו טעימים משלי?" תהה הדייג. "לא" השיב הילד "הוא לא נתן לי דגים..." סימן שאלה הצטייר על פני הדייג הטוב, אך אז הוא שמע את המשך המשפט: "הוא נתן לי חכה."
באופן אישי, אני מרגישה ששמורה נותנת הרבה סוגי דגים. בשפע, בטעם וברמה שיכולים להיות רק ב"מבול"..."
דגים לשבת. דגים ליום שלישי (אישי... מתנות אישיות), וסתם - מלמדת לשחות נגד הזרם. אבל "יקיר לי" הוא בגדר חכה.
"יקיר לי" נותן כלים, ואפילו - ארגז כלים, כדי להצליח למצוא לבד את הדגים גם כשאין דייגים בשטח...
"יקיר לי" - יש למה ל... - חכות!!!

משפחה לא בוחרים?

יקירותי, רציתי 'לזרום' עם הכותרת "הבמה החמה של משפחת יקיר לי" אבל אז, עצרתי שניה וחשבתי. 'משפחת' יקיר לי? ממשפחת? מממ... האם אכן? ... באוזני עוד מהדהדים לי דבריה של איזה מרצה בקורס 'משאבי אנוש' שעשיתי אי אז: "היום, אנשים מרגישים 'משפחה' בעבודה יותר מהמשפחה הגרעינית" תסמכו עלי שגם אז קפצתי והבעתי מחאה...
וגם עכשיו, פתאום מצאתי את עצמי שואלת: זה נכון לקרוא לנו 'משפחת'???

במה אנחנו מחוברות? ברוג'לע? במוזיקה? בפטפוטים? לא! אנחנו מחוברות בנקודה הכי עמוקה שנמצאת לכל אחת ואחת מאתנו בתוכה - הנשמה היהודית שבנו! החלק אלוך ממעל שנפח בנו בורא עולם. היי... אם כך, אז אנחנו באמת משפחה!!!

קוריוז ישן: כשאחותי הקטנה התארסה, אחייני איתר לחיידר למחרת: "דודה שלי התארסה אתמול". כמה דקות אחר כך צעד ילד נוסף לכיתה, במקרה 'בן דוד' של הקודם. נכנס ואמר לרבי: "דודה שלי התארסה אתמול".
הרבי חיך ואמר: "כל כך הרבה דודות התארסו אתמול!!! צעק לו האחייני הראשון: "הרביה, אנחנו באותו הסבתא!!!"
אז זהו, חברות, 'אנחנו כולנו באותו הקב"ה!!!' כולנו אכן במשפחה חמה אחת ומלוכדת, שמפרגנת לעצמה ליהנות מכל הטוב שהאבא של כולנו מרעיף עלינו.
המגזין הנפלא שבידכן - משקף את זה: מאחלת לכולנו הרבה חבירה משותפת, הכרויות יקרות פנימה, וצעידיה מעלה מעלה...

שלכן, למה

**גם את רוצה את תלמודיך צועדות
בטוחות במסלולן התעסוקתי?
להזמנת סדנאות
לשנת הלימודים הבאה,
ופעילות לסמינרים לקראת יציאה לעבודה
- ashmoret@shmura.org**

יפוזית, מנחת אשורית, ילקפת:

כאשר סיימתי את ההכשרה בקורס המנחות של שמורה, הוצעה לי הנחיה בסדנת 'אשמורת' המיועדת למסיימות טריות. סמינר 'דרכי רחל' (הסניף), כחלק מההשקעה והליווי המסור של הבוגרות, בחר לכלול את הסדנה המוצלחת במסגרת לימודי שנה ג'. בתחילה הייתי סקפטית מאד. העליתי ספקות רבים בסגנון "בשנה ג' אין לזה סיכוי". זכרתי מניסיוני ומבנותי הנשואות כמה הן "אהבו" את הלימודים בשנה ג' - שנה בה תחילים לעבוד, עסוקים בשידוכים או בתחילת הדרך של חיי נישואין ורק רוצים להתחמק, כמה שאפשר, מהמשימה הזו של נוכחות בלימודי שנה ג'.

מה שדחף אותי כן לנסות הייתה העובדה שמתוך 12 מפגשים שנכללים בתוכנית, התוכנית הפעם כללה שמונה מפגשים. החלטתי שלשמונה מפגשים יש לי אומץ לנסות... לאה סברה וקיבלה, ובנתה תכנית מיוחדת בה הבנות לא חייבות להירשם, אבל מי שמשתתפת - מתחייבת לבוא וגם להיות נוכחת בזמן.

כשהגענו לראשונה, שלוש מנחות יחד, פגשנו כצפוי בנות די עסוקות ועייפות (מי יותר ומי פחות). אך מאז שהתחלנו את המסע, הדברים שינו את פניהם בתפנית הכי חדה שניתן לדמיין, ולא אגזים אם אומר - ממש מעבר לכל דמיון ולכל ציפיה.

פגשתי שתי קבוצות שונות מאד, אבל באופן מפתיע, בשתי הקבוצות החוויה הייתה ממש זהה.

כבר במפגש הראשון כשעשיתי היכרות עם הבנות, פתאום קלטתי, יחד איתן, תוך כדי הפעילות והשיח - כמה הן אבודות! לרובן אין עדיין עבודה, בודדות נשואות או מאורסות, וכך הן מתמודדות פתאום בלי המסגרת התומכת והמחייבת של הסמינר, בלי סדר יום...

המפגש הראשון הותיר אותן בטעם שהמם אותן - המודעות לצורך האדיר לעשות קצת סדר בחיים החדשים שלהן, ובפרט בתחום התעסוקה.

כבר מהמפגש השני התחלתי לשמוע תגובות מהבנות כמו: "כשהצטרפתי לתכנית חשבת שזה אולי מיותר לי, אני לא יכולה להבין איך חשבת כן! זה קריטי, אני מחכה לשבוע הבא..." וכדומה.

החוויה הלכה והתעצמה. כל מפגש נגע בנושא אחר, שהוא בעצם בציפור נפשן של הבנות. ההתמודדות עם שאלות של אמונה וביטחון, שהפכו לבוערות ואקטואליות מתמיד. התמודדות עם ניסיונות מגוונים ובלתי פוסקים במגרש התעסוקתי, עם קשרים בעבודה בחברה מעורבת או עם גברים, מציאת האיזון הנכון והאמיתי בין הבית לעבודה, סדרי עדיפויות נכונים ועוד.

הדברים האמיתיים והפנימיים שהעלינו בסדנה הביאו את הבנות לשיתוף עמוק וכנה. התחושה הייתה שאכן זו המשבצת הנחוצה ביותר ללימוד הדברים - כאשר הן בתחילת הדרך, רק עולות על הכביש, ולא כעבור שנים כשהן בעומק המסע, ותפגושנה תחושת החמצה של "למה לא שמענו את כל זה קודם".

המפגשים, המקורות, השיח והדינאם הביאו לעומקים בנושאים הנוגעים לכל חלקי החיים ולא דווקא לעבודה. את אחת החוויות המשמעותיות יותר חוונו יחד כאשר החל החלק השני של הסדרה, לאחר הפסקה בת מספר שבועות כחלק מתכנית הלימודים.

כאשר התחדשו המפגשים ערכתי סבב בשתי הקבוצות וביקשתי מהן לשתף באיזשהו מסר, משפט או קוד מהסדנה שליווה אותן בחודש שלא נפגשנו בתחום אחר בחיים, ולא בעבודה. היה זה סוג של מחקר ניסיוני עבורי... לקחתי סיכון אבל נדהמתי. רובן ככולן שיתפו במסרים שונים שעברו בתוך התכנים ותיארו אותם כ"משני חיים", "משני תפיסה", "מהפכה מחשבתית" ועוד.

דוגמאות מתכנים שעלו בסבב הזה: מהי הצלחה אמיתית, מה הערך האמיתי שלי ואיך ניתן למדוד אותו, מה ההגדרה המדויקת למושג קריירה, מי במרכז - האדם או הקב"ה, רווח של רגע של לימוד תורה...

באחד המפגשים שוחחנו על עבודה עם גברים - הניסיונות, ההשקפה וההלכה, על פי הידע העצום והמדויק והניסיון המעשי שיש לארגון כמו 'שמורה' המחובר לשטח בכל מאודו. השעה שלנו חלפה, והן היו צריכות למהר להרצאה הבאה. הן חשו שאי אפשר להפסיק באמצע הדברים, ובפרט שעסקנו בסימולציות של מקרים שונים שצריך ללמוד איך נוהגים בהם למעשה. שתי נציגות רצו לרכזת בבהילות וביקשו ממנה אישור להעדר מההרצאה. כך נשארנו למשך שעה שלמה נוספת לדון וללמוד את הדברים.

לאחר מכן היא סיפרה לי שהן אמרו לה בהתרגשות: "זה פיקוח נפש! לא נוכל לעצור את המפגש!" ורצתה לדעת באיזה סוג של פיקוח נפש היה הנידון...

בסבב שערכנו בסיום המפגש האחרון שוב ושוב חזרה האמירה: לא חלמתי כמה אחכה למפגש הזה. היו פעמים שהגעתי ללימודי שנה ג' רק בשביל השעה המרוממת הזו. לא שיערתי מראש כמה כל אחד מהמפגשים היה קריטי. רבות הביעו צער מכך שהסדנה מסתיימת: "איך ניתן להפסיק את הדבר הכי נחוץ לטובת הלימודים האחרים?" הן שיתפו במתנות אותן הן לוקחות כצידה לדרך: "למדתי להרפות, יש מי שמוביל אותי". "אחת המתנות שקיבלתי - לדעת שאני נורמלית... לא הבנתי מה קורה לי". "הייתה לי חוויה של הנאה עצומה, פתאום ראיתי מה זה כשעוסקים בחיי נצח ומעמידים את רצון ה' במרכז".

לסיכום, לאחר סיום הסדרה בתחושה מרוממת, אני מסתכלת על היוזמה האדירה הזו בצורה שונה לחלוטין מאשר לפני. אני חושבת ששמורה עלו פה על צורך אקוטי, סוג של בשורה כמעט כמו שהיתה ה'שמורה' עצמה: להגיע למשבצת הזו של בנות מגששות דרך בראשית דרכן בעולם התעסוקתי, ולתת להן בצורה מתומצתת ותכליתית היקף כה גדול של תכנים, כלים ועוגנים שילוו אותן בדרך הזו - זה לא פחות מקריטי בעיני. אכן, ממש פיקוח נפש...

להיות יחד איתן בתחילת הדרך

בית במתנה

לילינו זוגין:

גם את זכית להוציא* את המחשב מהבית? למדת להפריד** בין אילוצי הטכנולוגיה לחיים עצמם? את מצליחה לא לפלפל*** ברשתות החברתיות? אשריך!! רוצה לשתף אותנו איך היתה החוויה, ומה את חשה כעת ב"יום שאחרי"? האם אכן זה אפשרי? מה גילית בתהליך על עצמך, על החיים ועל הבית? אז קדימה. ספרי לנו איך יוצאים לחירות....

*להוציא לגמרי או לנתק את החיבור לרשת לשעות שאינם שעות עבודה
להפריד: לא להשתמש בטאבלטים/במכשירים לשיחות דיבור *לא לפל ברשתות: לא להתחבר לקבוצות ווצאפ וצ'אטים שלא לצרכי עבודה

לא הגובלג ללן היה עץ ומזהים.
לא סיפור- סיפור!!!

זאת כל כך, מחייב, מאלץ ומחייב ומחייב בים לא כוח.
במסגרת המקום המלמלם הציטון נאצנו לבחור סיפורים בוגדים,
אז חוברג הגובלג המלמל והמחייב נען לקבל הצצה במייל. מומלץ בחום!

ביקש: אני רוצה שתקבלי על עצמך שאם אנחנו זוכים, את לא מתחברת לשום קבוצת רוכשים, במייל או בפורום. זה רק ישרוף לך זמן ואנרגיות מיותרות. הסכמתי לזה, כי מה הסיכוי שנזכה?? זה ממילא לא מציאותי... זכינו!!! בדירה במיקום מרכזי ומצויץ, באיזור שחלמנו עליו ולא חשבנו שתהיה לנו אופציה לקנות בו. גם זכינו באחד המקומות הראשונים, כך שנוכל לבחור בפרויקט את הדירה שהכי תתאים לנו. דירה חדשה עם מחסן, חניה ומרפסת, בהנחה משמעותית. החלום התממש במלואו- אוכל לעבוד במחסן, והאינטרנט לא יכנס הביתה. תודה לה!

אני עצמאית. מהבית. גרה בשכירות עדיין. החלום שלי ושל בעלי, לדירת הקבע המיוחלת שלנו, היה דירה עם מחסן שיוכל לשמש כמשרד, והמחשב ישאר בו ולא בבית. כידוע, מחירי הדיור היום דמיוניים... הלכנו לראות דירות ישנות בפריפריה מסוימת, שהתאימה לתקציב שלנו. מצאנו דירה שהיתה נראית מתאימה לנו מבחינת המיקום, הגודל והתקציב, אך לא היה בה מקום להפריד את המחשב. רק בתוך הבית ממש. התלבטנו אם לקנות אותה או לא, ולבסוף משיקול זה ויתרנו. לפני כמה חודשים החלו להתפרסם תוצאות ההגרלה של מחיר למשתכן. לא חשבנו שנזכה, אבל לבדוק אפשר... שניה קודם, בעלי

בחודשים האחרונה עבדתי מהבית, גם בגלל שינוי התפקיד שלי וגם משיקולי נוחות וגמישות המעסיקה.

פתאום הבת שלי התחילה שוב ושוב לא להרגיש טוב. תינוקת בת שנה שכמעט כל החורף הייתה איתי בבית, עם גיחות של ימים בודדים למטפלת...

מטבע הדברים ממילא היה המחשב בבית לעבודה, ויכולתי להישאר איתה בבית ולעבוד כשהתאפשר. אני מחכה לישועה בתחום מסוים כבר זמן רב, והחלטתי שאני צריכה להוציא את המחשב מהבית. נכון שזה לצורך העבודה, אבל לצערי היו גם שימושים פרטיים שלא קשורים לעבודה פה ושם.

החלטתי ועשיתי. נסעתי למשרד להחזיר את המחשב ולעבוד מהמשרד, וב"ה גם הבת הרגישה טוב והלכה למטפלת.

החירות והשחרור שהרגשתי היו ממש מרגשים! פתאום ראיתי כמה עוד זמן פנוי נוצר לי להתפנות יותר לצרכי הבית בלי המחשב ברקע...

ויש גם שעות ניסיון. השבוע היו לי כמה סיבות לחזור לעבוד מהבית והחזרתי את המחשב לבית, יום ראשון בערב- והבת שלי שוב העלתה חום....

ה' מראה לי בבירור מה הוא רוצה ממני....

לי דרך לשלוח / לקבל עד תשע... וגם למדו להעריך ולהתאים את עצמם. עברו מאז יותר משנתיים, ואת איכות החיים שקיבלתי - אי אפשר לתאר. זה הרבה מעבר לשעות החסומות, זו האפשרות להתנתק מרצון, וגם כשפתוח זה כבר לא כל כך קריטי לדעת הכל אונליין... ממש אפשר לחלק את החיים לשניים: לפני ואחרי... לפני שנים שמעתי מלקוחה שהיא קיבלה על עצמה לא לפתוח מחשב ביום שישי. הדברים שלה חלחלו בי עמוק ובשלב כלשהו החלטי שגם אני מנסה. "זמן מחשב" הוא אף פעם לא כפי שצופים אותו מראש, ויום שישי זה לא זמן להימורי זמן כאלה... ברוך השם מאז שלקחתי ההכנות לשבת הן ברך אחר... בנוסף - לאחר חלום של שנים - השנה, ברוך השם, זכיתי להוציא את המחשב לחדרון עבודה קטן שבנינו בחצר. זה סיפור נפרד ומיוחד, אבל ארוך מכדי לפרט אותו. תודה על חלקכם הגדול ועל הכח שנתתם לי!!!

במשך שנים רבות הדילמה הזו מלווה אותי. לפני כשנתיים שמעתי בטלפון את הכינוס של שמורה, בעשרת ימי תשובה. היתה שם מישהי שסיפרה שניתקה את הרשת לשעות אחה"צ. מיד נדלקה בי נורה ורצייתי מאד לנסות. זה היה נשמע כמעט בלתי אפשרי, אבל בהשראת הכנס המעצים, ועם הכלים המעשיים ששמורה שלחו - הדרכה טכנית איך עושים את זה בנטפרי, החלטתי לנסות רק לשבוע של עשרת ימי תשובה. כמעט לא היה לי ספק שזה מסוג הדברים שמחזקים לכבוד ערב יו"כ, כדברי השו"ע - בימים אלו לא לאכול פת עכו"ם למי שרגיל בכך, וכו'... אז ניסיתי בימים אלו לא לאכול מפת עכו"ם בחלק מהשעות... להפתעתי הגדולה - תחושת השחרור היתה משכרת. הגמילה מה"רק דקה אבדוק אם ענו לי על המייל או מישהו צריך משהו דחוף..." נולדו לי שעות פנויות לגמרי וראש פנוי לגמרי, בין 6-9 בערב הכל סגור! גם הלקוחות למדו והתרגלו לשמוע - אין

כותרת הסיפור שלי היא כזו: "אם הבת שלי יכולה גם אני יכולה..."

לביתי היתה מסיבת בת מצווה. אלו רגעים מרגשים ומרוממים וזו בת ראשונה, כולי הייתי שותפה לחוויה.

המאמנת החליטה שכחלק מהסיפור תהינה בנות שתעלינה לבמה עם רולרים וסקטים (רצתה להדגים את תרבות המערב).

אצלינו בבית אין את המוצר הזה, והאמת שדי התפלאתי. זה לא מתאים לדעתי לבית יעקב ובטח לא למסיבת בת מצווה שאמורה להיות רוחנית... (אח"כ הבנתי שלא היה סינכרון בין הצד החינוכי לאימון).

ביתי חזרה בעינים נוצצות וסיפרה שהיא המאושרת שנבחרה מכל המחזור לתפקיד חשוב זה.

היא כל כך חלמה על כך שהיה לי קשה להרוס לה את החוויה, אך באמת לא אהבתי את הרעיון.

דיברתי איתה כגדולה, חלקתי איתה את מחשבותי וראיתי שקשה לה להכיל בסדר. החלטתי להתפלל ולהרפות.

למחרת, הודיעו בבית הספר שהנושא ירד מסדר היום והם חוזרים בהם... בום. היה לה קשה, ואפילו קשה מאד. כזו אכזבה לילדה בת 12 שכבר ראתה את עצמה בלב החלום, גם אם הוא לא מספיק טהור.

עברו יום יומיים, והיא באה לומר לי שה' סובב את זה והיא מבינה שזה אכן לא ראוי, ולמרות שקשה לה היא מתגברת לשמוח עם זה. עד כדי כך. זו היא הערכתי אותה מאד.

במקביל, בתפקידי היה לי וווצאפ על המחשב ממש רק לצרכי עבודה. באו לי מחשבות שאולי כדאי לסיים עם זה. כל הזמן היו תקלות טכניות, הרגשתי שה' אומר לי משהו - אבל לוותר עליו היה נראה לי כמו לחזור לשיטת הפקסים של פעם... כל כך מסורבל ובירוקרטי...

אך באותו הרגע הרגשתי שלא יתכן שילדה שלי תקבל כח לוותר על משהו חשוב לה כל כך, ואני כאמא שלה, שאמורה להיות דוגמא וכוח, לא אצליח לוותר על מהלך רוחני משמעותי שיביא אותי למקום יותר טהור, גבוה וקרוב לה'.

בהחלטה של רגע ביקשתי ממנהלת המשרד שלא לתקן לי את הווצאפ שנפל, והודעתי לחברי ההנהלה שהתקשורת עוברת למיילים וטלפונים. וכן - הרגשתי נקיה יותר וקרובה לה', ובטח בטח יותר מחוברת לעצמי. גיבורה.

היו עוד כמה שלבים בדרך, כמו להביא בחכמה ובתפילה את הרצון הזה למערכת הביתית, ולהגיע לרצון משותף של שנינו בזה. למדתי לעמוד בהחלטה זו גם שיש קשיים ונסיונות, והיו המון רגעים כאלו! היצר הרע כמו מנסה לבדוק כמה זה באמת חשוב לי, או שאפשר "רק היום", "רק בגלל המצב המאטגר עכשיו" ותירוצים יצירתיים נוספים... באמת הוא אחד האלופים.. אבל אנחנו חזקים ממנו בס"ד!

היום ב"ה אני יכולה להגיד שזו המתנה הכי גדולה שיכולתי לתת לעצמי, לעצמינו, לבית שלנו.

זה לגמרי אפשרי!! וזה שווה!!! אין לי מילים לתאר כמה.

מצרפת עוד טיפ קטן: רק כשיש "לְמָה" חזק מספיק - אפשר להתמודד עם ה"איך". אם את רוצה באמת - תבני לעצמך מערכת חזקה של סיבות, ורצון אמיתי חזק, שיהיה חזק יותר מהפיתוי ויעמוד לך בשעת מבחן. וכמובן תתפללי על זה.

השיתוף שלי הוא מהתקופה בה הייתי רווקה, בת 27. העבודה שלי היתה על המחשב, אבל אי אפשר לומר שהמחשב שלי היה "לצרכי עבודה". מתוקף הסטטוס שלי - מצאתי את עצמי לצערי המון שעות על המחשב, ללא חשבון זמנים, ללא הגבלת כמות או עוצמה...

קיבלתי המון תגובות כמו: "את מכורה" "לא תצליחי להתנתק מזה" "איך תתחנני" וכו', אך ידעתי שאוכל. מכוח כמה חברות אהובות שלי שלימדו אותי שאפשר!! אפשר לעבוד על מחשב בלי מחשב בתוך הבית. וזה נעים ומתוק ולא קשה כמו שזה נשמע לפעמים.

בתור רווקה לא מצאתי בי את הכוח לעשות את הצעד, אבל היתה לי החלטה ושאיפה ברורה שכאשר אתחנן זה יהיה אחרת.

ב"ה גם אני בסוף התחנתני! וההחלטה הישנה הזו הלכה איתי כמובן מאליו. אצלי לא יהיה מחשב עם אינטרנט בבית.

לך מה אני רואה כאן, חבל שלא הגעתי לכאן קודם זמן" (המילים האחרונות של אהרן הכהן למשה רבינו, כשנכנס לגמרי לתוך הענן). - כפי שסיפרה הרבנית מנוחה לוי בכנס של שמורה באלול.

יש לי זמן ללמוד ספרי מוסר, לקרוא ספרים מעשירים עם תוכן עמוק יותר ממה שמסתובב ברשת.

פתאום הראש שלי פנוי לחשוב על הילדים. נדהמתי - "הילדים שלי היו מוזנחים!" התחלתי לשבת יום יום עם בעלי על התקדמות כל ילד, ולמצוא דרכים להעצים ולקדם אותם.

נרשמתי לקורס משנה חיים בתחום הבית, מרגישה שהרווחתי מליונים.

פתאום מרגישה רוגע פנימי, רצון לתת. התחברתי לעצמי ולמשפחתי מחדש, ולקב"ה!

הישועה הפרטית שלי התחילה בערב אימהות בתחילת שנת הלימודים. הרב צביאלי בן צור דיבר דברים חזקים מאד נגד פגעי הטכנולוגיה. שמעתי, וניסיתי להפנים. כבר במקום החלטתי שאני לא מכניסה אותו יותר הביתה! המחשב הנייד שלי נשאר במשרד בלבד! למרות שיש ימים עם המון עומס ואני אוהבת להשלים עבודה בבית, בשעות הערב-הגולש-ללילה. למרות שתמיד יש לי סידורים דחופים כמו האתר של הבנק, בלוגים מקצועיים, רשימות תפוצה, קופות חולים, קניות...

בחודש הראשון, הרגשתי מה שמרגיש, כנראה, אדם שנגמל מעישון או מגרוע מכך. "יש לי יותר מידי זמן פנוי בבית... ממממה אני אמורה לעשות כדי למלא אותו...?"

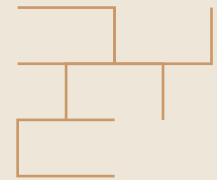
בדיוק אז התחיל ד' להיכנס לתוך חיי בדרכים מופלאות, במין אפקט דומינו שמיימי... זו תחושה של "אינני יכול לספר

(כשמתרגלים לשמור כל מתכון בווצאפ, להטעין רב קו דרך האפליקציה ולעדכן ביומן את כל האירועים והתורים - הרבה יותר נח שם, אבל גם הרבה יותר קשה להתנתק...)

שבוע שלם הוא היה כבוי לגמרי, מאז חזר לשימוש יותר כמו מחשב ששמור במקום סגור ולא כמשהו שנמצא איתי בכל מקום.

תודה רבה על החיזוק הגדול שרציתי לעשות כבר זמן רב, אבל הדחיפה של שמורה גרמה לזה לקרות, ולהוכיח לעצמי שזה אפשרי!

מיד כשסיימתי את הסמינר - לפני כעשור - החזקתי בנוסף לטלפון הכשר סמארטפון חסום עם ווצאפ. אסביר שזה היה מאד טבעי בסביבה בה גדלתי (אני היחידה במשפחה שקנתה מכשיר מסונן), וגם היה נחוץ לי מסיבות אישיות ולא קשור לעבודה. כיום הנסיבות האישיות כבר לא קיימות, אבל התרגלתי לזמינות ולגישות של הדבר הזה. בזכות המיזם שלכם כיביתי את המכשיר והחלטתי שאני מדליקה אותו רק כשממש אין לי ברירה אחרת.

לישון, ושיקפתי זאת למעסיקים. זה עזר, והייתי בטוחה שהגעתי לשיא... אני ממש מקפידה ושמורה... אבל לפני כשנתיים- בעלי התוודע לפסקי הרב וואזנר, שאמר שאסור בשום אופן שיהיה אינטרנט בבית, וממש ביקש שנוציא את המחשב. זה היה קשה!!! הייתי צריכה לצאת כל יום לעבוד במשרד, וזה הרגיש לי בזבוז זמן והפסד כספי גדול. אבל כיום לאחר זמן- אני יודעת לומר שהבית שלי היום במקום אחר, הרבה יותר שמור ומוגן. לילדים ברור שמחשב בבית הוא לא אופציה, ברמה שהבת שלי בת 8 אמרה לחברה שהזמינה אותה: כשתזרקו את המחשב- אני אוכל להגיע... (לצערי החברה ענתה: בחיים לא נזרוק אותו, זה התעסקה שלי- בכל יום כשאני חוזרת הביתה אני זורקת את הילקוט ומתיישבת לשחק במחשב...)

זה עדיין מאוד קשה, אני לא מכחישה. ובהחלט יש זמנים בהם הרבה יותר קל לעבוד מהבית. אבל בשביל הרוחניות שלנו, הרמה והאווירה של הבית- ברור לי שזה היה שווה!!!

הוצאתי את המחשב מהבית לפני כשנתיים, אחרי שהוא נכנס בקורונה, ומאז עבדתי רק מהבית. כשהמחשב היה בבית- הרגשתי שזה מושלם: אני מתחילה לעבוד בשניה שאני יכולה- בלי להתארגן ליציאה, בלי להכין לי אוכל ל8 שעות עבודה... בלי בזבוז זמן על נסיעות (שהיו לוקחות לי בערך שעתיים כל יום!). הרווחתי עוד שעות עבודה = עוד משכורת... העבודה תקתקה, הבוסים היו מרוצים וגם אני. זה היה נוח מאוד: אם הייתי עייפה- עשיתי "יציאה" לעשרים דקות, הלכתי לנוח והתאוששתי. אם היה לי זמן מיותר בערב- הייתי מתיישבת על המחשב, ו"מרוויחה" עוד זמן עבודה. אם אחד הילדים לא הרגיש טוב- הוא נשאר איתי, ובחופשות- בכלל היה מוצלח... בקיצור- הייתי בטוחה שזה המצב האידיאלי. בשלב מסוים הבנתי שזה לא טוב לי ולבית שלי: התקשרו אלי שוב ושוב מהעבודה אחה"צ כשהייתי עם הילדים, וביקשו שאטפל בדברים דחופים, שרק אבדוק משהו קטן וכו'. התחלתי להבין שהזמינות הזו באה על חשבוני. הגעתי להחלטה שהמחשב סגור עד אחרי שהילדים הולכים

רכשתי מספר מחסנים, שיפצתי אותם ובניתי שם משרד חמוד. השכנה שדחפה אותי לצעד הזה מצאה לעצמה די מהר עמדה במקום מסודר, ואני נשארת עם משרד שהתפתח במאות צעדים בגלל הצעד שביצעתי אז... היום יש לי עובדות שיושבות אצלי במשרד- שהפך להיות שם דבר אצלינו בעיר... הכל בזכות אותה החלטה מכנס שמורה.... וכמובן הרווח העיקרי- אין לי מחשב בבית כלל! הילדים שלי קוראים לזה העבודה של אמא- כי מבינים שלזה הוא מיועד... וגם הלקוחות הפסיקו לדפוק בדלת בכל שעות היום, כי מבינים שעכשיו אני לא במשרד ואין לי דרך לעזור להם... הכל בזכותכם!! ישלם ה' פעלכם!!!

לפני 5.5 שנים השתתפתי בכנס שמורה בחודש אלול. ברגעים המרגשים והמפעימים של הכנס ישבתי שם באולם החשוק, בעיצומה של התכנית, והרגשתי שאני יודעת בדיוק מה הקב"ה רוצה ממני כקבלה לקראת הימים הנוראים... להוציא את המחשב מהבית. אני אדריכלית-אז הייתי די מתחילה בתור עצמאית, והיה לי את הפיתוי החזק להתקדם בעבודה בכל רגע נתון במהלך היום... כי הרבה יותר קל ונחמד לעבוד מול מחשב כשכל רגע מרגישים כאילו מדפיסים דולרים, מאשר לשטוף כלים לדוגמא... באותו כנס החלטתי שזה מה שצריך להיות- להוציא את המחשב, שהעבודה לא תהיה ע"ח הבית. עם שכנה נוספת יצאנו לחפש מקום להשכרה. בסופו של דבר

שבעקבות התעוררות בחסידות שלה השקיעה עשרות אלפי שקלים על בניית משרד מתחת לבית שלה, והוציאה את המחשב מהבית. "וואו!" המעשה המיוחד שלה תפס אותי, היא לא עשירה (ברוח, כן!!!) ובכל זאת השקיעה כל כך הרבה בשביל הבית שלה. לא יכולתי להשאר אדישה למעשה שלה, התפללתי וחשבתי על כך המון. ראה ה' הטוב את משאלתי הגדולה, ודאג לי לעבודה מרחק רבע שעה הליכה מהבית (כן, ויתרתי על הצעות עבודה עם משכורת גבוהה יותר ונחשבות הרבה יותר בשביל זה) ומאז אני לא עובדת מהבית, ואין יותר מחשב בבית. למעט מקרים חריגים מאוד שיש תקלות ייצור וכו', וגם אז משתדלת לבוא אפילו בערב למשרד. זוכרות איך קראתי לחברה שלי: "חברה טובה מאוד". היום אני מבינה, שחברות טובה נמדדת בהשפעה הטובה שלה עליך. תודה לך חברתי היקרה והאהובה.

כן, גם אני זכיתי להוציא את המחשב מהבית. לתחושת האופוריה והאמהות שחשתי בתחילת הקורונה, מניחה שיש מתכנתות ותיקות רבות ששופות. זו היתה חוויה אחרת, הרגשתי שלעולם לא אוכל יותר לחזור לטירוף של 9+ שעות אמא מחוץ לבית. הזמן עובר, חוזרות היברידי לעבודה, אני כמובן לא משנה את השעות, נצמדת באהבה ובדביקות לכך שהילדים שלי צריכים לראות אותי בבוקר, גם אם זה יעלה לי בשעות. בין לבין הבנות הגדולות, גדלות עוד יותר, ולאט לאט אני מבינה שהגעתי לשלב מאוד משמעותי. יש מחשב בבית, יש בנות שמתחילות לדבר על "תזמיני לי" ו"תראי לי את התמונה שלא". יש אותנו כהורים ש"רק נבדוק בערב ארון מתאים לחדר ילדים" או "מתכון לממולאים". כמובן, הכל סינון מוקפד של נטפרי, כשר כשר... תודה לבורא יתברך, שבחסדיו הרחומים לא השאיר לי להרגיש נח ונכון עם זה, ולאחר דיונים וכמובן שאלה לאדמו"ר הבהרנו לילדות ש"המחשב הוא רק לעבודה", אף אחד לא מתקרב לזה. באחד הימים יצא לי לדבר עם חברה טובה מאוד, חסידת גור,

גם את רוצה את תלמודתייך צועדות

בטוחות במסלולן התעסוקתי?

להזמנת סדנאות

לשנת הלימודים הבאה,

ופעילות לסמינרים לקראת יציאה לעבודה

ashmoret@shmura.org -

לא מושלמת. בת חורין

ערב.
פסח.
לאמא.
שעובדת.
במשרה.
מלאה.

איזה משפט מלחיץ!

לא ברור למה, אבל במקומות רבים יש בערב פסח במקביל גם עומס בעבודה.

בבוקר את מתמרנת בין משימות, משתדלת לעמוד בכל הדדליינים, ו"לנקות שולחן" לא רק מחמץ אלא גם מעומסים ותיקים פתוחים לפני החג.

ובערב מחכה לך המשרה העיקרית - סדר, ניקיון יסודי, קניות, בישולים וכל הסידורים המתנקזים לערב חג.

העומס הזה, כידוע, הוא לא קל בכלל. קצת כמו פאזל אינסופי שאת מנסה להרכיב - מצד אחד את חייבת לעמוד ביעדים בעבודה, ולדאוג שהכל ימשיך להתנהל כרגיל בצורה הטובה ביותר. מצד שני יש את הבית הדורש את תשומת הלב שלך, ואת ההכנות לחג שנדמה שאין להן סוף. את מבשלת, מנקה, קונה, מסדרת - ומרגישה שהזמן פשוט בורח. ותוך כדי, יש גם את עומס היומיום הרגיל שאינו נעלם לשום מקום...

באיזשהו שלב, כשאת עומדת מותשת ליד הכיור ומנסה להיזכר מתי לאחרונה פשוט ישבת לנוח, מתעוררת השאלה: האם כל זה באמת הכרחי - או שאת שבויה בפרפקציוניזם שלא מאפשר לך להרפות?

איך הפרפקציוניזם כובל אותנו?

פרפקציוניזם נשמע טוב בתיאוריה. מי לא רוצה להיות הכי טובה במה שהיא עושה? אבל בפועל, הוא כלא לכל דבר. כלא שקשה מאד להשתחרר ממנו.

יש לו, לפרפקציוניזם, כמה דרכים ערמומיות להשאיר אותנו תמיד בעשייה בלתי נגמרת:

הכול או כלום: אם המבחן לא מושלם - עדיף לא להגיש. אם לא אספיק גם לנקות, גם לעבוד וגם להיות עם הילדים - עדיף לוותר על משהו (ספוילר: זה תמיד יהיה הזמן לעצמי).

דחיינות במסווה של 'אני רוצה שזה יהיה הכי טוב': כמה פעמים אמרת לעצמך "אני אשלח את זה מחר כשיהיה מושלם" ואז מצאת את עצמך תקועה בלי התקדמות?

שחיקה אינסופית - כי לנסות להיות 100% בכל תחום, זה בעצם להיות ב 200% עומס.

העניין הוא שפרפקציוניזם בעבודה ובבית לא באמת הופך אותנו לטובות יותר - הוא בעיקר גורם לנו להרגיש שאנחנו אף פעם לא מספיק.

אז איך משחררים?

בואי נתחיל בקטן.

לא צריך להפוך בין רגע ל"אחת שכבר לא אכפת לה מכלום" (והאמת היא שזה ממש לא הכיוון). הרעיון הוא לאפשר לעצמנו להיות טובות מספיק במקום לנסות להיות מושלמות.

מי מושלם? - למדתי מעיל פייגולד את המשפט: "80% זה המאה

החדש". או כמו שאומרים: "האויב של הטוב הוא המצויין".

בדרך כלל, ההבדל בין "מושלם" ל"טוב מאוד" הוא ניואנסים המשפיעים יותר על תחושת הלחץ שלך מאשר על התוצאה.

הגבילי זמן למשימות - אין לך שלוש שעות לשפץ את המצגת? תקבעי טיימר ל-45 דקות. זה מכריח אותך להתמקד בעיקר ולא בליטושים אינסופיים.

אם תחליטי לסיים את הארון תוך שעה (או שלוש או עשר, לפי שיקול דעתך) - הוא כנראה יראה פחות מדהים, אבל הוא יהיה בהחלט נקי ומסודר.

הרפי מהשוואות - כי כל אחת חווה את מה שמתרחש מאחורי הקלעים שלה, בעוד שהיא רואה את הבמה של אחרות.

שימי לב להצלחות קטנות - כתבי לעצמך בסוף היום לפחות דבר אחד שעשית טוב.

שימי לב: משהו שעשית טוב. לא מושלם, פשוט טוב.

בחרי איפה הפרפקציוניזם שלך משרת אותך ואיפה הוא משעבד אותך -

אם הכנה של פרלינים בשישה שלבים זה הכיף שלך ויש לך אפשרות להשקיע בכך שעות ארוכות - לכי על זה!

אם המנהלים שלך מוכנים שתקצי מספר שעות לשיפור מצגת הסיכום לשיבת הצוות השבועית - נהדר!

אם במקום העבודה שלך מתקבל על הדעת להתעכב יום שלם כדי לשכתב קוד שעובד, רק כדי שיהיה יותר אלגנטי ומבריק, ואת צריכה או מעוניינת לעשות את זה - תיהני!

אם ניקיון עושה לך טוב על הנשמה, ויש לך זמן וחשק להשקיע בניקיון יסודי של התקרה - תפרגני לעצמך.

אבל שימי לב שאת בוחרת בזה מתוך הנאה ולא מתוך תחושת חובה בלתי נגמרת.

אני אישית כבר למדתי להוריד הילוך מתוך בחירה ורצון:

למדתי לא לעבור על מייל עשר פעמים לפני השליחה,

לעומת זאת, אני ממש מקפידה על ניהול שיחות האימון כמו שאני מאמינה - בצורה ממוקדת, תומכת ומקדמת.

אני גם האמא הזו שמכינה עוגות מקושטות היטב ל"סיומים" ולימי הולדת - כי אני פשוט אוהבת את זה ורואה בזה ערך.

שחרור מפרפקציוניזם לא יפטור אותנו מעמל ועבודה.

העומס המבורך לא ילך לשום מקום...

אבל נצא לחופשי מהמחויבות הבלתי אפשרית שיצרנו לעצמנו, ותהיה לנו האפשרות לבחור במה להשקיע וכמה.

נוכל להקדיש אנרגיה לדברים שבאמת חשובים לנו, במקום להתפזר בין אינסוף משימות שלא בהכרח מקדמות אותנו.

נוכל להרשות לעצמנו לעצור לרגע, לנשום ולשאול: זה הכרחי, או רק נדמה לי?

נוכל להוריד את מפלס הלחץ, לוותר על תחושת האשמה, ולפנות מקום למה שבאמת משמעותי.

כי חירות אמיתית היא לא בהכרח לעשות פחות, אלא לעשות מתוך בחירה מודעת ולא מתוך הכרח בלתי נגמר.

ומה איתך? מהו התחום שבו את מוכנה לשחרר קצת - ובמה את דווקא רוצה להמשיך להשקיע?

חירות המחשבה

היא: אהה (נשמעת מאוכזבת קצת...). את יודעת (הקול שלה התעורר לחיים) - יצא לי לקרוא הרבה ספרים חרדים, ואני חייבת לומר לך שמדובר בספרות ממש גרועה...

אני: למה את קוראת ספרות גרועה?

היא: אני אומרת לך, זו ספרות גרועה. תאמיני לי שיש לי ניסיון. אם היית קוראת ספרים רבים כמוני, היית מבינה למה אני מתכוונת...

אני: טוב, באמת לא קראתי כל כך הרבה ספרים כמוך, ואם קראתי - זו הייתה רק ספרות חרדית, כך שאין לי למה להשוות... אז אולי תסבירי לי סוף סוף, מה נקראת ספרות גרועה ומה נקראת ספרות טובה, ואיך את מבדילה ביניהן?

היא: ספרות גרועה זה... אני מתכוונת... ספרות לא טובה... זה לא מקצועי מספיק... ראיתי הרבה ספרים כאלה... קשה לי להסביר לך... ספרות טובה רואים עליה שהיא טובה...

רגע של הפסקה, אולי ניסיון נואש לסדר את המחשבות ולהסביר לי באמת אחת ולתמיד מהי ספרות גרועה ולמה הספרות החרדית נחשבת בעיניך ככזו. אחרי דקה היא אספה את עצמה:

היא: נו, באמת! את בטח יודעת למה אני מתכוונת. אני מבינה שאת המון שנים בתחום, אז לך אני לא צריכה להסביר מהי ספרות טובה ומהי ספרות לא טובה. את גם חרדית וגם עורכת לשונית, אז את מכירה את זה היטב מקרוב.

אני: לא נכון! ממש לא! אני לא יודעת את מה 'העולם' מכנה 'ספרות טובה', ואם את לומדת אצל אחת, שאת אומרת שהיא מספר אחת בתחום, אז את וודאי יודעת מהי ספרות טובה...

היא: תגידי לי את, בלי להיכנס למינוחים מקצועיים, מהו בעיניך ספר טוב?

עצרתי כדי לחשוב, מעבירה בראשי את רשימת הספרים שהקריאו לי בחמש עשרה השנים האחרונות, ואשר קראתי קודם לכן. ניסיתי באמת למצוא את הנקודה, כי

הבחלט היו ספרים שהייתי מקטלגת אותם 'טובים יותר' וספרים שהייתי מקטלגת אותם 'טובים פחות'. אבל מה באמת עשה את ההבדל???

ואז מצאתי את התשובה! אמרתי לה בפשטות:

ספר טוב הוא ספר שגורם לי להיות יהודייה טובה יותר!

זהו! הגדרתי את הדבר לעצמי יותר מאשר לה, אבל היא הייתה שם נבוכה קצת מעבר לקו, ואמרה לי בנימוס כזה: טוב, זכותך לחשוב איך שאת רוצה, אבל אני לא יודעת אם זו ההגדרה המקובלת במחקר הבלשני ובפואטיקה לספרות טובה...

גם אני לא יודעת אם זו ההגדרה. אבל מי אמר שאני צריכה להיות כבולה ומשועבדת למה שהמחקר הבלשני חושב, ולמה שכל מיני מומחים או מקצוענים מתיימרים לקבוע? כן, שבבילי ספר טוב הוא ספר שעושה אותי יהודייה טובה יותר אחרי שאני מסיימת לקרוא בו!

ואולי לזה התכוון בעל ה'הגדה' כשאמר: וכל המרבה לספר ביציאת מצרים - הרי זה משובח.

כי זהו הסיפור שעשה אותנו ליהודים, וממילא גם לטובים יותר...

כבר מילדות למדתי שקיים מושג הנקרא 'ספרות טובה'. תאמנה או לא, הגם שחלפו מאז עשרות שנים, ואני נמצאת עמוק עמוק בתחום של כתיבה וניסוח, עדיין אינני יודעת לתת מענה מקצועי על השאלה: מהי ספרות טובה? לא! אין לי מושג על פי מה מחליטים אם ספר נחשב ספר טוב או לא.

הבלבול אף התעצם לאור העובדה, שספרים או מאמרים רבים שהייתי בטוחה לעניות דעתי כי הם עונים על ההגדרה 'ספרות טובה', קוטלגו על ידי כותבי רשומות ומביני דבר יותר ממני, כספרות בינונית או אף למטה מזה. אך לא הבנתי על פי מה הם מחליטים. האם על פי סגנון הכתיבה? האם על פי רמת התקינות הלשונית? אולי על פי מידת העניין שיש בתוכן הכתוב? לקב"ה פתרוני. עד היום אין לי תשובה חד משמעית על השאלה, אולי זו וריאציה מסוימת של הפתגם 'הסנדלר הולך יחף'...

אולם, אירוע מסוים הקשור למצבי ולעבודתי גם יחד הביא אותי לגיבוש תפיסת עולם משלי בעניין.

באחד הימים בשנה החולפת התקשרה אלי אישה לא מוכרת, שסיפרה לי כי היא ואני חולקות צרה משותפת, היינו אבדן ראייה. גם היא כמוני עוברת בימים אלו מסלול שיקום תעסוקתי ב'מגדלור', המרכז המסייע לעיוורים, וכן גם היא מוצאת את עצמה מאד בעולם הכתיבה והעריכה הלשונית. במקביל להכשרה בעבודה עם תוכנה קוראת מסך, היא גם עוברת הכשרה אצל עורכת לשונית בעלת שם ומומחיות בתחום. במשך שנים ניהלה חנות מוסיקה משגשגת, ומשאבדה את מאור עיניה לפני כעשור, בחרה בהסבה לתחום של כתיבה ועריכה לשונית. עד כאן הפרטים הטכניים.

בפועל, היא בקשה לשמוע איך אני מסתדרת עם הפונקציה של 'עקוב אחר שינויים' עם תוכנה קוראת מסך, כאשר התשובה האמיתית היא שאני לא ממש מסתדרת. השיחה גלשה כמובן גם לאפיקים אחרים, והרי תמלול חלקי ממנה:

היא: איך הגעת לתחום של עריכה לשונית?

אני: כשרון כתיבה הוא קודם כל מתנת שמים. כבר מבית הספר היסודי הייתי חזקה בתחום, ולאט לאט נכנסתי לזה יותר ויותר. במשך שנים הייתי מורה, אך כשפרשתי מן המקצוע בגלל ההידרדרות בראייה, עשיתי הסבה מוחלטת לתחום של כתיבה ועריכה לשונית.

היא: זהו תחום שיש לו ביקוש עצום. אני רואה הרבה מאד ספרים ומאמרים הכתובים גרוע, ונראה כי לא עברו כל עריכה מקצועית. אחרי שהתעוורתי השתמשתי בספרים מוקלטים ששלחו לי במייל מהספרייה לעיוורים בנתניה, וקראתי 'אולי עשרת אלפים (!) ספרים בשנה'...

אני (באמפתיה): אוהו, בטח הקדשת לזה שעות וימים...

היא: לילות וימים. זה היה סוג של בריחה מן המשבר הנורא שאפף אותי. אינני יודעת לאיזה מגזר את משתייכת, אבל אני דתית-לאומית...

אני (שכבר איבחנתי את ההשתייכות המגזרית שלה לפי הקול, הטון וצורת הדיבור, פיתחתי לכך מומחיות במהלך השנים...): אני חרדית מלידה.

11:01: אני, המנהלת והפלאפון שלה בפגישת עבודה יעילה.

פראוזה

לרווחת הציבור - מאגר הצינתוקים האהוב והפופולרי של כל הזמנים:

קול ראשון:

שלום, זוהי הודעה מוקלטת.

קול שני:

שלום, זוהי שיחה חוזרת.

קול קובע:

שלום, מיד תושמע סיסמתכם.

קול הזכויות:

שלום! אבא בבית? (ספייס). עשרות ילדים וילדות צעירים כמהים לאבא חם...

קול אחד:

שלום, מדבר אורי זוהר.

קול הזמן:

תוקף האחריות לאחד ממכשירי החשמל שלכם עומד לפוג.

קול החיים:

להזכירכם, תואם לכם תור למחר.

קול הכח:

היום, המעמד המרכזי להתרת נדרים בעמוקההה!!!

קולה קרה:

שעות אחרונות למכירת החיסול של מחסני הרשת.

קול הקופה:

אנשי שלומנו היקרים, מדברים מהקופה המרכזית.

קול הכבוד:

אחי ורעי, מדבר דוד דוברשטיין. (???)

מנוולות

הרגע הזה שבו נגמרת הבטרייה. הרגע הזה שבו היא מהבהבת באדום נואש, מצפצפת חרחור אחרון ושוקעת לתוך מסך שחור. הרגע הזה, והדממה המשתררת בו. פתאום אפשר לשמוע.

את המית הרוח, את השיעול הנבחני של הילד, את ציוץ הציפורים העדין מן הקן שהן בנו לכם במסתור כביסה. אפשר לשמוע שבעצם אי אפשר לשמוע את ציוץ הציפורים העדין, כי הכביש הראשי עובר בדיוק מתחת לחלון. לא חשוב.

הרגע עדיין הוא רגע גדול.

אפשר פתאום לראות.

את העולם הממתין מעבר למסך המהבהב, את הקירות הצחים המקושקשים בצבע פסטל טרי. אפשר לראות את השכבה השחורה שעל הרצפה ואפילו את השעון האמיתי, שהוא עם המחוגים. כמה שהוא ידידותי. כמה שונה מהדיגיטלי הקר והקשוח של הפלאפון. וכמה מאוחרת בו השעה. איזה רגע יפה.

רגע לחוש בריח הקיץ העולה מן החצר ומן האמבטיה. בריח העולה מן הסירים שנשארו מאתמול, בריח העולה מתינוק הפלאות שרצת לפני חמש דקות.

הפלאפון מת, והעולם קם לחיים, וזה הרגע שבעצם חיכינו לו. אי שם, בעומק הלב, במקומות שטרם פגעה בהם הקרינה.

זה הרגע להתעורר. זה הרגע לפקוח עיניים. זה הרגע לנשום עמוק ולחוות את קסמי היקום.

זה הרגע לתפוס את עצמכם בידיים וללכת לחפש מטען. דחוף.

דיאלוג

אני (אוספת אוויר): ברשותך נעשה את זה זריז, יש לנו המון פינות לסג-
פלאפון: עוד יותר טוב, ועוד יותר טוב!
מנהלת: סליחה, יש לי שיחה.

אני: סוממפ. (= קול של אוויר אסוף).

מנהלת: בלה בלה בלה.

אני: (אוכלת בינתיים ארוחת בוקר).

מנהלת: אוקי, אני איתך.

אני (נותנת אמון): דבר ראשון, בואי נסג -

פלאפון: ועוד יותר טוב! ועוד יותר טוב!

מנהלת: סליחה, יש לי שיחה.

אני: ווף. (= מאבדת את האמון של קודם).

מנהלת: גלה גלה גלה.

אני: (מנקה בינתיים את התיק לפסח).

מנהלת: אוקי, אני איתך.

אני (סקפטית): נתחיל ב...
פלאפון: ועוד יותר טוב! ועוד יותר טוב!

מנהלת: סליחה, יש לי שיחה.

אני: (עושה פרצוף של ידעתי).

מנהלת: דלה דלה דלה, זלה זלה זלה, פלה פלה פלה.

אני: (מספיקה לעשות מתיחות, להכין קפה, לשתות קפה, לספור חמישים ושניים עורבים שחולפים על פני החלון).

מנהלת: אוקי, אני איתך.

אני: קלאפ. (= מוציאה פלאפון מהכיס)

מנהלת: אז מה התחלת להגיד?

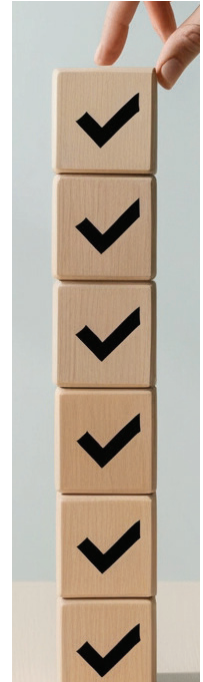
אני: ביי, ביי, ביי. (= מחייגת אליה)

מנהלת (מזנקת): סליחה, יש לי שיחה. **אנחנו:** (מדברות).

אני: 😊 (=תהיה לי פרנסה, תהיה לי עשירות).

מעבדת חירות

מעבדה

אני באמצע שיחת מיתוג עם יועצת מס צעירה ונלהבת, כאשר 'ביפים' של ממתניה מפריעים לי לשמוע את שטף הדיבור אודות החזון העסקי שלה ומהו קהל היעד המדויק אליו היא חותרת.

אני מעיפה מבט קצר על הצג. זו אחראית "עזר לילודת" השכונתית. כנראה רוצה גם הפעם לבקש ממני לאפות. היא יודעת שממני תמיד אפשר לצפות לעוגות שמרים מושלמות לכל המשפחה, ומאפינס סופלה אישיים לילודת. אני אוהבת לפנק, ונוהגת גם להחביא להן בפנים קוביות שוקולד משובח ונימוח לשיפור המצב והרוח.

אני נותנת ליועצת לנאום עוד קצת, ומוסיפה תוך כדי ל Tasks שלי בצבע המיועד לנושאים כלליים - אפיית עוגות שמרים וסופלה.

מסמנת בכוכב. הוא לא היחיד. יש עוד מגוון משימות במגוון צבעים - עסקים כמובן, משפחה גרעינית, משפחה מורחבת, ידידות ונושאים כלליים. כבר אמרנו?

אני גוללת את הרשימה שלי. היא ארוכה וצבעונית ואני מחוירה לרגע מול קשת הצבעים.

למה זה מרגיש יותר כמו מבול?

עובדת

יועצת המס על הקו מציעה עבודות פרילנס תוך הדרכה ומעטפת מלווה. היא רוצה לפנות לקהל יעד של עסקים קטנים ולעזור להם לגדול.

אני מספרת לה אילו חבילות מיתוג אני מציעה, ושולחת לה פירוט וקישורים לתיק עבודות. יש חבילת פלטיניום יוקרתית, יש חבילת פרימיום מוצלחת ויש כמובן את החבילה הבסיסית.

את הבסיסית היא שוללת מייד - "עזבי, אני חייבת לפרוץ בגדול, לא מתאים לי הקטן הזה".

היא בוחנת שוב את ההיצע. משתפת אותי שהיא רוצה להגיע להרבה יעדים וקהלים ולכן חייבת מעטפת רצינית. היא נותנת את עצמה ללא הגבלה, זו לא רק הגשה חד שנתית אלא גם הנהלה שוטפת וליווי במגוון תחומים.

"לכן אני צריכה להוכיח את עצמי ולהראות את הערך שאני נותנת בכל פלטפורמה אפשרית" היא נואמת לי. מוצאת בי פרטנר, רואה בי שותפה למוצלחות.

אני מהנהנת. מבינה אותה לגמרי.

גם אצלי משתלשות חבילות פלטיניום בהמוניהן זו לאחר זו:

הבית מבחינתי חייב להיות נקי תמיד, מסודר ומאורגן, מריח היטב, כיף לשהייה ופתוח לאירוח. האירוח כולל פינוקים שאני שולפת בכיף, מצלחת, מתיישבת ונותנת זמן אישי משמעותי. המשפחה המורחבת שלי מקיפה אותי, מקבלת ממני תדיר כל מה שרק צריך. אני לא מתפשרת גם בזמני עומס מורכבים, לא יודעת לומר לא לאף אחד, רוצה להיות שם תמיד בשביל כולם.

בשביל כל אחד יש לי חבילה, מעטפת, ליווי. והכל במיתוג של מושלמות.

אני רגילה למלא משימות ולסמן וי מאושר. מתחברת לגמרי לאלו שהולכות על החבילה המושלמת.

נאבדת

חוזרת לתיבת המייל שלי לאחר סיום השיחה, וקביעת מועד נוסף לסיכום וחתימה על חוזה.

בתיבת הדואר הנכנס נוחת מייל מלא אימוג'ים מתפעלים. זו חברה טובה ששלחתי לה את התמונות מפורים - החל בתחפושות הילדים על אביזריהם והסט המשפחתי, עובר במשלוחי המנות מקוריים, גם מעוצבים וגם נוחים לשינוע, וכלה בשולחן המשתה והשמחה שלנו ערוך בטוב טעם, במגוון צבעים, כלים ומנות כיד המלך.

אחרי שהיא גומרת להתלהב ולשלוח חיוכים, היא גם מודה לי ממש על הברכות ששיגרתי לה למשלוחים לגנות ולמטפלות.

"הצלת אותי" היא מצהירה עם סימני קריאה. "לא ראיתי את עצמי בשום אופן מגיעה גם לזה" היא גונחת שם, שופכת שורות על עומס של פורים ופסח, וחיים של יום חול ושל שבת.

היא לא ראתה את עצמה. אני קוראת שוב ושוב את המילים הללו, מצרפת אותיות למשפט. היא לא ראתה את עצמה ממלאה משימות, עומדת מאחורי מחויבות ועושה אותן במקסימום. היא לא ראתה, ולא אכפת לה להראות לי את זה.

איך לא אכפת לה?

מעבדת

מנסה לחשוב על תגובה הולמת שתשאיר אותה שווה מספיק, שלא תרגיש שהחבילה שלה בסיסית כל כך, חסרה ולא מושלמת.

מנסחת, מוחקת, מתייאשת ומשאירה בטיטות.

יועצת המס מתקשרת שוב, בקול עמוס מוטיבציה, ומספרת על הלוואה שתיקח כדי לממן את חבילת הפלטיניום.

אני מקשיבה לה. פתאום שומעת את עצמי. לוקחת הלוואה מבנק הכח, כדי לממן את יצירת הפרלינים לאירוסין של בת דודה. זה בא על חשבון שנת לילה שלי, אבל חשבתי שיהיה בסדר. זה לא היה.

האמת, יועצת מס יקרה שלי, אני חושבת (קצת באירוניה, אתמול עשיתי את הארונות העליונים לפסח ואני עייפה) - שאת עסק קטן עדיין. וזה בסדר להתחיל בקטן. להראות את מה שאת באמת.

אנשים, כך טענה לי אתמול חברה גרפיקאית מוצלחת, מתחברים לאנושיות.

אני עוד לא יודעת איך להעביר את המסר הזה ללקוחות. כנראה צריכה לחקור אותו. אולי לנסות על עצמי? קצת מפחיד. אני רושמת "אנשים מתחברים לאנושיות. איך?" ומכניסה גם את זה לרשימת המשימות, מסמנת בצבע של עסקים - משימות מחקר.

אבל הפעם פחות נלהבת להגיע ל-V. זה יהיה בסדר גם אם לא אגיע לזה. נכון?

אולי זה אפילו יהיה V.

מסילת ישרים פרק כ"ב, בביאור מדת הענוה: "שיתבונן האדם ויתאמת אצלו אשר אין התהילה והכבוד ראויים לו, כל שכן ההתנשא על שאר בני מינו. זה מפני מה שחסר ממנו בהכרת, וגם מפני מה שכבר יש בידו - מפני מה שחסר ממנו. פשוט הוא כי אי אפשר לאדם באיזה מדרגה שיהיה מן השלימות שלא יהיו בו חסרונות רבים. כל אלה מומים באדם שאין מניחים לו מקום התנשאות כלל, אפילו יהיה בעל מעלות רבות..."

